

Originál vycházel na pokračování v novinách Russkaja žizň, San Francisco, srpen 1970

Překlad Luc Petr, **Tramská nit**, www.tnit.fr, květen 2012. Pár oprav v lednu 2014.

„Autor i překladatel dovolují volně kopírovat a šířit tuto práci, ale pokud dojde ke změně textu či grafické úpravy, slušnost vyžaduje informovat náš web.“

Grigorij Klimov

KNÍŽE TOHOTO SVĚTA

OBSAH KNIHY

- [1.](#) Tichý anděl
- [2.](#) Kde nikdo rodí nic
- [3.](#) Kámen mudrců
- [4.](#) Kníže a komisař
- [5.](#) Kde nic nictvoří
- [6.](#) Rudý kardinál
- [7.](#) Had a meč
- [8.](#) Věc sedmi pečetí
- [9.](#) Křížem a mečem
- [10.](#) Dům zlého dobra
- [11.](#) Cena nesmrtelnosti
- [12.](#) Vzorec vlády
- [13.](#) Všichni lidé jsou bratři

TICHÝ ANDĚL

Oči majíce, nevidíte? A uši majíce, neslyšíte?
(Marek 8:18)

Když Maxim Rudněv byl ještě dítě, a to bylo ještě před Říjnovou revolucí, jeho matka ho před spaním nutila, aby se modlil k Pánubohu. Maxim lhostejně zamumlal pod nos "Otče náš", ale pak se obracel k Bohu s osobní žádostí:

- Pánbíčku, buď tak hodný a udělej, abych byl velký a silný. Protože včera zas mne dohonil Fedka Kosej na sousedním dvoře a zmlátil mne. Udělej to tak, abych mohl ztlouct každého. Tak, abych to dokázal jen tak levou rukou, jedním prstem.

Tuto modlitbu opakoval po každé rvačce s Fedkou Kosým, který žil v sousedství a byl považován za největšího notorického darebáka z celého okolí. Když zapřemýšlel, Maxim šepotem nabídl na výměnu:

- A jestli chceš, Pánbíčku, tak mi za to můžeš trochu zkrátit život...

Zato Boris, který se narodil po revoluci, už od dětství projevoval praktičtější přístup k životu. Když něco nechtěl dojídat, matka mu s vážnou tváří říkala:

- Hele, Bobiku, co jsi nechal na talíři, to je tvoje síla. Když to nesníš, tak tě každá holka ztluče.

Chlapec tomu věřil a byl připraven vylízat talíř, byť by měl puknout, jen aby holky nebyly silnější než on. Tento zvyk nenechat nic na talíři mu zůstal po celý život.

Později se ukázalo, že Maxim píše levou rukou. Mladší bratr škádlil staršího:

- Hej, ty, leváku! No, zkus hodit kámen pravou!

Matka řekla přísně:

- Nesměj se, Borku. Pán Bůh ho potrestal, aby už k němu nechodil s hloupými modlitbami.

Třebaže byl levák, školu Maxim zakončil s výbornými známkami. Byl přijat na fakultu historie moskevské university a snil o tom, stát se profesorem. Kromě profesorské ambice, také rád poroučel. Proto brzy vstoupil do strany a dokonce přijal funkci tajemníka stranické organizace fakulty.

Doma, Maxim rád zdůrazňoval svou roli staršího bratra. Často posílal svého mladšího bratra s psaníčkami k dívkám, za kterými chodil. Ale pouze tehdy, pokud byl jist, že úspěchu bude dosaženo, aby měl svědka pro své vítězství. Byl-li úspěch nejistý, Maxim nacházel jiné způsoby - bez svědků.

Ačkoliv byl Boris mnohem mladší než Maxim, k staršímu bratrovi se vždycky choval dost skepticky. Možná proto, že starší hledal příležitost si zakomandovat a mladší nesnášel, když mu někdo poroučí. Nebo možná proto, že levák Maxim uměl hýbat ušima a často to předváděl.

- Docela jak osel! - říkal mladší. Přesto, Maxim absolvoval universitu s brilantním úspěchem. A vzhledem k tomu, že vyjevil správný postoj ve funkci tajemníka strany organizace fakulty, strana ho poslala, ne do práce ve svém oboru, tedy dělat profesora dějepisu, ale na službu do GPU, později zvaného KGB. Dostal hodnost zplnomocněnce GPU, která tehdy odpovídala hodnost kapitána státní bezpečnosti a plně vyhovovala Maximovým ambicím. Tím spíš se mu líbila parádní vojenská uniforma s malinovými výložkami, které vyzývaly strach u obyčejných lidí.

Maxim nikomu neřekl o svém jmenování, až pak najednou se objevil doma v uniformě GPU. Na pasu v novém pouzdru pobleskoval maličký browning Korovin, což se v GPU pokládalo za obzvlášť elegantní. Jakmile otec, starý gynekolog, spatřil zlověstné insignie, nesouhlasně zavrtěl hlavou:

- Já se snažím prodloužit život lidí, a ty jim budeš život brát. Nedobře nám to vychází.

Jediný, na koho uniforma a Maximův browning neudělaly sebemenší dojem, byl mladší bratr. K první potyčce doma došlo, když Borisovi bylo čtrnáct let. Maxim seděl u stolu a vyplňoval služební dotazník. Aby šel s dobou a vzhledem k svému postavení, do rubriky povolání rodičů napsal vágní definici „pracující“. Boris si toho všiml a měl dojem, že bratr se zříká svého otce.

- Otec není pracující, je doktor, - prohlásil. - Proč lžeš?

- Starej se o svoje věci, - odpověděl starší.

- Hned se pozná levák, - posměšně vrhl mladší. - Vše dělá obráceně.

- Utřinose! - vybuchl zplnomocněný GPU. - Vytahám tě za uši.

- Jen to zkus, - řekl školák. Aby kompensoval rozdíl sil, sevřel do dlaní vidličku a sledoval každý pohyb svého bratra s takovým klidem, že Maxim usoudil, že bude lepší nic nezkoušet.

Ačkoliv to bylo divné, Maxim se nijak neurazil. Naopak, potom se chlubil před svými známými:

- Jo, já mám mladšího bratra, málem mi vidličku vrazil do břicha. Takovému je lepší se vyhnout.

Ale brzy zapomněl na tuto svoji radu. Další, již mnohem vážnější střet se konal doma krátce poté, kdy GPU byla přejmenována na NKVD.

Žili na klidném předměstí Moskvy v přístavku ve dvoře. V zimě, kdy dvorek byl zasypán hlubokým sněhem, v přístavku topila kachlíková kamna holandská, na kterých bylo tak příjemné si hřát záda.

Uhlí a dříví do kamen se však muselo nosit ve vědru ze sklepa, kvůli čemuž bylo nutno jít přes celý dvůr, a to na sněhu nebylo zvláště milé. V procházkách do sklepa se střídali oba bratři, ale od chvíle, kdy Maxim dostal karmínové výložky, dělal to s krajní neochotou.

Jednou matka poslala Maxima pro uhlí. Boris ležel v sousedním pokoji na veliké truhle, pokryté kobercem, která mu sloužila jako jeho postel. Četl napínavý román Ridera Haggarda „Dcera Montesumy“. Starší bratr vešel a povídá:

- Bobiku, dojdi nám pro uhlí!

- Máma poslala tebe, tak tam jdi, namítl mladší.

- Hele, radši poslechni, co se ti říká.

- Až mi máma řekne, tak půjdu.

- Koukni, jestli za tři minuty nepůjdeš, přijdu s bičem! - pohrozil zplnomocněnec a vyšel z místnosti. Bič na psa visel vždy na věšáku v chodbě, jak se patří na dům, kde mají německého ovčáka.

Mladší odložil knížku stranou, vstal s truhly a pomalu vytáhl spodní zásuvku stolu. Pod učebnicemi fyziky a chemie ležel měděný boxer, už prověřený v několika rvačkách. Nasadil si boxer na ruku a znovu ulehl na palandu, drže v levé ruce „Dceru Montesумы“, pravou strčil do kapsy.

Četl, jak nešťastného vězně přivazují ke kamennému oltáři, aby byl obětován bohům, jak zlověstný kněz Aztéků se k němu blíží s obětním nožem. V tuto chvíli vstoupil do místnosti Maxim, držící v ruce psí bič.

- Počítám do tří, - řekl. - Ra-az... Dva-a... Tři-a! Co se dělo dále, popisoval Maxim svým přátelům takto:

- A-ano... To jsem v životě neviděl... Aby člověk vyskočil z pozice ležícího na zádech. Od jeho bedny ke dveřím je nejméně šest metrů. Tak on se zved do vzduchu jako tygr, přímo mně na hlavu. Jakoby ho bodli nožem. Já s bičem, a on na mě s Brass Knucklesem.

- Opravdu? divili se přátelé.

- Ano, ale... Och, to byla pranice... Skříň jsme převrhli a rozlámali. U stolu dvě nohy ulomili. O židlích vůbec nemluví, zůstaly jen třísky. Potom jsem speciálně prohlížel cestovní kufr, představte si, víko prasklo. On ho zády promáčkl, když na mne vyskočil. Jediná kamna zůstala celá.

- Kdo vyhrál?

- Nula nula, povídá Maxim, s jistou hrdostí za mladšího bratra. Jeho v škole tak i zvou - bejk! Nikdo se s ním nemůže rovnat.

- Kdo došel pro uhlí?

- Matka šla. Ale on jí vzal vědro z ruky a mně povídá: „No, počkej, příště uvidíš!“ To je hotový ďábel. Za to na něj se můžete spolehnout.

V tomto ohledu, Maxim se nemýlil: jestliže mladší bratr něco slíbil, bylo možné se na něj spolehnout. A na to „příště“ nebylo třeba dlouho čekat.

Ve škole, kde studoval Boris, měli kulturní večer. Po představení amatérských kroužků byly tance v tělocvičně, a po tanci, jako obvykle, boje na ulici s žáky sousedních škol.

V zápalu boje Borisův spolužák Ivan Straník z ničeho nic začal střílet do vzduchu z mauzera, který šmahnul svému otci, cenzorovi v městské radě. Jelikož nikdo nevěděl, kdo vlastně střílí, obě strany začaly zdrhat. Jako první,

kdo se vylekal vlastní chrabrosti, utekl sám Ivan Straník, poté, co strčil pistoli Borisovi.

Druhý den ráno, Boris čekal ve svém pokoji Ivanovu návštěvu a ze zvědavosti rozbíral svěřený mu obrovský revolver. Z nějakého důvodu vstoupil však do místnosti Maxim. Když uviděl v ruce mladšího bratra skutečnou zbraň, a dokonce mausera, byl tak překvapen, že nebyl schopen slova, šel ven a začal šeptat něco matce.

- Borisi, přines mi ze sklepa dříví a smolnici ! - požádala matka.

Ten smontoval mauser, strčil do kapsy a šel do sklepa. Zplnomocněný NKVD využil své funkce k prohlídce bratrova pokoje. Když nenašel pistoli, vzal s věšáku nešťastný psí bič, který podle jeho představ byl symbolem vlády v domě a vyletěl do dvora za Borisem.

- Dej sem pistoli! - nařídil.

- Nedám, - odpověděl pevně mladší a strčil ruku do kapsy.

Starší zvedl bič: - Dáš nebo ne?

Místo odpovědi, mladší vytáhl ruku z kapsy a bratrovu tvář udeřil kouř a oheň výstřelu. Maxim ztuhl se zvednutou rukou, neboť proti němu, jak z hasicího přístroje, střílela velkorážní pistole. Pozpátku začal couvat na verandu.

- Zahod' bič ! komandoval Boris. - Ruce vzhůru !

Zplnomocněnec NKVD poslušně hodil bič do sněhu a zvedl ruce.

- Jdi domů ! - nařídil Boris. - Rychle !

Když starší bratr se schoval za dveřmi, mladší, jako zajíc, skočil přes plot. Když přijde policie, tak ať Maxim sám si zdůvodňuje, proč se střílelo za bílého dne.

Takže Boris, v hlubokém sněhu, v pouhé košili, musel přidržovat kalhoty, které mu padaly kvůli váze pistole v kapse. Nakonec se dostal až k místu, kde bydlel Ivan [nevlastní bratr šilhavého chuligána Fed'ky, pozn. překl.] a vrátil mu revolver. Jak Ivan vysvětloval svému otci chybějící náboje, zůstalo neznámo.

Večer, když uslyšel o incidentu, dr. Rudněv zabručel:

- Máme předky kozáky a proto budeme mít asi někde v rodu polskou krev. A tureckou taky. Jak se zdá, Maxim je po Polácích: peňonze ně máme, zato honor majem. A hle, Boris je čistý turek, pravý bašibuzuk.

Maxim se cítil hrdinou dne a vychloubal se:

- Borka na mě střílel, střílel, a ani jednou se netrefil.

- Vždyť jsem schválně mířil mimo uši, - neochotně hlásil školák. - Jako krotitel lvů v cirkusu.

Ve zdech starého domku bylo hodně děr od vytrhaných hřebíků. Později Maxim ukazoval tyto dirky svým známým a hrdě vypravoval:

- Vidíte, to náš Boris po mně střílel. Celý dům je jak řešeto. A jak byl troufalý a všeho schopný!

Existují lidé, kteří nemohou žít se svými blízkými na základě rovnoprávnosti. Vždy se snaží být pánem, ale pokud to nefunguje, pak sami lezou jako slouha za tím, kdo byl silnější.

Tak a Maxim. Protože si nemohl podrobit mladšího bratra, nejen že uznal jeho práva, a dokonce mu začal trochu podlézat. Aby získal jeho důvěru, navzdory velkému rozdílu věku, často ho zval do společnosti svých známých a sdílel s ním všechna svá tajemství. Avšak Boris, poučený zkušenostmi, byl poněkud na stráži a držel se v bezpečné vzdálenosti.

Rozdíl mezi dvěma bratry byl v mnoha ohledech. Maxim byl hubený a křehký, s šedýma očima a světlými, mírně vlnitými vlasy, na které byl velmi pyšný. Jeho rty byly pevné, nervózní, pánovité. Při této příležitosti uváděl, že stejná ústa měli Nietzsche a Schopenhauer. Jako student dělal rád atletiku, dobře plaval a běhal na lyžích. Boris byl široký a černý, dával přednost těžké gymnastice, vzpírání a náradí. Starší byl spíš na sílu, mladší na výdrž.

Maxim míval hodně přátel, kteří se rychle měnili. Boris měl méně přátel, zato téměř stále stejné. Maxim si půjčoval neustále knížky od svých přátel. A jeho bývalí přátelé někdy chodili za Borisem, trochu v rozpacích, žádali, aby vrátil knihy od staršího bratra, které si půjčil před několika lety.

Když Boris přišel do 8. třídy desetiletky, začal se zajímat o lovectví a koupil si "Frolovku" se zásobníkem na čtyři patrony. Místo nich, cpal do brokovnice nakrájené kousky olověného potrubí. Jak se sluší na skutečného lovce, pověsil nabitou zbraň tak, aby byla nad hlavou postele.

Jednoho dne, když se vrátil ze školy, už na prahu ucítil ostrou vůni střelného prachu. Brokovnice ležela na posteli, ale na dubové desce stolu, kde Boris dělal své úkoly, byla vyrytá, rozedraná stopa výstřelu. Náboj sekaného olova šikmo nařízl stůl a zaryl se hluboko do zdi. Borisovi se zatřáslo srdce: co když...

Rozhlédl se po místnosti a hledal stopy krve. Když se ujistil, že krev nikde není, šel hledat Maxima. Ten seděl v kuchyni ve své elegantní uniformě NKVD s rozpačitým výrazem.

- Tak co, jaká je puška? doslova jakoby nic se zeptal mladší. - Dobře střílí?

- No, víš, já jsem ji chtěl ukázat známým... A najednou to vystřelilo...

- Divím se, že nikomu to nevlétlo do břicha. Ty máš sakramentské štěstí.

Zplnomocněný NKVD pohlédl na bratra a zamrkal bledými řasami:

- Řekni mi, a mně ti není líto?

- Je mi líto stolu - odpověděl tento.

Maxim ani zde si nenechal ujít příležitost chlubit se svým přátelům: - Náš Borka má sakramentské nervy. Pistole vystřelila a jemu nebylo líto mě, ale mizerného stolu.

Ne, že by Boris neměl rád svého bratra. To ne, ale věděl, že když bude na Maxima hodný, ten se mu dostane na kobytku.

Bič pro psa, který tak miloval Maxim, patřil německému ovčáku jménem Rex. Kdysi Boris osobně vybral si štěně v předměstské chovatelské stanici psů a na svých prsou donesl domů, i s dlouhým rodokmenem. Z čistokrevného štěněte vyrostl obrovský, jako uhel černý, velmi inteligentní pes. V létě Boris spal na verandě, a Rex seděl vedle na řetězu a hlídal svého pána.

Byl to seriózní pes a nedával klidu okolním darebákům, kteří nejednou hrozili ho přiotrávit. Nejvíce ze všech hrozil Fedka Kosý, který velel všem chuligánům z okolí.

Jednoho slunného zimního dne, hned po sněžení, Boris vyšel do dvora zametat sníh. Před prahem, s nataženými zadními nohama, ležel Rex. Čenich se dotýkal prvního schodu, z černých nozder tekla krev. Od prahu do ulice po svěže napadaném sněhu se táhla dlouhá, krvavá stopa. Věrný pes se doplazel až ke vchodu, ale po schodech už neměl sílu lézt.

Boris se naklonil a dotkl se rukou ještě teplého těla psa, ale už bez života. Pak vběhl do domu a stáhl pistoli se stěny. Cestou cvaknul spouští a vztekle zařval na Maxima:

- Za mnou! Rexe otrávil! Kde je Fedka Kosej? Já tu potvoru...

Mladší bratr jako šílený vrhl se s nabitou zbraní do sněhu, hledat vraha svého milovaného Rexe. A sněhem za ním utíkal starší bratr, marně se pokoušející mu odebrat zbraň.

Z ulice přiběhli malí kluci: Strejdo, strejdo... Vašeho Rexe přejelo auto... My jsme to viděli. Fedka Kosej tu nikde blízko není...

Teprve tehdy se Boris uklidnil a zajistil zbraň.

Později si Maxim poprvé zastěžoval své matce: - Psa má Borka rád, jako by byl člověk. Ale zato já jsem u něj ničím.

Ohledně ženských, Maxim rád chodil za vdanými ženami, za dámičkami, podle svého vyjadřování, dokonce to zdůrazňoval: - Dvojitě vítězství a žádná zodpovědnost.

Díky svému mládí, Boris nechápal, co tím bratr říká, ale tvrdohlavě namítal: - Stejně je to krádež.

- Tak je to podle zákonů Mojžíšových, chechtal se zplnomocněný NKVD. - Ale tehdy byla jiná doba.

Podle svých názorů se Maxim i oženil... s ženou jiného. Olga, manželka Maxima, měla v očích Borise hned dva minusy. První - nedokončila institut, měla jen průmyslovku z mlynářství. A druhý minus - opustila svého prvního manžela. Přitom byl Boris nepřímou příčinou bratrova manželství.

Boris býval často na párty v domě své spolužačky Jiřiny. Olga žila v tom domě jako podnájemník. Na večírku, školáci si hrávali na otřepanou hru "flirt květů" s fanty nesmělých polibků a tančili s muzikou gramofonu.

Potom klepávali na dveře podnájemnice: - Olgo, přidejte se k nám!

Ta vycházela ze svého pokojíku, vždy zabalena do velkého bílého šátku z angorské vlny, jako by byla v horečce. Postavu měla nic moc extra, ale zato obličej... Byla to tvářička madony vzácné krásy, nadpozemské. Chovala se jako příchozí z jiného světa, a vždy se trochu nudila. Nikdy se nesmála, nanejvýš jen mírný úsměv a i to, jen tak pro sebe. Tančila neochotně, jako dřevěná, a

pokud hra na fanty postihla ji a musela se dát líbat, svírala rty a odvracela se.

- Nevšímejte si toho, šeptala Jiřina. - Je to dobrá holka, jen trochu do sebe zamilovaná.

Žili v sousedství, nedaleko od Petrovského parku, v kterém jednoho klidného jarního večera se zastřelil student. Seděl klidně na lavičce, snil o něčem, pak najednou vytáhl z kapsy revolver a střelil se do úst. V druhé kapse sebevraha, našli dopis, adresovaný andělské Olze. Zjistilo se, že studovali spolu na vyšší průmyslovce. Mluvilo se o tom, mluvilo - a pak se zapomnělo. Copak je málo všelijakých podivínů?

Ale po několika měsících, když dvorek vykrášlil pozdní podzim, stala se nová nepříjemná věc. Boris byl povolán k řediteli školy.

- Ty jsi kamarád Zavališina? - Řekl ředitel.

- Ano, chodil jsem s ním na lov.

- Tak vidíš - Zavališin se zastřelil... Z lovecké zbraně. Neřekl vám nic, co by vás... to?

- Ne, vůbec nic.

- No dobrá... Jděte do jejich domu - jménem komsomolské organizace. Vezměte s sebou Ivana Straníka, to je jeho bratranec... Snažte se jim tam nějak pomoci.

Studené listopadové ráno. Údery podešví na holé promrzlé zemi. Maličký domek na Pesčané ulici. Zármutkem ubitá matka a tmavé skvrny na stěnách příbytku - stopy krve. Na stropě dírky od té munice, kterou ještě nedávno společně vyráběli z olověné trubky. Do štukatury se vlepily jakési neforemné šedivé kousky, to bylo vše, co zbylo z mozku Borisova loveckého kamaráda.

Ráno, místo aby šel do školy, Zavališin si sednul do křesla, přistavil dvoustovku k čelu a prstem bosé nohy zmáčknu spoušť. Výstřel současně ze dvou hlavní mu dočista urval hlavu. Na stole ležel dopis na rozloučenou. Určený nikoliv matce, jejímž byl jediným synem, ale andílku podobné Olze. Byl sice konfiskován milicí, ale i tak všichni pochopili, co tam bylo napsáno.

Tichý a samotářský chlapec, Zavališin se vždy držel stranou ostatních výrostků. Ničím nevynikal, ani v učení, ani ve sportu, známý se stal teprv po své smrti. Sebevražda mezi školáky byla věc krajně neobyčejná a vyzvala

mnoho řečí a ještě víc dohadů. Jiřina se snažila hájit svoji podnájemnici:

- Vždyť Olga v tom za nic nemůže!
- Tak proč napsal dopis zrovna jí a ne nikomu jinému? - ptali se školáci.
- To nevím. Oni se stýkali jen na mých večírkách. To bylo vše.
- A co ten student, co se zastřelil v parku?
- Za to taky nemůže. Akorát jednou s ním byla v kinu, ale za další jeho jednání ona neodpovídá.

Školáci nepříznivě vrtěli hlavou: - To je fuk, tvoje Olga je nějaká nedodělaná.

- Má akorát rybí krev, namítala Jiřina. Proto je jí furt zima. Ani v noci spát nemůže, leze ke mně pod deku, aby se ohřála...

Brzo poté krasavice Olga se vdala za člověka, kterého téměř neznala. Jak se říká, za prvního, který přišel. Zlé jazyky šeptaly, že se jen chtěla zbavit nepříjemných řečí ohledně dvou sebevražd. Všude se najdou závistníci, kteří jen čekají na příležitost k hnusným klevetám.

K dovršení neštěstí, hned po svadbě, muže Olgy zabrali na tři roky vojenské služby a ona se ocitla v situaci slaměné vdovy. Teď ji lidé litovali. A dále bylo takto:

Na snímcích, které Boris fotil na večírku u Jiřiny, Maxim zahlédl andělskou tvářičku Olgy a s pohledem specialisty, znalecky potáhl nosem:

- Hm, hm... Kdo je to?
- Ale nic... taková ani ryba ani rak.
- Poslyš, seznam mě s ní.
- Přicházíš pozdě, už je vdaná.
- Cože, dámička? Tím líp.
- Neřek bych. Kvůli ní se už dva zastřelili.
- Nevadí. Jen nás seznam, ostatní je moje věc.

Maxim zorganizoval pro své přátele večírek, a Boris na něj pozval slaměnou vdovu, které bylo smutno bez muže. Olga se objevila jako vždy zahalená do bílého šálu a ten večer Maxim ztratil své srdce.

Bratři spali v sousedních pokojích, a mladší se často vysmíval, že starší má zvyk mluvit ze spaní. Avšak tentokrát se Boris nesmál. Nevěděl proč, ale bylo mu líto bratra, kterého Olga doslova očarovala. Každou noc se Maxim křečovitě vrtěl v posteli a brebtlal:

- Olinko... Miláčku... Olinko...

Přesto Maxim dosáhl svého. Ne rychle, ne pomalu, přesně za měsíc krasavice Olga se rozvedla se svým daleko sloužícím prvním mužem a vzala si Maxima. Na svadbě Boris, osnovátor nového štěstí, seděl na čestném místě naproti novomanželům. Po svadbě starší bratr opustil rodný dům a ubytoval se s ženou ve vlastním bytě v novostavbách pro pracovníky NKVD.

Brzo se jim narodila dcerka. Bylo vidět, že Maxim je velice šťasten, že zbožňuje svoji mladou ženu a strašně je hrdý na děcko. Stal se serióznějším, solidnějším, a pokud se ještě chlubil, tak pouze svou ženou. Byl povýšen ve službě a měl hodně práce, takže svůj volný čas trávil ve své rodině.

KONEC HLAVY 1

KDE NIKDO RODÍ NIC

Věř mi, Horacio, že na zemi i na nebi je víc kouzel, než si lidská moudrost dokáže představit.
(*Shakespeare, Hamlet*)

Křídlo domu mělo dva vchody: parádní z balkonu - a černý do kuchyně. Jedné zimní noci byl Boris probuzen naléhavým zvoněním od parádního vchodu. Udiven, kdo tak v noci zvoní, hodil kabát na nahá ramena a zeptal se přes dveře:

- Kdo je tam?

- To jsem já... Otevři... - slyšel svého staršího bratra. Ještě neprobralý ze spánku, mladší bratr odhrnul závěs, sundal řetízek, pootočil anglický zámek a otevřel dveře. Na dvoře byla zima, sníh a svítil měsíc. Na pozadí měsícem osvětleného sněhu stála temná Maximova postava v dlouhém vojenském kabátu. Jeho tvář nebylo vidět, v náruči držel nějaký ranec. Aniž by přestoupil práh, vztáhnul ranec k Borisovi:

- Drž! Opatrně.

Cítil, že má v ruce něco měkkého a teplého, co se hýbe a uvědomil si, že to je dítě, zabalené do deky.

- Dej to matce, sklesle řekl Maxim. - Ona ví, co má dělat... - Otočil se a odešel sněhem, zalitým měsícem. Na ulici se ozval motor auta a Boris zůstal sám s dítětem v náruči.

Nic nechápaje, probudil matku a dal jí plačící dítě. Maxim ráno telefonoval a znovu požádal postarat se o dceru, ale neřekl nic víc. Ve večerních hodinách neklidná matka jela do jeho bytu, aby zjistila, co se stalo, ale dveře Maximova bytu byly uzavřeny pečetěmi NKVD z červeného vosku. Nejprve si mysleli, že Maxim byl zatčen. Jenže on každý den volal ze služby, ptal se na zdraví dítěte a na všechny otázky odpovídal:

- Neptejte se mě na nic...

O týden později se objevil v domě svých rodičů. Neoholený, s pohublou tváří a krví podlitýma očima, v nevyžehlené uniformě a nevyleštěných botách, vypadal, jako by v těchto dnech spal oblečený. Sundal si kabát, šel tiše k posteli, kde ležela jeho malá dcerka.

- Maxi, řekni mi konečně co se stalo? - nesměle se zeptala matka.

- Nic... - zamračil ze. - Budu žít u vás...

- A co Olga?

- Ona... tu nebude...

- Proč? Co se u vás stalo?

Maxim seděl na kraji postele, díval se na dítě a zdálo se, že nic neslyší. Pak zamumlal jakýmsi divným chraptivým hlasem:

- Ona se zabila... Už je po pohřbu... A neptejte se mě už na nic...

Unaveně se zdvihl, dřevěným krokem vešel do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Někteří lidé při zármutku hledají útěchu od všech lidí, jiní naopak potřebují samotu. Jelikož všichni doma cítili, že Maxim odmítá jakýkoliv soucit, rozhodli se mu dát pokoj, než se z toho dostane.

Každý den po návratu ze služby, Maxim se zamykal ve svém pokoji. Aby se dostal do svého pokoje, Boris musel projít místností svého bratra. Ten nehybně ležel celé hodiny na gauči, jako zasažený obrnou, s očima upřenýma do jednoho místa a o něčem přemýšlel. Nebo seděl bez hnutí u svého psacího stolu a díval se nevidoucíma očima do tmavé noci za oknem, jako by se snažil porozumět něčemu nepochopitelnému.

Když jednou vešel do pokoje, Boris uviděl Maxima za stolem, jak hledí do prázdného okna a jeho prsty si pohrávají s maličkým revolverem. Ani nezaslechl, že bratr vstoupil do pokoje.

- Maxime! - tiše zvolal mladší. Starší se otřásl, jako by se probudil z transu:

- Co je?

- Dej mi tu hračku! - natáhl ruku Boris. Maxim se bezmocně podíval na revolver, jako by nechápal, jak se mu dostal do rukou, a poslušně předal pistoli bratrovi. Boris strčil browning do kapsy a kývl na dveře:

- V kuchyni máma chová dítě a nemůže ho uklidnit. Jdi tam a pomoz jí. Maxim sklonil hlavu a šel do kuchyně.

Druhý den Boris, pro pořádek, zkoumal browning a viděl, že v zásobníku polovina nábojů chybí. Přičichl k hlavni, sklopil horní část a díval se zkrz ni do okna - uvnitř byla potažena bělavým nánosem. Pro lovce, zvyklého po každém lovu čistit zbraň až se leskne, bylo jasné, že z této zbraně se střílelo nedávno. Cvičební revolver byl němým svědkem jakéhosi dramatu. Jestli Olga se sama zastřelila, proč chybí polovina patron?

Po smrti krásné manželky, Maxim se choval, jako by mu vykuchali duši. Jediná věc, která jej ještě zajímala v životě, bylo dítě, živá vzpomínka na Olgu. Často bral do náruče dcerušku, zabalenou do plen, tiskl ji k hrudi a díval se na ni, jakoby hledal rysy své milované ženy.

Ale kapka za kapkou vyhloubí i kámen a stejně tak čas rozmývá lidské pocity. Po zotavení ze svého trauma, Maxim postupně nabýval sil. První, co udělal - přinesl nějaké knihy a již se nedíval z okna, ale seděl se zachmuřeným čelem a četl a četl. Ale tyto knihy z nějakého důvodu pečlivě ukrýval před každým, a když vycházel, zamykal je ve stole. Dokonce jim dal papírový přebal, aby nikdo nemohl číst jejich název. Boris jen letmo si všiml, že jde o nějaký druh lékařských knih.

A tak seděl večer za večerem, každý den. Prošlo několik měsíců, než Maxim jednou zvedl prst a zamumlal: - Hmm, to je zajímavé...

- Co je zajímavé? - zeptal se Boris z vedlejší místnosti.

- Oh, jen jedna věta... Pouze dvě řádky...

- Co?

- Nic... Jen tak.

- Do nějaké medicíny jsi se pustil?

- To ty nepochopíš... Je to specifické téma... Ale teď budu muset hledat jinde.

Dokud Maxim ještě nepracoval v NKVD, nýbrž připravoval se ke kariéře profesora historie, věnoval velkou pozornost cizím jazykům a uměl slušně číst v angličtině, němčině a francouzštině. Přestože Boris šel studovat na techniku, i on seriózně studoval angličtinu a němčinu.

Maxim začal své hledání s tím, že domů přitáhl spoustu knih v angličtině. Tyto knihy už neskrýval, ale opatrně postavil je na policičku na knihy. Studoval je pečlivěji než učebnice historie, z nichž se učil na univerzitě, některé odstavce podtrhoval tužkou, dělal jakési výpisy. A opět, všechen volný čas mimo službu, seděl tak večer co večer, každý den.

Jednoho dne se Boris, unavený fyzikou a matematikou, podíval bratrovi přes rameno - a prodlouženě hvízdnul. Kniha, kterou bratr vážně studoval, se jmenovala "Zlatá ratolest", spodní část podtitulu byla: "historie starověkých náboženských kultů a magie ve dvanácti svazcích."

- Který díl o tom už čteš? - s úsměvem Boris položil otázku.

- Desátý - klidně odpověděl Maxim.

- To se chceš naučit čarovat?

- Ne, jen tak...

- Ale vždyť jsou to nesmysly.

- Ne, - zavrtěl hlavou zplnomocněný NKVD, - to nejsou hlouposti, ale suchá historie. Fraser je slavný antropolog a jeho "Zlatá ratolest" je nejlepší na světě vědecká práce na toto téma.

- Na jaké téma?

- Žádné z tvého oboru - přerušil hovor starší bratr.

Fůra knih na polici skutečně tvořila vícesvazkovou vědeckou monografii. Ale pro koho a o čem? Bylo tam vše, co chcete: uctívači ohně na úsvitu lidské civilizace, uctívači slunce, starověký egyptský kult boha Osirise, krvežíznivé idoly starověké Indie a Mexika, veselí pohanští bozi starověkého Řecka a Říma, keltští druidové, černoští čarodějové, eskymáčtí šamani a podobně. A navrch, jako záruka kvality, bylo razítko "Leninova Knihovna".

Potom se v Maximově pokoji začaly objevovat ještě bizarnější knihy. Například, "Studie o černé magii a paktech s ďáblem, včetně obřadů a tajemství gotické theurgie, čarodějnictví a pekelné nekromansie", vědecká práce, napsal Arthur Byte. Nebo: "Anály čarodějnictví, démonologie a astrologie v západní Evropě", která vyšla v Norimberku v roce 1623. Hned vedle, zažloutlé pojednání na téma "magnetismus, spiritismus a okultní vědy".

- Proč ztrácíš čas na nejrůznější nesmysly? - ptal se Boris.

- To není nesmysl, - řekl bratr.

- A co je to tedy?

- Jsou to velmi vážné knihy, psané skutečnými učiteli. Snažili se vyřešit některé hádanky.

- Jak udělat zlato z olova?

- Ne, něco zcela jiného.

- A co tedy?

- Ty to nepochopíš - sklonil se nad svojí prací Maxim. - A nepřekážej mi.

Pak na stole zplnomocněnce NKVD se ocitla hromada protokolů. Ale nebyly to případy kontra-revolucionářů, pravých a levých deviantů a dalších nepřátelů sovětské moci. Jednalo se o středověké rukopisy v anglickém jazyce s takovým dlouhým názvem: "Detailní a pravdivá zpráva o velmi poučném procese tří čarodějnic z osady Depford v hrabství Essexu, před korunním soudcem, váženým sirem Francisem Pembertonem v zámku Exeteru v pátek, 2. června 1682, s osobním vyšetřením a ručně psanými závěry velmi dobře známého lékaře dr. Henry Hirsi, jak tyto nehodnice se přiznaly k čarodějnictví a byly odsouzeny k smrti, jak káže zákon a jak je zapsáno ve svědectví čestných svědků. Vytisknuto v Londýně v roce 1682."

Nebo takový protokol: "Zpráva o Margaritě Haket, známé čarodějnice, která přivedla mladého muže k smrti, roztrousila jeho vnitřnosti a kosti ve všech směrech, a která byla popravena v Tirborne 19. února 1585."

Nebo takový dokument: "Materiály soudu nad vědmou Marie Green a její dcerou Ellen, která také se cvičila v čarodějnictví, protože se přiznala k promyšlené otravě několika slušných osob a dalších zlých skutcích v důsledku paktu s ďáblem a jak na základě soudního trestu byly popraveny v Hartfordu 4. dubna 1606".

Když prolistoval tyto ponuré dokumenty, Boris pohlédl s jistým neklidem na svého bratra, který studoval pozorně následující zprávu z 16. století.

- Řekni mi, Maxime, proč se tím vlastně zabýváš?

- Prostě mě pár věcí zajímá...

- Jaké věci?

- To se tě netýká.
- A proč se to týká tebe?
- To je moje věc.
- Nejsi tak trochu to? - mladší bratr významně zaklepal si prstem na čelo.

Starší unaveně se promnul krví podlité oči a zívl:

- Ne - toho se neboj a už mne neotravuj.

Tak šel měsíc za měsícem, a Maxim, jako posedlý, pořád se vrtal ve svých středověkých spisech. Po čarodějnicích, jako by si něco prověřoval, dal se do nějakých lékařských knih, které znovu skrýval před každým. Ve stejné době občas zamumlal si pod vousy:

- No, ano... To je pravda... Pouze jinými slovy...
- Co? - ptal se mladší za pootevřenými dveřmi.
- Ale nic, - odpověděl starší.

Pak znovu skočil do hlubin staletí, ale už ne tak daleko. Nyní studoval sérii knih z kriminalistiky: "Historie mimořádných zločinů 18. století" nebo "Prorok a zločin v 19. století" a podobně. Dělal lov na něco jako dělostřelec, který střílí na cíl: přelet, nedolet, nové zaměření, stále blíž a blíž. Jenže Maximův cíl ležel někde v temnotách středověku.

Jednou v noci přišel domů z práce a sundal si kabát, ale nemohl odolat, aby se nepochlubil:

- Dneska jsem vyslychal zajímavého člověka... Bylo cítit, že čeká otázku. Boris vzhlédl od své učebnici geometrie:
- Jakého člověka?
- Jednu starou, velmi starou prostitutku. Nejstarší, co našli. Ve všech věznicích ji hledali.
- Na co jsi ji potřeboval? Ještě k tomu takovou starou?

- Něco se dozvědět. Některé věci jsou netisknutelné, nenajdeš je v žádné knize. Zato zkušené prostitutky o nich ví a nestydí se o nich mluvit.

- Proč to potřebuješ znát?

- Protože rozená vada je vždy spojena s kriminalitou.

- A co ti řekla?

- Spoustu zajímavých věcí. Teď jsem podle věznic seřadil řadu afér, které jsou formálně totožné s těmi trestnými činy, z kterých obvykle obviňovali čarodějnice. Teď v praxi kontroluji to, co bylo napsáno ve všech těchto knihách. Chápeš? Získané výsledky jsou velmi zábavné... Velice zábavné...

- Jak to ověřuješ?

- Ptám se jich na jejich rodiče, na soukromý život... Oni si představují, že jim chci zkrátit dobu trestu...

- Na co ty informace potřebuješ?

- Jen tak... - komisař odpověděl vyhybavě.

* * *

Šest měsíců po sebevraždě své ženy, Maxim náhle dostal zvláštní povolení připravovat ve službě disertační práci. Nějak tato práce byla spojena s NKVD - byl povýšen, dostával plat, ale nikomu neukazoval námět svého doktorátu. Celý den seděl doma za zavřenými dveřmi a hrabal se bibliografiích.

Podařilo se mu shromáždit svou vlastní sbírku knih potřebných pro vědecký výzkum. Na přední straně tentokrát už bylo razítko "Vědecko-výzkumný zvláštní fond NKVD." Prostřednictvím NKVD, objednával některé knihy i v zahraničí. Byla to podivná sbírka na témata, zdánlivě nijak nesouvisející jedno s druhým: třísvazkové dílo Henry Lee "Historie středověké inkvizice", vedle libreto z opery Pucciniho "Princezna Turandot"; filozofické "Dialogy" Platóna, a vedle zase nějaký zažloutlý traktát o zlém duchu. Ve všech těchto knihách Maxim jistá místa zdůrazňoval červenou tužkou; na některá místa, zřejmě obzvláště důležitá, lepil barevné záložky s číslem a současně psal poznámky do tlusté modré složky, kterou vždy zamykal do stolu.

V této kolekci, Boris našel knihu Raider Haggarda "Dcera Montezumy", kterou kdysi četl před rvačkou s Maximem. Nedaleko stál román od stejného autora "Ona", o záhadné královně v divočině Afriky. Když uviděl obě knihy poznamenané červenou tužkou, zeptal se:

- A tohle máš na co?
- Ale tak, potřeboval jsem...
- Vždyť je to čtení pro děti!
- Chacha, to si jen myslíš.
- A pro koho tedy?
- Pro... Pro ty, kteří padají do dětství.
- A jaký je rozdíl?

- Veliký. Když člověk zdětinští - to označuje konec cyklu, přiblížení smrti. Chápeš?

- Nechápu nic.

Maxim mávl rukou: - Tak se starej o svoje věci a nelez mi sem.

V půli léta, kdy na smetišti rozkvetly vlčí jahody, Maxim sám náhle upadl do dětství. V naleštěných botách z teletiny, vlezl do houští plevelu ve dvoře na smetišti, natrhal tam nějakou trávu a dal sušit do trouby. Pak se posadil ke svému stolu, pokrytému všemi druhy idiotských knih, zavřel okna a dveře, dal usušené byliny do plechovky od konzervy a postavil na oheň zapálené lihové lampy. Z pocínované plechovky se valil šedý kouř a zplnomocněnec NKVD seděl a vdechoval vonící kadidlo ze smetištní hromady.

- Jsi úplný blázen? - ptal se Boris.
- M-m-m...
- Co čucháš?
- Belladonnu...
- Fuj! Vždyť po ní tě bude bolet hlava.
- Nevadí. Nejdeš teď nikam?
- Ne.

- Tak na každý případ, sedni si vedle mě. Dívej se, co se mnou bude dít. Jen nevdechuj ten kouř. Je to přece jenom jed...

- Dobře. Ale nejdřív mi řekni, co tím sleduješ?

- Musím něco zkontrolovat. - Aniž by se odtáhl od své podivné činnosti, kývnul na otevřené knihy: - Tak čti!

Na věkem zažloutlých stránkách, byly Maximovou rukou podtrženy recepty, jak vědmy vyrábějí z belladonny nejrůznější lektvary. Hned vedle popsání šabbatu, v kterém rozjásané čarodějnice pálí listí belladonny, libují si v jedovatém zápachu, zpívají a tančí kolem ohně.

Pro začátek Maxim se rozhodl osobně vyzkoušet účinky kouře belladonny - až do zblbnutí, dokud se nesvalí na postel. Další den, držel se za hlavu a proklínal všechny čarodějnice a zlé duchy, ale i přes to, pečlivě zapisoval své pocity do modré složky. Další magické lektvary už nezkoušel na sobě, ale na vězních.

- Jsou to vlastně různá narkotika, - zamumlal. - Některým lidem se to dokonce líbí. Belladonna, hašiš, marihuana.

* * *

Vědecká práce Maximova nabírala stále více neobvyklou formu. Dostal zvláštní povolení a za pomoci svého týmu začal otvírat opuštěné hroby na starých moskevských hřbitovech. Ne všechny, ale jen ty, o které z nějakého důvodu měl zájem. Z každého z těchto hrobů odnesl holenní kost a přivázal k ní cedulku. Z náhrobního kamene okopíroval na cedulku jméno, příjmení, věk a datum úmrtí zkoumaného nebožtíka. Pak ty kosti šly do chemické laboratoře NKVD.

Boris seděl za svým prostřeleným stolem s polámanýma nohama a dřel matematické zákony. A u sousedního okna, oddělen pouze jako obyčejně pootevřenými dveřmi, seděl u psacího stolu jeho starší bratr, a jako černokněžník, provozoval své temné aktivity. A snad proto, že Boris byl bezděčným svědkem jeho práce, nebo jen proto, že potřeboval alespoň s někým sdílet své myšlenky, jediným člověkem, kterého Maxim trošičku zasvěcoval do své činnosti, byl Boris.

- Hej, hrobníče, - vysmíval se junior. - A na co se ti hodí ty kostry?

- Jen chci zkontrolovat starý ruský lidový výraz „bílá kost a modrá krev“, - klidně odpověděl starší.

- Jak to budeš kontrolovat?

- V pravém slova smyslu. Otevřel jsem několik hrobů staré aristokracie a stejně tolik hrobů prostého lidu. Vzal jsem kosti těchto dvou kategorií lidí stejného věku a srovnával, při stejných ostatních okolnostech.

- No a co?

- Velmi zajímavé výsledky. Šlechta ve srovnání s obyčejnými lidmi má opravdu bílé kosti. I chemická analýza ukazuje významný rozdíl. Porušení rovnováhy vápníku a fosforu.

- Co to dokazuje?

- Pravděpodobně během staletí lidé si všimli rozdílu, možná při vykopání kostí na opuštěném bojišti. Odtud výraz „bílá kost a modrá krev“.

- Ale tobě je to k čemu?

- Je to nutné, - stroze odpověděl zplnomocněnec NKVD. Kvůli těmto výzkumům, Maxim dokonce ztratil zájem o svou dcerku. Co víc, dával dojem, že se jí vyhýbá, že pohled na ni mu příliš připomíná jeho mrtvou krasavici. Už ji nebral do rukou, jen zřídka se zastavil u její postýlky a zamyšleně zíral na ni, doslova jako by na ní něco studoval. Potom beze slova odcházel a zamykal se ve svém pokoji.

Nadšená Maximova duše teď patřila zcela jeho záhadné vědecké práci. Potom znenadání prohlásil, že posílá dítě k rodičům Olgy, kteří žili v Berezovce, chatové vesničce nedaleko od Moskvy.

- Proč to děláš, Maxime? - udiveně se ptala matka.

- Bude tak líp, - stroze odpověděl, vyhýbaje se matčinu pohledu.

- Nech ji u nás, - vmísil se otec.

- Ne, zítra ji odvezu do Berezovky.

- Ale proč?

Starší bratr se zamračil a suše opakoval: - Tak bude líp.

KONEC HLAVY 2

KÁMEN MUDRCŮ

Nebo nic není skrytého, co by nebylo zjeveno; aniž jest co tak ukrytého, aby na jevo nevyšlo.
(Marek 4:22)

Jako dalším číslem na programu, Maxim se vypravil na vědeckou expedici. A ne jen tak někam na Krym či na Kavkaz, ale do těch nejpustějších míst severní Sibiře a za polární kruh. Expedici organizovalo NKVD. Zúčastnilo se j několik vědců, kteří měli jakési konkrétní úkoly, ale velel jim všem Maxim. Expedice dostala k dispozici letadla polární aviace NKVD, ale ke konečným cílům bylo nutno se dopravit za přispění místních průvodců na saních, tažených soby. V divočině Arktidy, v doprovodu svých vědeckých asistentů, Maxim hledal opuštěná, od světa odříznutá a i pro sovětskou vládu nedostupná sídliště kočovníků, samojedů a tungusů, kteří až dosud vedli téměř prvobytný způsob života.

Z této expedice přivezl si do Moskvy na památku sobolí bundu korálkami vyšívanou, měkké plstěné boty samojedů a kolekci předmětů do muzea: starý domorodý buben s mosaznými drobnostmi a pomalovaný zářivými barvami, z tmavého dřeva vydlabané figurky ošklivých samojedských idolů, bronzovou náprsní plaketu s tajemnými znaky - symboly šamanské moci, a ještě celou hromadu těžkých náhrdelníků a náramků z jakýchsi kostí.

Na šklebících fyzionomických bůžkách zaschla tmavá vrstva špíny. Ale právě s tou nejšpinavější, nejstarší a nejošklivější figurkou Maxim jednal velmi opatrně a se zjevnou úctou.

- Aspoň kdybys ji trochu umyl, poradil mu Boris.

- To nejde, v tom je právě její cena.

- Proč?

- To není špína, to je zaschlá krev. Když se dělají oběti, tyto bůžky mažou krví.

- Jakou - jelení?

- Ano, nyní jelení krví. Ale tato modla je stará několik století a chemickým rozborem se zjistilo, že dříve ji mazali krví lidskou.

- Kdy to bylo?

- Přibližně ve stejné době, kdy v západní Evropě pálili čarodějnice. A jeden starý šaman mi vyprávěl jednu zajímavou věc, kterou slyšel od svých předků. Ukazuje se, že jako oběť bohům přinášeli člověka, kterého vybíral šaman podle stejných charakteristických rysů, podle kterých středověká inkvizice definovala čarodějnice. Samojedští šamani neměli ani pojetí o existenci nějaké inkvizice a dělali to samé. Není to zajímavé?

- Ach, doba temna - pohrdavě řekl Boris a zvedl domorodý náhrdelník.

- Doba nebyla zas tak temná, když uvážíš, o co šlo - řekl zástupce sovětské inkvizice a zamračil se sarkasticky: - náhrdelník je mimo jiné také z lidských kostí.

Školák pohrdavě odhodil neobvyklou ozdobu: - Fuj, teď abych si myl ruce.

Maxim klidně vysvětloval: - To byla hlavní ozdoba jednoho výtečného šamana. Je z kostí jeho vlastní prababičky, která také byla šamankou. Umění čarodějnictví se u nich často předává z generace na generaci. Předpokládá se, že v těchto kostech jsou uloženy magické síly. Z určitého pohledu je to pravda.

- Jaká pravda?

- Magická... - mrknul Maxim neznámo na koho. - Když jsem mu zabavil tyhle kosti, šaman se tak rozčilil, že přivolal na mne kletbu všech svých předků.

- No, pokud věříš v magii, měl by ses teď mít na pozoru.

- Ne. Protože vím, co je to prokletí. Když jsem si promluvil s šamanem ze srdce, on sám se přesvědčil, že jsem silnější čaroděj, než je on. Z toho důvodu dokonce organizoval zvláštní svátek na počest „moudrého rudého šamana“. Moji profesori seděli u táboráku jako svědci a jen obraceli oči. Tam jsem pozoroval šamanské tance s bubnem a záchvaty tranzu. Mimochodem, tyto záchvaty se často objevují i v záznamech o inkvizici.

- Jde o epilepsii?

- Ne, podle středověké terminologie do člověka vlezl ďábel... Pak jsem si vyměnil u tohoto šamana kosti všech jeho ostatních předků. - Maxim kývl směrem k hromadě náhrdelníků.

- Na co ti budou?

- Chci si něco ověřit... pomocí spektroskopu, - opět se starší bratr vyhnul přímé odpovědi. - Víš, u tungusů existuje originální obyčej. Náhodný cestovatel je hostěn královsky, a pak je uložen do postele s manželkou hostitele. Když host odmítne, je to pro manžela tak velká potupa, že za to mohou i zabít.

- No a co ty, užil jsi si s těmi dámičkami?

- Ne. Aby se zalíbily hostu, tunguzské dámy místo vody se myjí rybím tukem. Můžeš si představit, jaký z nich jde smrad?

- Stejně, nabídnout vlastní ženu cizímu chlapovi, to je zábavná tradice.

- Není zábavná, ale velmi inteligentní.

- A co když bude dítě?

- No právě, to je to, co chtějí.

- Proč?

- Skutečnost je, že v těchto divokých místech se objeví cizí cestovatel jednou za tři roky.

- No a co?

- Tímto způsobem záměrně přimíchávají čerstvou krev. Tak je to! To také doporučuje i moderní genetika. Tungusy k tomu dovedla životní zkušenost.

- To je příliš mnoho... Student zapochyboval. Důstojník NKVD, kterého šaman uznal za kolegu v profesi, záhadně se úsmál:

- Tento zajímavý zvyk byl zaveden šamany, a jim to napověděly babiččiny kosti... Už ti to došlo?

Boris ale ničemu nerozuměl. Ostatně neměl zájem o záhady sibiřských šamanů, když měl před nosem zkoušky z historie VKS(b) [kom. strany SSSR].

Ve svém výzkumu Maxim spěchal, obětoval měsíce tvrdé práce, a to nejen pro všechny věkové kategorie lidské civilizace, ale i na zdánlivě nepodstatné vedlejší uličky lidského myšlení. Nicméně, v tomto chaosu byl cítit nějaký, jen jemu známý konkrétní systém.

Krátce po výpravě k sibiřským šamanům, Boris našel na svém stole málo známou knížku v SSSR málo populárního psychiatra Freuda pod názvem: "Totem a tabu: Analogie mezi duševním životem divochů a neurotiků". Opět razítko NKVD a poznámka červenou tužkou.

Po Freudovi, Maxim se znovu věnoval knihám o nečisté síle, ale tentokrát se zaměřil více na spisy katolických kněží a církevních otců. Po zjištění, že pro něj nejzajímavější knihy jsou psané v latině, začal se učit latinský jazyk, a za nějaký čas dokázal v něm číst za pomoci slovníku.

Ted' jeho stůl zdobily nejstarší knihy z vědy o satanášci: Acontius. «Sferatagemata Satanae», 1565; Nicolas Jacquierius. «Flagellum Daemonum Fascinariorum», 1458; Joannes Vinetus. "Tractatus contra daemonum inuocatores", 1450, a tak dále v tomto duchu.

Když studýroval středověké pojednání "Malleus Maleficarum", publikované nějakým Sprengerem v roce 1496 v Norimberku, Maxim horlivě čmáral červenou tužkou, což znamenalo, že čte důležité místo, pokyvoval hlavou a souhlasil:

- Ano, to je pravda ... To je pravda, kolego vyšetřovateli! Borku, víš, co je to latinský maleus malefikatorum? To je "Kladivo na čarodějnice" - neboli návod, jak rozseknout vědmu.

- Ty jsi tmář, nezdržuj mě, učím se trigonometrii - ozvalo se z vedlejšího pokoje.

Instrukce středověkého lovce zlých duchů Maxim studoval s větším respektem než svého času klasiky marxismu-leninismu. Před spaním, uléhaje do postele, aby jim uniknul a odpočinul si, bral svazek básní Baudelairových "Květů zla", ale i zde něco čmáral a sarkasticky poznamenal:

- Jo, taky točí ocasem... Na první pohled zřejmé... Tak, tak, a v té jeho, Bůh mi odpusť, kvarteronce, na hrudi, to bude asi černá značka...

- Koho ty tam za ocas lovíš? - zeptal se Boris zkrz dveře.

- Ďábla - odpověděl Maxim. Junior si dělal legraci:

- Až ho chytíš, tak mi ho ukaž.

- Nejen že ho chytinu, ještě se na něm povožím, klidně odpověděl starší.

Hodně pracoval v noci, často až do rána seděl za svým stolem, zavaleným všelijakou čertovinou. Vstával pozdě, s krví podlitýma očima, lhostejně polykal snídani a znovu se vrhal do své práce, která teď byla jediným obsahem jeho života. Když Boris se ho jednou zeptal, proč pracuje v noci, Maxim se křivě usmál:

- Tak je líp... V jedné směně s démony... Od sebevraždy nešťastné Olgy uplynul téměř rok. Během celé této doby Maxim nikdy nevyslovil jméno své manželky, nikdy nemluvil o okolnostech její smrti, ani neřekl, kde se nachází její hrob. Nicméně, mladší bratr jednou viděl, jak se starší ráno neklidně škube ve spánku, a skrz zaťaté zuby šeptá do podušky:

- Olinko... Vždyť jsem tě tolik miloval... Olinko... Copak jsi nemohla jinak...

To značilo, že na ni nezapomněl. To značilo, že rána v jeho srdci se nehojí. Někdy se Borisovi zdálo, že Maximova záliba ve středověké alchymii je nějak spojena se smrtí Olgy. Z úryvků bratrových slov často vyklouzly nejasné narážky na jakási tajemství života a smrti.

Hledaje zapomnění, hledá snad zplnomocněný NKVD v hlubině věků ztracené štěstí, jako doktor Faust, který hledal filosofický kámen mudrců, zdroj života a smrti? Nebo s houževnatostí šilence, hledá snad mytický prostředek, pohádkovou živou vodu, schopnou oživit milovaného člověka?

Proč najednou Maxim seriózně studuje středověkou mystiku, spisy o spiritismu, mediích a komunikaci s jiným světem? Nehodlá tímto způsobem vzývat nematerielní přízrak své mrtvé krasavice?

Někdy se Borisovi zdálo, že jeho bratr trpí fixní ideou, posedlostí, že se asi zbláznil žalem. Ale jinak se Maxim choval úplně normálně. Ale proč NKVD dotuje jeho šílenou práci, proč mu poskytuje štáb profesorů a dokonce platí zvláštní výpravu k šamanům? K čemu je analýza zaschlé krve lidí, kteří byli kdysi přineseni jako oběť pohanským bohům, k čemu spektrogram šamanské kosti?

Boris sám používal spektroskop ve fyzikálním kabinetu, když dělal analýzu kovových slitin. Pomocí spektrogramu světla hvězdy, pouhým okem neviditelné a vzdálené od země stovky tisíc světelných let, je možné zjistit

chemické složení hvězdy. Ale co lze objevit ve starých kostech šamanské prababičky?

Dalším číslem na programu našeho vyšetřovatele nečistá síla byla pravoslavná víra, přesněji teosloví. Maxim nařídil svým pomocníkům najít toho nejlepšího teologa, jaký dosud zůstal naživu, byť by jej měli vydupat ze země.

Sibiř je hotová zásobnice všech originálností a rarit. Trochu blíže, než byli šamani, v jednom sibiřském koncentráku našli bývalého člena Nejsvatějšího synodu, profesora teologie bývalé Duchovní akademie, vetšého starce, pokojně dožívajícího svůj život jako koncentrační sanitář v baráku pro nemocné. Tak ho najednou umyli, převlékli, posadili do letadla a odvezli do Moskvy.

Jakmile se ocitl v Moskevském vězení Lubjanka, stařeček nečekal nic dobrého. Dovedli ho k hubenému oficirovi NKVD s tenkýma nervozníma rukama a s očima fanatika, dívající se do dálky. Nejprve se vyšetřovatel zdvořile omluvil za prostředí, ve kterém budou muset vést besedu. Na stole ležela tlustá kopa dokumentů: protokoly ze všech výslechů, které duchovní prodělal za dlouhá léta trýznění ve věznicích a v koncentračních táborech.

Pak začal mimořádný výslech. S tužkou v ruce, hubený důstojník listoval v záznamech a pozorně se vězně vyptával na všechny vyšetřovatele, kteří ho vyslyšeli před ním: jak si vedli během výslechu, jestli ho tloukli, mučili, nadávali mu, ponižovali ho fyzicky nebo psychicky, jak konkrétně. Najednou vzal tužku, napsal na lístek papíru jméno jednoho z vyšetřovatelů a tiše řekl:

- V tomto muži se usadil ďábel. Souhlasíte se mnou, pane profesore?

Staříček smutně sklopil oči a mlčel.

- Dobře. Chápu vaši pozici - kývl důstojník. - Půjdeme dále.

Podíval se do několika složek, až se zastavil u jednoho spisu, a znovu začal se ptát podrobně na výslechové metody vyšetřovatele. Šel do nejmenších a zdánlivě bezvýznamných detailů. Pak se podíval na svého společníka:

- V protokole se o tom nic neříká. Ale bylo to? A jak vidíte, já o tom vím! Co o tom myslíte, pane profesore?

Starý muž se zamračil bolestně: - Nechtěl bych na to vzpomínat...

- Tak já vám povím, co nechcete říci... V tomto muži také sedí ďábel. Nebo

přesněji, hybrid mezi satanem a antikristem. - Důstojník s očima fanatika se opřel do křesla. - Říkám vám to proto, abyste pochopil, co mě konkrétně zajímá, z jakého hlediska mne to zajímá, abyste mi pomohl se v tom vyznat.

Starý muž zmateně zamrkal, v očích zaplával plamínek překvapení smíšeného s nedůvěřivostí:

- Je to příliš neobvyklé ... Nechápu, k čemu vám to...

Tenké prsty důstojníka poklepaly na stůl.

- Pane profesore, povinnost duchovního je šířit slovo Boží u těch, kteří ho hledají. A přesně to od vás žádám: vysvětlete mi některá místa Písma svatého...

- Ano, ale o tom se tam píše pouze obrazně...

- Právě proto chci, abyste mi vysvětlil, co mám tím rozumět, klidně opakoval oficír.

Zajímalo ho, jak se vyjadřuje Bible o Bohu a o ďáblovi, všechna místa Bible, kde se připomínal ďábel a jeho nesouhlas s Bohem. Co je to ďábel? Kníže tohoto světa - proč? Kníže tmy - proč? Padlý anděl - proč? Nečistý duch - proč? Bůh tohoto věku - proč? Anděl smrti - proč? Lhář a Otec lži - proč? Or jest Nikdo a Nic - proč? A proč toto Nic dělá nic?

Bral v úvahu i takové technické detaily, jako zvláštnosti starých jazyků, kterými byl psán Starý zákon, které neznaly mnohé termíny, na které jsme dnes zvyklí.

Ke svému velikému úžasu, profesor bohosloví našel v vyzáblém důstojníku NKVD vzorného žáka, se značnou předběžnou přípravou, s hlubokou erudicí a co bylo nejhlavnější, s upřímným přáním proniknout do podstaty předmětu. Pouze jednu věc by mu mohl vytknout: jeho zájem byl poněkud jednostranný. Když se profesor nechal unést řečí o Bohu, žák ho zdvořile přerušoval:

- Promiňte, pane profesore. Mne Bůh zajímá jako antitéza ďábla. Nemohli byste se přiblížit k tématu?

Stařík káravě zatřásl šedivou bradkou, zdvihl ruce ke stropu a laskavě poučoval:

- Mladý muži, ďábelský duch je negací ducha božského. Když nevíte, kde je začátek, nevíte, co máte odečíst, nepochopíte výsledek.

- Máte pravdu, souhlasil důstojník a lehce zívnuł. - Prostě, duch je vektor myslící substance. Prosím, pokračujte.

Výsledkem bylo, že na knižní policiče u Maxima se objevila tlustá Bible v černé kožené vazbě a s početnými barevnými záložkami a poznámkami. Když vše konsultace z bohosloví skončily, profesora neposlali zpátky na Sibiř, ale pustili na svobodu. Ten to pochopil jako výplatu za učení neobyčejného žáka.

Když skončil s hříšníky, Maxim se zajímal o mnichy. Studoval historii vzniku různých řeholí, přečetl práce současníků o soudu nad Pannou Orleánskou a Život svatých. Než usnul, neznámo proč přečetl si znovu Flaubertův román Salambo, který četl už v dětství, historku záhadné kněžky bohyně měsíce Tanit.

Současně s nemenší pozorností prolistoval jakési laciné knížečky, někdy i bez jména autora, ve stylu „Deníku sestry Angeliky“, kde se jakoby popisovaly pikantní tajnosti z života klášterního života. Potom se vrátil k papežským ediktům, týkajících se lovu na vědmy, a souhlasně pobručoval:

- Chytrý chlapík, tento soudruh papež... Následkem bylo, že hříšník měl na výběr - hranici nebo klášter... To bylo dost liberální...

- O čem mluvíš? ptal se za dveřmi Boris a dostával obyčejně odpověď:

- Jsi moc hloupý, to bys nepochopil.

Zájem o hagiografickou literaturu nebránil Maximovi pokračovat ve vykopávkách na klášterních hřbitovech. S pozůstatky popů prodělal stejnou sérii pokusů, jako s bílými kostmi staré aristokracie. Když dostal z laboratoře výsledky, seděl za stolem a houpal se. Mladší bratr zvedl hlavu od skript z biologie a aby se trochu rozptýlil, zavtipkoval:

- Hej, pane počítači hvězd, jak vám posloužily ostatky svatých?

Starší, jak má být u kouzelníka, odpověděl záhadně:

- Vyžeň čerta dveřmi, on vlez oknem, pod vzhledem spravedlivého mnicha. To existuje i u Freuda, zve se to sublimace. Řekni mi radši, proč lidi odcházejí do kláštera?

- Protože se jim tam líbí.

- Ale vždyť v klášteře život je těžký. Oběti. Půsty. Disciplína. Tak proč tam chodí?

- Nevím, řekl Boris. - A ty to víš?

Zplnomocněnec pro záležitosti nečistých sil s odpovědí nespěchal. Hledal slova:

- Ozvalo se jejich svědomí. Vyšší svědomí. Pro skutečně spravedlivého mnicha výkon spočívá v tom, že přemohl svou hříšnou tělesnou schránku, odolal ďáblu pokušení a smířil se s Bohem. A to je velký čin.

Mluvil tak vážně, že Boris se téměř nezdržel smíchu.

- A tebe ďábel pokoušel?

- Ne, ďábel pokouší pouze hříšníka.

- Ale vždyť jsme všichni hříšníci.

- Eh, ne... Některé věci nutno chápat nikoliv jako metaforu, ale v přímém smyslu slova, tak jak je chápali lidé dříve. A v tom je celé tajemství.

- Jak je chápali?

- Když se křtila stará Rus, v desátém století, ruské slovo "hřích" pocházelo od slova "Řek" [grech, Grek].

- Co tu dělají Řekové?

- Když se rozpadlo antické Řecko, obyvatelé byli pohané. Chápeš?

- Nic nechápu, - přiznal se mladší. Tehdy starší se křivě zasmál:

- A ruské slovo pohan ("*jazyčnik*") pochází od čeho?

- Od čeho?

- Od slova jazyk (lingus), - zde on se obrátil na Freuda a pronesl ještě takové slovo, které obyčejně se používá v pikantních francouzských anekdotách.

- Právě to byl jeden z hříchů, které dělali Řekové. Tím na starověké Řecko zůstala jedna upomínka.

Za mlhavými Maximovými řečmi a narážkami proskakovala jistota, že on něco ví, ale nikdy nedopoví do konce. Bylo to tím podivnější, že se obvykle rád chlubil svými znalostmi. Když mlčel, musel mít vážnou příčinu chránit své

tajemství. Jednou, když jej Boris našťval svým ironickým tónem, neochotně mu řekl:

- Slyšel jsi o Trojské válce? Tak poslyš, archeologové už dávno marně hledali, kde se nacházela Troja. Až jednoho archeologa-amatéra [Heinrich Schliemann] napadlo zvolit místo výkopávek podle popisu trojské války v Homérově "Illiadě". A skutečně našel zříceniny shořelé Tróji. Stejně tak v Bibli jsou vzpomínky na některá města, po kterých nezůstala jediná památka. Začali kopat podle Bible, a tato města se našla.

Unaveně se protáhnul, jako archeolog po úmorných dnech vykopávek: - Tak i já jsem našel v starých knihách některé zapomenuté pravdy.

Místo do Tróji, Maxim brzo vypravil druhou vědeckou expedici do Republiky povolžských Němců, do německých enkláv kolem Oděsy, které existovaly od doby Kateřiny II, a konečně i do jakýchsi divokých aulů [vesnice na Kavkaze a stř. Asii], ztracených ve výšinách Kavkazu. Co tam hledal po stopách Promethea, není známo.

Tím vyšetřující udělal závěrečnou tečku za věci nečistých sil. Po záhadné vědecko-výzkumné práci obhajoval svoji disertaci. Boris, částečně ze slušnosti, částečně ze zvědavosti projevil zájem být přítomen na obhajobě, ale Maxim negativně zavrtěl hlavou:

- To nejde. Je to speciální projekt a obhajoba není veřejná.

Od kandidáta obvykle se žádá napsat asi 300 stran disertační práce. Místo toho Maxim představil tři tlusté svazky, kde jen pouhá bibliografie zabrala přes 50 stránek. Jako vzácnou výjimku v případě jakýchsi neobyčejných zásluh, obdržel kromě titulu kandidát věd současně nejvyšší vědeckou hodnost - doktorát sociálních věd a filozofie.

K dosažení velkého objevu jsou zpravidla nutné dvě podmínky. První, neobyčejná, nadlidská koncentrace na daný předmět. Druhá, schopnost najít v detailech zákonitou spojitost a udělat z ní praktický vývod.

Smrt milovaného člověka tak zapůsobila na Maxima, dala mu takový štulec co zad, tak ho soustředila na jakýsi pouze jemu známý cíl, že kvůli němu zapomněl na vše ostatní na světě. Při hledání odpovědi probíral všechny detaily, překryl celou pokladnici lidského myšlení od Bible až do Freuda, celou historii lidské civilizace od prvobytných tunguzů s jejich šamany až do ostatků rafinované aristokracie - a našel v nich jakousi zákonitost. Přitom něco důležitého. Jinak by mu nedali jen tak naráz titul doktora.

Jen tak letmo si Maxim všiml, že jeho práce zajímala samého Stalina. Jaký praktický vývod pro sovětský režim udělal doktor sociologie Rudněv ze své záliby o středověkou alchymii: naučil se snad vyrábět zlato z olova? Našel filozofský kámen mudrců? Nebo objevil tajemství, jak zhmotnit duchy? Vždyť v novinách se psalo, že Hitler financoval jakési divné pokusy, kde vědci se zabývali telepatí, spiritismem a parapsychologií.

- Maxi, co jsi vlastně objevil? - zeptal se Boris.

- Formulí ďábla, - odpověděl dokonce bez úsměvu.

Od této chvíle, doktor Rudněv začal dělat kariéru, z které se točila hlava a o níž dříve nemohl ani snít. Současně s doktorským diplomem stal se plukovníkem NKVD. Brzo na to, na jeho prsou se objevila první medaile, a ne nějaká obyčejná, ale hned Leninův řád - nejvyšší vyznamenání Sovětského svazu. V "Pravdě" stálo krátce: „... za vyplnění zvláštních úloh strany i vlády“.

Nyní kráčel Maxim vzhůru sedmimílovými kroky. Nejpřekvapivější však bylo, že ke všem poctám se stavěl s absolutním nezájmem.

Jako profesor sociologie Maxim řídil jakýsi krajně utajený Vědecko-výzkumný institut NKVD, kde všem vědeckým spolupracovníkům z pod bílé blůzy vykukovaly, jak ocas u čerta, malinové límce NKVD. Současně byl Maxim náčelníkem jakési operační centrály NKVD, kde teoretické práce jeho institutu nacházely praktické upotřebení.

- Co to máš za oddělení? - vyzvídal Boris.

- Třinácté, - odpověděl Maxim.

- Čím se zabývá?

- Nečistou silou. Proto je třináctý.

- Ho, ty lžeš.

Maxim vytáhl ze stolu služební dopisní papír. Tam skutečně stálo: "13. oddělení Hlavní správy NKVD SSSR". Boris pohrdavě mávnul rukou a šel p svých. Nic platno, z Maxima nic nevytlučeš.

Potom... Potom doktor, profesor a plukovník NKVD najednou začal dost pít. Třebaže dříve nikdy neholdoval alkoholu, nyní popíjel, jak nejposlednější alkoholik, sám. Zamykal se ve svém pokoji, opíjel se až do zblbnutí, pak začal mluvit sám se sebou. Ale možná, že mluvil s přízraky, o kterých se tolik načetl

v středověkých traktátech o nečisté síle?

Jelikož se zajímal o alchymii, Maxim dělal sbírku tomu odpovídajících předmětů. Tak získal kdesi originální pohár německé práce z doby, kdy se v Německu lovily čarodějnice, z tenkého, neprůsvitného, ručně malovaného mramoru. Byla to mistrovská imitace lidské lebky. Německý mistr se postaral, aby dosáhl takové imitace originálu, že bylo nepříjemné brát kalich do ruky. Ale Maxim seděl a pil z něho vodku.

Procházeje do svého pokoje, Boris vyčítavě řekl:

- Maxi, proč piješ?

- Proč? - Plukovník pomalu zvedl hlavu a pohleděl na bratra zkaleným zrakem. - Jen tak, chce se mi popovídat...

- S kým?

- S tím, co ani bohové nemohou mi vrátit... S vlastní minulostí... které vděčím za svou přítomnost...

- K čemu?

- Ulehčit si duši... Ale ty, bezbožníku, to nepochopíš...

- Pojd' se mnou radši v neděli na ryby, - navrhl bezbožník.

- V neděli... To je reinkarnace duše... Metamorfóza duše utrpením, jak říkal Dostojevskij. - Koutky Maximových rtů zkřivil nehezky úsměšek. - Nene, já teď půjdu jinou rybku lovit...

- Cože, vraždíš lidi? Ty... V hlase mladšího zazvučela nenávist. Starší se zachmuřil:

- Nic nechápeš... A nepochopíš...

- Mně je všechno jasné. Ty jsi opilec.

- To se jen zdá, že jde o lidi... Ale ve skutečnosti to nejsou lidi...

- Kdo to tedy je?

- Ty, Bobku, radši se mě už neptej. - Plukovník sraštil tvář, jak od nevolnosti. - A jestli ti někdy i řeknu, tak tomu nevěř... a hlavně, nikomu to

nepovídej...

- Vždyť ty mi nic moudrého neřekneš, - souhlasil mladší.

Starší se pohoupal na židli a brebtal pod nos:

- Tak je to správné... Ty, Bobíku, jsi šťastný živočich, ssavec, homo sapiens... mezomorfického typu... A přitom, když se to tak vezme, nic nechápeš... vždyť ti musím poděkovat.

- Za co?

- Za to! - Maxim dotknul se prstem hrudi, na které se blyštěl Leninův řád.

- Ano, právě za to... A vidíš, já ti to říkám, ale ty nic nechápeš...

Těžce se opřel lokty o stůl a loknul vodu ze svého hnusného kalichu.

- Dobrá, když to má být, tak ti vyzradím tajemství. Chceš?

- Radši míň pij, nebo ti zrudne nos.

- Já ti povídám seriózně... A ty, vole, se směješ... Je to ve-e-liké tajemství...

Plukovník snížil hlas, jakoby se bál, že někdo zaslechne jeho tajemství: - Tak poslouchej... Ty jsi bezbožník a myslíš, že čerti nejsou... A já ti povídám, že jsou!

- To říkají všichni ožralí. Když se opijí natolik, že vidí čertíky.

- Hlupáku, - beze zloby řekl plukovník státní bezpečnosti. - Čerti existují. I vlkodlaci, i lesní muži... Ale čarodějnice a čaroděje potkáváš na každém kroku. Vždyť já s nimi každý den jsem ve styku...

- Bodejť by ne, když každý den piješ, - skepticky poznamenal mladší.

- Nevěříš? - Starší, kymácející se, vstal, vzal s poličky jakousi tlustou knížku, obdařenou barevnými záložkami, díky kterým našel hledané místo a začal pomalu a slavnostně číst:

- „...čarodějnice a kouzelníci, to je zrod zla, sociální nákazy a parazitismu, jsou přívrženci použití nečestného a nestydatého přesvědčování, jedu, šantáže a dalších přestupků... vyvolávají spory, řevnivost, neshodu v lásce... od rodinných nedorozumění až po nejserióznější přestupky... ztráty majetku,

nečekané nemoci a náhlé smrti..."

Zde plukovník NKVD, specialista nečistých sil, mnohознаčně zdvihl prst: - Všimni si, „... a nakonec, po srážce národů, po anarchii a rudé revoluci, jelikož čarodějnictví vždy bylo a bude politickým faktorem... Následkem čehož je čarodějnictví neustálým nebezpečím pro každou řádnou, spořádanou společnost“. Víš, kdo to řekl?

- Kdo?

- Sám papež Inocenc Osmý! - s hlubokou úctou pronesl sovětský doktor sociologie, jako když žák mluví o svém idolu. - Je to zaznamenáno v jeho skvělé bule z roku 1484 !! Mohl bych se podepsat pod každé jeho slovo.

- Všelijaké hlouposti se píšou, - namítl Boris. - Papír vše snese.

- Ne, nejsou to hlouposti. - Maxim laskavě pohladil vazbu knihy. - Tohle je „Historie čarodějnictví a démonologie“ od Montague Summerse z čistě vědecké serie „Historie civilizace“... Summers je učený teolog, kniha vyšla v Londýně r. 1926... takže je seriózní a současná... Nutno jen pochopit, co se tím chápe...

- Oh ty, pověřivý tmáři, - řekl Boris. - Za co jen ti dali doktorát?

- Právě za tohle. Ovšem z hlediska dialektického materialismu...

- Tak tedy komise byla taky opilá?

- Žádná komise nebyla, - žák papeže Inocence vrátil knihu na své místo. - Mně doktorát dával vlastnoručně sám Stalin!

- Ty lžeš, - řekl mladší.

Starší udělal velký hlt ze svého hnusného poháru-lebky, potřásl hlavou. Opřel se hrudí o stůl, tupě se zahleděl do poháru, jakoby něco prohlížel na dně lidské lebky.

- Vše je tak jednoduché... Rozdělil jsem svou disertaci na nezávislé části: z historie, z antropologie, z psychologie a ještě z několika speciálních předmětů. Každá část byla anotována nejlepšími specialisty SSSR v dané oblasti. Každé část sama o sobě nic zvláštního neříká, ale když dáš všechny dohromady, dostáváš to, o čem mluvil papež Inocenc, - nečistá síla jako politický faktor. Vše bylo schváleno a podepsáno akademiky, ale jak to složit dohromady, to vím pouze já... a ještě soudruh satan...

- A co vlastně tedy víš?

- Jak to, co vím? Že tihle čerti jsou paraziti, sociální nákaza... nebezpečí pro jakoukoliv spořádanou společnost... A to už je v lince NKVD...

Plukovník státní bezpečnosti oživil a zavrzel židli tak, jakoby seděl na satanovi jak na koni.

- Já Stalinovi povídám: „*Koukněte, Josife Vissarionoviči, vždyť je to zdroj anarchie a revoluce...*“ On nevěří. Tak já vytahuji moje materiály, dávám je dohromady jak je třeba, a na základě dokumentovaných faktů, potvrzených akademikami, dokazuju, jak ta nečistá síla nejprve tvořila anarchii v době cara, potom se zúčastnila Říjnové revoluce... A vše přesně, i se jmény osob...

- I s adresami? - s úsměškem přerušil ho Boris.

- Samozřejmě, - nadšeně pokračoval papežův žák. - Stalin se nejprve rozzlobil, ale já mu říkám: „Minutku, Josife Vissarionoviči... Problém je jen v jednom slově... Jde o nebezpečí pro JAKOUKOLIV spořádanou společnost. Chápete, jakoukoliv! Jestliže pokládáte sovětskou vládu za spořádanou společnost, tak ta samá nečistá síla začne dělat revoluci proti vám, to jest kontrarevoluci...“ A on se zamyslel...

Maxim se nahnul k svému zdroji vodky a škytl.

- Potom mne Stalin jmenoval... hik... zvláštním zplnomocněncem v záležitostech nečisté síly... hik... členem Lidového komisariátu vnitřních záležitostí... hik... celého SSSR... Chápeš?

Sedě na židli jak na koni, pohrozil prstem: - Jenom ty Bobiku dej pozor... Nikomu o tom nemluv... Je to státní tajemství... A teď, víš co?... Já nemůžu vstát ze židle... Pomoz mně dovést na postel a stáhni mi boty...

- Ani mne nenapadne.

- Pro-oč?

- Když jsi se opil a vidíš čertíky, tak ať ti je oni stahují.

Pro sebe Boris rozhodl, že bratr tak trochu ztratil rozum. Ale Maximovi tato ztráta rozumu zřejmě pomáhala v kariéře. Brzo dostal titul komisaře státní bezpečnosti třetího řádu, což odpovídalo stupni generál-major NKVD.

KONEC HLAVY 3

KNÍŽE A KOMISAŘ

Nebo pravím vám, že mnozí proroci i králové chtěli viděti, což vy vidíte, ale neviděli, a slyšeti, což vy slyšíte, ale neslyšeli.
(Lukáš 10:24)

Brzy poté, co se doktor sociálních věd Maxim Rudněv stal Stalinovým osobním zplnomocněncem v záležitosti nečistých sil, v Leningradě došlo k zavraždění Kirova, druhé osoby ve straně, hned za Stalinem. Zabil ho mladý komunista Nikolajev.

Bylo chladné zimní ráno. V rádiu nepřetržitě vysílali smuteční pochody Chopina. Maxim seděl u svého stolu, místo ranního čaje pil vodku, listoval osobními věcmi Nikolajeva a mumlal:

- Aha, nojo, měl koňskou nohu... jako Byron... Známe tyto byronovské typy... Hrdinové naší doby [odkaz na Lermontovu báseň a na historické postavy]... Tamerlán, Talleyrand, menševický vůdce Martov, Rosa Luxemburgová, táta Machno, Goebbels... Všechny tyto chromonožky a chromí učitelé Dostojevského...

Boris seděl ve vedlejší místnosti a učil se historii strany, pak pootevřel dveře a zeptal se:

- Hej, ty, černokněžníku, co tam děláš?

- Co... co... - zamumlal Maxim. - Kromě toho, má epilepsii... A jeho manželka je mnohem starší než on... Ale i ona ho opustila... Typický Legionář!

Maximův stůl byl starý a jednoduchý. Ale teď na tomto oblezlém stole stály tři telefony: bílý pro obyčejné konverzace, červený - přímá linka do Kremlu a černý - speciální kabel do 13. divize NKVD.

- Ta-ak, věc je jasná. - Natáhl se k černému telefonu. - To je důvod, proč Rusové říkají - chromý čerr-r-rt... Nebo křivý čert...

Popíjeje vodku, doktor sociálních věd začal diktovat do telefonu rozkaz: na zvláštní účet 13. divize NKVD zachytit všech chromých a šilhavých v

Sovětském svazu. Především ti, kteří jsou členy komunistické strany. Ale pouze chromé a šikmé od narození.

Vražda Kirova sloužila signálem, po kterém začala Velká čistka. Za prvé, zmizely ze zdí portréty slavných lidí - hrdinů revoluce, starých bolševiků, včerejších představitelů strany a vlády. Potom jejich jména se objevila v novinách, prý nepřátelé národa, zrádci, sabotéři a zahraniční špioni. Brzo nato bývalí hrdinové byli posláni na konvoj smrti do sklepení NKVD.

Komisař státní bezpečnosti Rudněv se dal na stachanovštinu: působil ve dvou směnách, šestnáct hodin denně a často zůstával přes noc ve službě. A když přišel domů, vždy páchl vodkou. Na večeri seděl tiše, nedíval se kolem.

Při čtení novin "Izvestia", informujících o dalším procesu nad vrahy národa, otec Rudněv podrážděně zabručel:

- Čert ví, co to může znamenat...

- Ano, čert zná svou práci, přikývl bezpečnostní komisař, aniž by vzhledl od svého talíře. - Byla taková pohádka: ďábel slíbil moc a slávu, ale musel člověk podepsat s ním smlouvu... Ale teď chce čert proplatit směnky... A já dělám účetnictví.

- Vždyť tito revolucionáři bojovali za lepší budoucnost, - řekl otec.

- Historie mnohokrát ukázala, že ten ráj, který slibují revolucionáři, je ráj ztracený, řekl komisař. - Krásnými sliby je vyzdobena cesta do pekel. A první, kdo tam spadnou, jsou sami revolucionáři.

- Jenže ty procesy nespočívají na ničem!

- Jak se to vezme... Vždyť to byli oni, kdo začal bratrovražednou občanskou válku... To oni pustili na Rusko chaos, hladomor a mor ... Víš, že to stálo Rusku více životů než celá světová válka? ...No, a teď je čas zaplatit za to všechno.

Mezitím, čistka nabývala více a více fantastické formy. Při monstrprocesu za přítomnosti mezinárodního tisku, kremelští lékaři v čele s dr. Levinem veřejně a se všemi podrobnostmi se přiznávali, jak pomalu a nenápadně otravovali své kremelské pacienty.

Dotlačil je k této akci nejvyšší ochranitel Kremlu, sám náčelník NKBC Jagoda. A ideologický pokyn patřil tichým idealistům z gardy leninistů,

proslulých láskou k lidu a svobodě. Přímo ze soudní síně bývalé hrdiny pak vodili na jatka do NKVD. Jakoby Moskva vypotila nějaké krvavé šílenství.

Večer otec nevěřícně čítal nahlas noviny:

- „Otravy se dosahovalo postřikem z pulverizátoru pomalu účinkujících jedů, především solí rtuti. Jimi postříkovali koberce, závěsy, čalouněný nábytek. Jedy vcházely přes plíce do krve a postupně ničily organizmus v nejslabším místě oběti, takže docházelo k smrti jakoby z přirozených důvodů...”

Komisař státní bezpečnosti usrkával polévku z misky a zamumlal:

- Stalinovi jsem otevřel knížečku a ukázal: „Vidíte, tytéž metody, jako v šestnáctém století. Renessa-a-ance!” - Povrtal se lžičkou v polévce a sáhl po slánce:

- Mimochodem, touhle samou rukou jsem dnes zastřelil carova vraha Běloborodova...

- Poslyš Maxime, - řekl otec - ale je to vůbec možné, že nejbližší Leninovi spolupracovníci byli cizí špioni? Vždyť tomu nelze věřit!

- A co je tu tak zvláštního? - ponuře se díval na talíř Maxim. - Vždyť Lenin sám byl německý špión. Němci ho poslali do Ruska v zapečetěném vlaku. Jaký kněz, taková je jeho farnost.

Otec četl závěrečná slova státního zástupce Vyšinského:

- „Všechny tyto *nepřátele lidu nutno zastřelit jako vzteklé psy!*” - Hloupá rétorika prokurátora, řekl otec.

- To není rétorika, ale pravda, zamumlal Maxim. - Tito lidé jsou horší než vzteklí psi. U psů to okamžitě poznáš, tyhle nepoznáš hned.

- Ale copak tihle zasloužilí revolucionáři - řekla matka tiše, - skutečně byli dříve informátoři carské tajné policie?

- Samozřejmě, - Max přikývl. - Během hledání v archivu opozice, našly se i raporty pro carskou ochranku, napsané rukou samého soudruha Stalina. Opozice je chránila ve svém arzenálu jako poslední zbraň. Ale tyto vzpomínky z mládí jsem Josifu Vissarionoviči radši neukázal.

- Ach, můj Bože! povzdechla si matka. - To je úžasné.

- Revolucionáři po revoluci jsou jako pavouci v pytli, - řekl doktor společenských věd. - Budou se rvát o moc, dokud jeden druhého nezakousne. Stačí si počítat v archivech tajné policie, hned je zřejmé, že v přípravě revoluce nejaktivnější byli sociální revolucionáři. A po revoluci byli první, kdo se dostal pod popravčí četu. Po nich přišli menševici, které popravili bolševici. A teď bolševiky likvidují jiní bolševici.

A to samé bylo s jakobíny a girondýny ve Francii. A kdo přivedl k moci Hitlera? Šturmováci. A kde jsou šturmováci nyní? Hitler je dal všechny zastřelit. Výsledkem je vždy jeden velký pavouk - Napoleon, Hitler nebo Stalin. To je historická zákonitost. A čím dříve to skončí, tím bude lépe.

Po skončení večere, Maxim nalil si čajovou sklenku vodky, upil polovinu a unaveně se opřel do židle. Otec se obrátil k novinám a povzdechl si:

- A já stále nevěřím na ta obvinění.

- Ano, je v nich jen malý kousek pravdy - křivě se usmál Maxim. - Ale kdybych ti řekl celou pravdu, tak uvěříš ještě méně. Lenin ve své době požadoval, aby jeho strana byla "stranou profesionálních revolucionářů." Jenomže problém je v tom, že profesionální revolucionáři nejsou obyčejní lidé. To jsou lidé zvláštní.

- Jak zvláštní?

- Tak... Je to docela zvláštní kategorie lidí... S takovými specifickými komplexy...

- Podivné. Co je to za komplexy?

Doktor sociálních věd dopil svou skleničku vodky a poučně zvedl prst:

- Právě zde to začíná... Je to to samé, čemu se kdysi říkalo běsi. Když se u člověka objeví tento komplex, pak muž se promění v běsa... nebo v čerta... a začíná se zabývat čert ví čím... Chápeš?

Když viděl, že Maxim se opil a opět začíná blábolit o nečisté síle, otec opatrně řekl:

- Hmm, tomu je opravdu těžké uvěřit.

- Ano, ale je tomu tak... Když tyhle čerty zatknou, já je pošlu na přísnou lékařskou prohlídku... a zana-a-lyz vychází...

- Jakých analiz?

- Různých... Včetně vnitřní sekrecí... A téměř u všech je jedna a ta samá historie. To, čemu se dřív říkalo běsovská posedlost. A jeden z nejnebezpečnějších projevů této posedlosti - to je nekontrolovatelná, chorobná touha po moci. Speciální komplex vlády. To, co dělá tak zvané rozené vůdce. Protože lidé postižení tímto komplexem, jsou kvůli moci schopni jít na vše... i na trestný čin.

Sovětský doktor Faust ťuknul na láhev vodky:

- Pro skutečné, rozené revolucionáře, revoluce - to je boj o moc. A všechno ostatní je jen prostředkem k dosažení cíle. A nikdo nikoho nenávidí tolik, jako tito zakomplexovaní démoni, dobývající se moci a zviditelnění se ve vládě.

Napil se a pokračoval: - Vždyť Lenin se zabýval bojem proti frakcím víc, než bojem proti carismu. Proto tito čerti donášeli jeden na druhého do Ochranky, carské tajné policie. A soupeřili o spolupráci se zahraničními zpravodajskými službami.

Maxim bouchl pěstí do stolu. - Proto je v Bibli psáno, že jejich šéf - ďábel se vždy snaží dostat se k moci.

Další večer, když četl novou autokritiku od nepřátelů režimu namísto obhajoby, otec opět vrtěl hlavou a mumlal:

- Ale vždyť to byli staří bolševici. Prošli všechna carská vězení a vyhnanství, a nikdy nedělali pokání. Jak to, že teď sami sebe obviňují?

- Povídá se, že jim dávají nějaké ohlupující injekce, řekla matka.

- Ne ohlupující, naopak, projasňující, - namítl komisař státní bezpečnosti. - Já jim stříkám takové věcičky, které vyhání to, čemu se dříve říkalo běsové. Tím se oni dočasně stávají obyčejnými lidmi, uznávají své hříchy a přiznávají se. Pouze pro veřejný proces jim stříkám trochu silnější dávku, to je přivádí až k pokání a oni začnou se sebebičováním.

Doktor sociálních věd sáhl po své sklénce vodky: - Nicméně, je to vše plně v souladu se základním zákonem dialektického materialismu - o jednotě a boji protikladů jako motoru historického procesu. Borku, ty znáš ten zákon?

- Zním.

- Ale to je naprosto v rozporu se zákonem o třídním boji jako hlavním motorem dějin. Kde je jednota v třídním boji?

- Já nevím.

- V tom to spočívá. Tento rozpor ti nevysvětlí ani jeden profesor marxismu-leninismu. A jestli to vysvětlí, dají ho zastřelit.

- Proč? - zeptal se otec.

- Protože ta marxistická jednota a boj protikladů... Cha-cha! .. Vždyť on Marx jen parafrázoval starý středověký vzorec zbožňovatelů ďábla... Ale mne nepodvede... Já to všechno vím.

- Co je to za vzorec? - zajímal se Boris.

- In daemone deus, - se zařatými zuby procedil komisař pro bezpečnost. - V ďáblu je bůh... To je celé tajemství této jednoty a boje protikladů.

- Ano, ale co to znamená?

- Je to filozofická hádanka, kámen mudrců, s kterou si lámali hlavu nejlepší hlavy lidstva. Někteří dokonce se zbláznili. Protože tento puzzl je neřešitelný.

- A ty jsi tu hádanku vyřešil? - Boris na něj mrkl.

- Jistě, - řekl sebejistě student papeže Inocence. - Bůh je Bůh a ďábel je ďábel!

- Poslouchej, Maxime. - Otec vzal brýle a v rozpacích začal je otírat kapesníkem. - Ty sám říkáš, že někteří lidé se zbláznili nad těmito otázkami. Víš, že existuje něco, čemu se říká náboženské šílenství? ... Možná že na tebe příliš zapůsobily ty tvoje knihy o nečisté síle?

Doktor sociálních věd přezíravě odfrkl:

- Pokud někde platí přísloví "Lékaři, vyléč sám sebe!", v první řadě se to vztahuje k psychiatrům. Vždyť mnozí psychiatři si vybrali psychiatrii, aby byli blíže k jejich vlastnímu prostředí. Ale my to víme taky.

Otec předstíral, že si leští svůj cvikr. Ale Maxim se arogantně smál:

- Radši pošli toho psychiatra ke mně. Já u něj rychle najdu něco takového,

nenormálního.

* * *

Zatímco starší bratr byl ve službě, Boris našel na jeho stole knihu Machiavelliho "Le Prince", která se obvykle dává za příklad politického cynismu. Tato kniha byla napsána v Itálii za doby Cesare Borgia, když se tam odehrával divoký boj mezi feudálními pány, kteří se dopouštěli všeho - vražd, otravy, zrady a padělání. A Machiavelli zcela schválil všechny zločiny princů a dělal z nich jakýsi filozofický recept politické věrolomnosti a bezprinciálnosti, zrady a podlosti všeho druhu.

Kniha, která ležela na Maximově stole, byla vydaná v Moskvě krátce před atentátem na Kirova. Hezké vydání "Akademie Věd". Staré rytiny. A dokonce i nový překlad. Ale nejpřekvapivější byl fakt, že předmluvu k "Princi" napsal Kameněv. Byl to vzdělaný a jemný člověk, typický tichý idealista z leninské gardy. Ale v předmluvě vychvaloval filozofii Machiavelliho, důrazně ji doporučoval jako praktické vodítko pro politiky.

Brzo poté, Kameněv byl zatčen ve věci "Tročkisticko-zinověvské teroristické centrum" a sám padl díky těm receptům, které tak vroucně chválil. Poté byl zatčen i "Princ" Machiavelli - toho totiž zakázali a byl stažen z oběhu.

Na titulní straně rukou Maximovou stálo post scriptum: „Je příznačné, že filozofie Machiavelliho je rozdělena do 13 zásad. To samozřejmě není náhodné, ale záměrné. Prověřit jeho "mandragoru". Roste pod šibenicemi.“

Když Boris byl přijat do vyšší průmyslovky, na uniformě pracovníků státní bezpečnosti se objevil nový znak NKVD: vzpínající se had, probodnutý mečem. Když uviděl na Maximově rukávu tento oválný, zlatem a stříbrem vyšíváný znak, Boris se ptal:

- A co je to za hádka?

- Je to hydra r-revoluce, odpověděl Maxim. Všimnuv si nedůvěřivý pohled mladšího bratra, sáhl do stolu a vytáhl krabici fotek, svázaných do speciálního alba NKVD. Byla to rozsáhlá sbírka odznaků, emblémů, vlajek a symbolů nejrůznějšího revolučního teroru a tajných společností, od egyptských pyramid až po říjnovou revoluci. Na mnoha fotografiích byl úplně stejný obraz hada vztyčeného na ocasu, jakého probodnul meč na rukávech komisařů státní bezpečnosti.

- Co to znamená? - ptal se student.

- To znamená, že had mění svou kůži, ale sám se tím nemění, Maxim protáhl unaveně. - Záměrně jsem přišel s tímto logem... Aby věděli, že já je taky znám.

- Kdo jsou ti oni?

- Ti samí, odpověděl komisař, kterým se kdysi říkalo běsové, démoni a vědmy.

- To je krása, - řekl Boris. - Tak tedy střílíte revolucionáře a vymýšlíte si, že jsou kontrarevolucionáři.

- Faktem je, usmál se doktor společenských věd, že podle dialektického zákona jednoty protikladů, revolucionáři a kontrarevolucionáři jsou jedno a to samé.

- Jak to?

- Velmi snadno. Skuteční revolucionáři jsou věční revolucionáři. Po revoluci pokračují v boji, ale tentokrát jdou proti novému revolučnímu režimu, a tak se z nich stávají kontrarevolucionáři. A proto podle druhé části marxistické dialektiky - o boji protikladů - všichni revolucionáři musejí být okamžitě postříleni jako vzteklí psi! Došlo ti to?

- A kolik vodky jsi dneska vychlastal? - zeptal se mladší.

- Tak vidíte, zamumlal našťavaně starší. - Já mu vysvětluju podstatu marxismu, a on nerozumí... Mně sám Stalin věří... A tenhle hlupák nevěří.

Postupně, krvavé orgie NKVD zachvátily celou zemi. Chytali každého, ale nejvíce členy strany. "Ježovovy rukavice", jak se říkalo agentům nového ministra NKVD Ježova, vymetaly téměř všechny hlavy stranických a vládních orgánů regionů, měst a okresů. Jmenovaly nové úředníky. A potom, znenadání, zatýkaly i ty nové. Zdálo se, že sovětská vláda buď požírá vlastní ocas, nebo mění kůži.

Současně s nepřátely lidu často zatýkali i jejich rodiny. Čím výše k vrcholu vlády stál zatčený, tím častěji s ním mizely i jejich manželky a děti. Ženy byly hnány na Sibiř, ale děti posílali do speciálních sirotčinců.

Otec Rudněv byl vzácně dobrý člověk. Ve večerních hodinách, miloval dlouho popíjet čaj a číst si noviny. Otevřeným oknem přilétaly mouchy za světlem a padaly mu do čaje. Otec je lovil lžičkou, vynášel na balkon a dělal

mouše umělé dýchání: foukal na ni, dokud neodletěla. Zkrátka byl to muž, který by ani mouše neublížil. Nyní, když četl noviny s popisem krvavých aktů NKVD, snažil se nedívat na Maxima, který seděl naproti němu v generálské uniformě NKVD.

- A čím jsou vinny ženy zatčených? - mumlal otec na své šedé vousy. - Nebo malé děti?

Komisař státní bezpečnosti se podíval na svého otce očima zrudlýma od nespavosti a od vodky:

- Poslyš, ty jsi doktor-gynekolog, ale já jsem doktor sociologie... Řekni mi upřímně, copak ty, gynekolog, nevíš, že tihle... jak bych to řekl, čerti, mohou se ženit pouze s těmi... tak zvanými čerticemi? - Zamrkaly jeho světlé řasy. - Jsi gynekolog, skutečně nevíš, že čertice rodí místo dětí... tak trochu... čertáta?

Otec seděl a předstíral, že neslyší jeho slova.

- Právě proto svého času inkvizice páčila tuto nečistotu i se svými rodinami, - řekl Maxim. - No, a dneska děláme to samé...

Doktor gynekologie se nelibě mračil a doktor sociologie mu dokazoval:

- Například, Leninův starší bratr, Alexandr byl pověšen za atentát na Alexandra III. Kdyby se tenkrát současně **zlikvidovala celá tato rodinka, nebyl by žádný Lenin.**

- Mimochodem, toho samého spiknutí se zúčastnil i jistý Bronislaw Pilsudski. Kdyby tenkrát takhle vyčistili celou rodinu Bronislava, pak... neexistoval by maršálek Josef Pilsudski, mladší bratr Bronislava. Ale protože to neudělali, tento Josef se stal vůdcem polských socialistů, který během rusko-japonské války pašoval japonské peníze, zabýval se banditismem a nakonec se stal polským diktátorem. Škodil carovi, Leninovi, Stalinovi. A proto se dnes snažíme neopakovat omyly carské vlády. Jdeme na to vědecky. Sociální nemoci nutno nejen léčit, ale i předvídat a preventivně vykořenit.

* * *

Brzo na to se provalila vlna zatýkání mezi vedoucími státních velkovýkrmů, zootechniky a veterináři. Obvinili je v organizování masové úmrtnosti skotu.

- Hej, ty černokněžníku, řekl Boris. - Copak veterináři otravovali krávy?!

Místo odpovědi, Maxim vytáhl z poličky knížku a ukázal prstem:

- Čti !

- „Mnohé osoby... zaprodání ďáblům... a pomocí čarů, - četl Boris, - pomocí hnusných činů a strašných přestupků zabíjeli... živočichy určené pro potah, živočichy ve stádech a jiné živočichy...“

- Odkud to je?

- To je bulla papeže Inocence Osmého.

Dále stálo: „Tito zvrženci působí trápení a mučí... živočichy neuvěřitelnými bolestmi jak vnitřními, tak i vnějšími.“

- Vidíš, řekl komisař. - Stačí jen znát historii.

Nedaleko od jejich domu byl park. A v parku byl stařeček-hlídač s oslicí, s jejímž potahem svážel spadané listí a dříví. Nyní zatkli i tohoto hlídače. Říkalo se, že se svou oslicí trochu fornikoval. Jeho zabásli za rozkrádání socialistického vlastnictví.

Oficiálně NKVD mělo dvanáct oddělení. Když se Maxim opil, chvástal se tím, že jeho 13. oddělení je natolik tajné, že o něm nesmí vědět ani pracovníci zbývajících dvanácti oddělení.

Rozhodnutí o čistce bylo přijato na zasedání politického byrů 13. května 1935. Ale Maxim tvrdil, že všechny plány čistky vypracoval jeho Vědecko-výzkumný Institut, a provedení čistky bylo svěřeno 13. oddělení NKVD.

- Přeháníte to v tom zatýkání, vyčítal mu otec.

- Je to složitá sociální operace, hájil se doktor sociálních věd. - Jako gangréna. Nebo rakovina. Je nutno řezat živé maso.

- Můj bože, vzdychala matka. - To je strašné.

Když Maxim viděl, že otec i matka jsou proti němu a že je nepřesvědčivý, začal se svěřovat mladšímu bratrovi. Protože čím více čistka brala na síle, tím víc nabýval Boris přesvědčení, že Maxim se viditelně pomátí.

Když sestavovali po revoluci nový Trestní řád SSSR, všechny politické přestupky shromáždili pod 58. paragraf. Díky tomu, všechny oběti čistek spadaly také pod 58. paragraf.

Maxim, zblblý svou středověkou kabalistikou, řekl:

- Bobiku, a víš, co označuje 58. paragraf?

- Co?

- Tak sečti 5 + 8... Kolik to bude?

- Třináct.

- Tak vidíš... Třináct! To není náhoda, to je symbolika. Ti, kteří sestavovali tento zákoník, věděli, že všechny politické přestupky pochází se stejného kořene.

- Jakého kořene?

- Od měsíce.

Bylo jasné, že takovou věc může říct pouze blázen. Ale zplnomocněnec Stalinův v záležitosti nečistých sil klidně dokazoval svoje:

- Tak se koukej, Bobiku... Vždyť v našem současném kalendáři udělali tučet měsíců uměle, aby to bylo praktické. Ale dříve existoval skutečný měsíční kalendář s třinácti měsíci, takže rok měl 13 nových lun. Primitivní národy neříkali měsíce, ale luny. Naše slovo "měsíc" označuje jak měsíc, tak i satelit země.

- A co s tím má společného 58. paragraf?

- Vole, poslouchej a nepřerušuj... Nejprve lidi se klaněli slunci, coby životadárnému počátku. Coby symbolu života. A potom, - zde sovětský doktor Faust vztýčil prst - potom někteří lidé šli do opozice a začali se klanět měsíci. Coby neživotadárnému, chladnému, mrtvému.

Boris se sehnul nad učebnicí z politické ekonomie a řekl:

- No tak ať se mu klaní.

- To je fakt, jenže není to tak jednoduché, řekl komisař státní bezpečnosti. - Luna byla pro ně symbolem nikoliv života, ale smrti. Měli své důvody, proč se zajímali nikoliv o život, ale o smrt. A protože rok měl třináct lun, začali se shromažďovat do kroužků o třinácti osobách. Odtud pochází tahle čertova symbolika.

- Tak ať si jde k čertu, řekl Boris.

- Ne, ne, zavrtěl hlavou náčelník 13. oddělení. - To nejsou obyčejní lidé, jsou speciální... Ti samí, jaké ve středověku upalovali na hranici coby vědmy a čaroděje... A jsou to ti samí, kteří se teď likvidují jako nepřátelé národa. Vždyť to já jsem poradil Stalinovi ten termín "nepřítel národa". Myslíš snad, že jej snad našel na poličce? Ne-ee...

Maxim se hrabal v hromadě biblické literatury a ukázal mu. Tam často se vyskytovaly červenou tužkou zatržená slova: „nepřátelé lidského rodu“.

- Vidíš! - řekl komisař. - Nic nového pod lunou. Stačí znát historii.

Potom doktor sociálních věd opět začal blouznit, že největším nepřítelem lidského rodu je sám satanáš, který je příčinou téměř všeho zla a neštěstí lidstva, začínaje obyčejným rozvodem manželů a konče krvavými válkami a revolucemi.

- A kde on žije, ten satanáš? - ptal se Boris.

- Tady! - Maxim si poklepal na čelo. - A taky tady, ukázal si na jiné místo, o kterém není vhodné se moc šířit.

Potom jen těžce vzdechnul:

- Je to čistě filosofická veličina. Ale kdo pochopil tohle tajemství, může uhádnout veškerá tajemství lidské duše. Může číst v minulosti i v budoucnosti.

Kdysi už Boris slyšel, že existuje jistá spojitost mezi geniálností a šílenstvím. Nyní hleděl na Maxima a přemýšlel: je to genius nebo blázen?

* * *

Pojaru od rodičů Olgy přišel z Berezovky dopis, kde se zármutkem oznamovali, že malinká dcerka Maximova onemocněla zápallem plic a umřela. Když uslyšela smutnou novinu, matka zaplakala:

- Bože můj, tak hodné dítě to bylo, tak zdravé...

Maxim se chmuřil a mlčel.

- Pojedeš na pohřeb? - ptala se matka.

- Ne.

- A není ti líto vlastního dítěte?!
- Ovšemže je, hořce odpověděl Maxim. - Ale tak bude líp...
- Co bude líp?
- To, že umřela jako dítě.
- Maxime, že se nestydíš! - zvolala matka.
- Už od narození byla odsouzena k smrti, těžce vzdychnul komisař a rukou si skryl oči. - Tak bude lépe pro ni a pro všechny...

Několik minut seděl bez promluvení. Potom zdvihl hlavu a potichu se zeptal:

- Mami, když jsem se já narodil, pokřtili jste mě?
- Samozřejmě, odpověděla matka.

- Já jsem ji nedal pokřtít... Hele, vezmi si moje auto... Jed' do Berezovky... Pokřti ji aspoň posmrtně...

Skrz prsty komisaře na stůl padla těžká mužská slza.

- Objednej panichidu... Udělej vše, co je možné, abys spasila aspoň její duši...

KONEC HLAVY 4

KDE NIC NICTVOŘÍ

Když mluví lež, z svého vlastního mluví, nebo lhář jest a otec lži
(Jan 8:44)

Když Maxim začínal svou kariéru u NKVD, často se chlubil, že pracuje společně se slavnou sovětskou čekistkou Zinaidou Genrichovnou Orbeli. Slavnou se stala tím, že ačkoliv byla ze staré šlechtické rodiny, ne-li kněžna nebo polokněžna, ve věku 17 let utekla z Institutu pro šlechtické děvy Smolný a šla pracovat do Čeky [rusky ČK, mimořádná komise pro boj s kontrarevolucí a sabotážemi], kde se osobně účastnila odstřelování vězňů. Pracovala tak dobře, že se o ní zpívala písnička:

Ach, jablko, kam se kutálíš?
Jak padneš do spárů Ziňky, už se nevrátíš!

Jeden čas byla Zinajda náčelnicí Čeky ve své gubernii a díky svému třídnímu uvědomnění odstřelila i vlastní rodiče. Vlastnoručně. Potom její krutosti se zdály být příliš silné i pro Čeku a byl div, že ji samotnou nepopravili. Ale vzal se za ni sám Trockij s odkazem na proletářskou humanitnost a případ byl nějak ututlán.

Jelikož Boris slýchal o jejích hrdinských činech, byl proto velmi překvapen, když se setkal s Zinaidou Genrichovnou poprvé. Byla to velmi příjemná mladá žena s krásnou tváří a inteligentníma očima, vysoká, štíhlá, s rychlými a sebejistými pohyby pěstovanými rukou a pružnou a energickou chůzí. Dokonce měl dojem, že je skutečně něco jako princezna z carského Institutu blahorodných děv. Jenže ta dívčina byla ve vojenské uniformě a na karmínovém límci, jako dravec pobleskovaly ostré diamanty generála NKVD.

Pak se Boris s ní často setkával v novém Maximově bytě. Olze tam starostlivě pomáhala v domácnosti nebo dojemně chovala dítě. Někdy Olga vozila děcko v kočárku po Petrovském parku a vedle ní chodila Zinajda Genrichovna a nesla láhev mléka. Někdy se s nimi procházel i bratr Zinajdy Genrichovny - divné stvoření, kterého všichni nazývali hrdinou Perekopu.

Říkalo se, že během občanské války byl velitelem jezdecké divize, nebo sboru, a stal se slavným díky neuvěřitelné statečnosti. Ale během šturmu na

Perekop byl udeřen do hlavy a poškodilo mu to mozek. Od té doby žil ze zvláštních důchodů sovětského lidového komisariátu a dělal výstřednosti. Jiného by za takové pokusy dávno zavřeli, ale on byl hrdinou Perekopa a vše se mu promíjelo bez následků.

Za speciální služby pro státní zřízení mu darovali celé šlechtické sídlo, kde žil sám ve dvaceti pěti pokojích. Pravda, v jedné místnosti si choval svého starého přítele z vojny - bílou kobylu. Kromě toho, poručil všem, aby se k němu obraceli ne jménem a příjmením, ale zvali ho hrdinou Perekopu, což prý je titul, který mu udělila sovětská vláda. Na jiné jméno prostě neodpovídal.

Když hrdina Perekopu kráčel po ulici, byl vždy doprovázen hejnem zvědavých kluků v očekávání, že jim předvede nějaký nový baletní skok. Nejednou jej doprovázel i Boris. Zato dospělí hrdinu Perekopa neměli rádi a snažili se ho ignorovat.

Jestliže Zinajda Genrichovna byla velmi krásná, její bratr byl vzácně ošklivý. Byla to přesná kopie Baťky Machno, jak ho zobrazili ve filmu "Rudi d'áblíci". Na výšku byl trpaslík, proto nosil zvláštní, na zakázku vyrobené boty s vysokými podpatky téměř jako žena, a s holenicemi z lakované kůže. Po zranění na frontě, jedna noha byla kratší a nešla ohnout. Proto byl celý nějak pokroucený a silně kulhal. Jeho obličej byl tak bledý a bez krve, jako u mrtvoly. A v tomto bílém obličejí byly černé oči, pichlavé jako hřebíky.

Hlavu Perekopa zdobila vysoká kštice černá jako saze, s vlasy, tvrdými jako dráty, které mu padaly na rameno jak lví hřívá. Někteří říkali, že po otřesu mozku, každý sebemenší dotyk lebky, a dokonce i vlasů, způsobuje mu nesnesitelné bolesti hlavy. Proto je nestříhá a v zimě chodí bez klobouku. Jiní tvrdili, že hrdina Perekopu naopak prosedí celý den u holiče, a že jeho neobvyklá hřívá je vždy pečlivě učesaná, namazaná pomádou a voňavkou, a že má dokonce šestiměsíční trvalou. A někteří usoudili, že si nechal svou hřívu schválně, aby vypadal vyšší.

Mimo jiné, hrdina Perekopu ještě vynalezl svou vlastní fantastickou vojenskou uniformu: křiklavě červené jezdecké kalhoty s koženým středem k sezení a jasně modrou tunikou s kavkazským pásem z černěného stříbra a s popruhy, zkříženými na hrudi. Vlevo se kývala křivá kavkazská latka ve stříbrné pochvě, a vpravo obrovský mauzer v dřevěném pouzdře se zlatou destičkou - čestná zbraň Revoluční vojenské rady.

Celkově možno říct, že když hrdina Perekopa šel po ulici, bylo strach se na něj podívat. Ale poté, co několikrát střílel z mauzera na vrabce a honil kluky s

vytaseným mečem, nenápadně jej odzbrojili. Mauser vzali a odvezli a nechali jen prázdné pouzdro se zlatou deskou. A meč zaklepali tak, aby jej nešlo vytáhnout z pochvy.

Když hrdinovi zdechla jeho bílá kobyla, stará kamarádka z vojny, vypravil jí pohřeb s vojenským dechovým orchestrem. Pohřbil ji ve své zahradě a postavil jí mramorový pomník, na kterém byly vavřínové věnce a bannery na půl žerdi. Památník si přinesl z nějakého hřbitova pod Moskvou, s hrobu nějakého carského generála.

Poté, namísto bílé klisny hrdina Perekopa koupil velkou motorku, které odebral tlumič, a honil se na ní s takovým hlukem a rachotem, že babičky v okolí se křížovaly: *"Ó Pane Bože, zase ten čer-r-rt jezdí na svém tranduletě!"* Motocykl mu zabírat nebylo nutné, protože brzy se rozmáznul jako lívanec i s motocyklem.

Babičky z okolí doufaly, že nakonec hrdina Perekopa přece jen chcípne. Ale přežil. Vyléčila ho Zinajda Genrichovna, která docházela za svým proslaveným bratrem jak za děťátkem, krmila ho lžičkou až do chvíle, než se znovu postavil na nohy. Ale jakmile se jednou postavil, opět začal zlobit více než kdy jindy.

Když začala Velká Čistka, hrdina Perekopa vyšel z módy. Nejprve mu zabrali dům. Tak se přestěhoval do sousedního hotelu a vzal s sebou pouze dvě věci: obrovský koncertní klavír, na kterém neuměl hrát, a svůj vlastní portrét velikosti celé zdi, jak jede na bílé kobyle s taseným mečem. Celé dny proseděl u klavíru, brnkaje dvěma prsty něco, co nikdo nepoznával, a obdivoval svůj portrét.

Pak hrdina Perekopa náhle zmizel. Říkalo se, že byl uvězněn kvůli portrétu. Nelze věšet tak veliký autoportrét v zemi, kde existuje ještě větší člověk. Viděli v tom urážku soudruha Stalina. Současně s hrdinou Perekopa zmizela i jeho sestra Zinajda Genrichovna. Říkalo se, že v NKVD pracoval jako sabotážnice : nestřílela ty, co bylo třeba, ale naopak, odstřelovala podle pokynů trockisticko-zinověvské teroristické centrály.

- Maxi, zeptal se Boris, a za co zavřeli hrdinu Perekopa?

- Za to, - zavrčel komisař.

- Takže sám nevíš, - poškádlil mladší.

- Já, a že tohle nevím?! - chytil ho vztek. - Abys věděl, já sám jsem ho dal zavřít.

- A za co? - chtěl vědět mladší.

Tehdy Maxim vyprávěl poměrně neuvěřitelný příběh. Ukazuje se, že hrdina Perekopa žádný hrdina nebyl, a Perekop nikdy nespáčil. Ve skutečnosti, byl holič a jako amatérský herec strašně rád vystupoval na jevišti v rolích. A potom se vydával za hrdinu Perekopa.

- No, tak to znamená, že byl dobrý herec - řekl student. - A hloupá je vaše sovětská moc, když je tak snadné ji oklamat.

- To není tak jednoduché, - řekl komisař.

Zjistilo se, že jakýsi hrdina Perekopa opravdu existoval. Ale byl to úplně jiný člověk. Člověk skutečně šílené odvahy. Takové odvahy, že i když občanská válka skončila, hrdina pokračoval v boji a rozbíjel vše vpravo i vlevo do té chvíle, než jej zavržili. Čeka zjistila, že kdysi patřil ke straně anarchistů-maximalistů, která měla své sídlo ve Švýcarsku. Potom za revoluce se připojil k bolševikům.

Během občanské války o tomto hrdinovi chodily celé legendy. Prý byl nemocný s diabetem, a proto musel neustále si dávat injekce. A navzdory své těžké chorobě, byl tak oddaný revoluci, že když vedl své divize proti bělogvardějským kulometům, ani neslézal s koně, prostě vytáhl injekční stříkačku z kapsy a přímo zkrz kalhoty si vpíchl lék.

Čeka zjistila, že to byl obyčejný narkoman a zkrz kalhoty nepíchal si nic jiného, než morfin. Bezohledná odvaha hrdiny se vysvětlovala tím, že byl poloviční blázen, který se opakovaně pokoušel o sebevraždu. Hledal i smrt v boji. Když jej popravovali, šťastně se usmíval a zpíval pochod anarchistů:

Kohoutek smažený, kohoutek va-ařený,
Kohoutek také chce radostně žít!
Jeho však chy-ytili, arestova-ali,
Jeho ne-necha-ali moc dlouho žít!

To se stalo v jižním Rusku. O několik let později Zinajda Genrichovna našla věc zastřeleného hrdiny Perekopa v Ústředním archivu Čeky v Moskvě a všimla si, že byl velmi podobný jejímu bratrovi. Včetně toho, že byl také chromý. A tak dostala nápad. Všichni čekisti, kteří měli co dělat s hrdinou Perekopa, v té době už byli zabití. Takže žádní svědci. Navíc, věc byla tajná, o popravě hrdiny se nikde nepsalo. Zato o jeho odvaze psaly všechny noviny.

Zinajda Genrichovna se poradila se svým bratrem, a tomu se tento nápad moc zalíbil. V archivech Čeky byly uschovány všechny dokumenty a regalia

zastřeleného revolučního hrdiny. Zinaida Genrichovna je všechny předala bratrovi a zbytek zničila. Podle fotografie mrtvého hrdiny, bratr upravil svůj vzhled: nechal si růst divoké vlasy, jaké nosil hrdina, objednal si stejně malebnou uniformu. V neklidné porevoluční době bylo plno podivínů a nikdo se ničemu nedivil. Takže amatérský herec, který snil o hrdinských rolích, se reinkaroval do opravdového hrdiny Perekopa.

- Co ale jste teď s tím hrdinou udělali? - zeptal se Boris.

- Dal jsem před něj všechny důkazy a řekl: „*Tak se přiznávej!*“

- Ale on řekl: „*Ne, ne, já jsem žil jako hrdina a jako hrdina zemřu!*“ Řekl jsem: „Dost té komedie. Jsi blázen, ale nejsi na jevišti, jsi v NKVD. Pošlu tě na Sibiř.“ A on pořád svoje: „Radši půjdu na Sibiř. Zato všichni budou vědět, že jsem hrdina Perekopu. Že trpím za pravdu!“

Komisař státní bezpečnosti bezmocně pokrčil rameny: - Zbytečné s ním mluvit. Ten idiot se tak vžil do své role, že ani sám nechápe, kde je pravda a kde fantazie. Ve skutečnosti je to neškodné stvoření. Pouze pohled na něj je hrozný. On je vlastně ubohý zbabělec. Aby si udržel roli hrdiny, je hotov jít na Sibiř. Zavinila to zatracená Zinka. Ona vypadá jako anděl, ale ve skutečnosti je to satan v sukni.

- A jak se ta věc odhalila? - ptal se Boris.

- Mám novou metodu. Nejdu od trestného činu k přestupiteli zákona, ale naopak - od přestupitele k trestnému činu.

- Jak to děláš?

- Velmi snadno. Beru muže. Dávám mu list papíru a řeknu: „*No, piš - přiznávej se!*“

- Dobrá, - řekl student. - Tak já třeba něco napíšu - že jsem kradl jablka ze stromu od sousedů.

- Hlupáku, - řekl doktor společenských věd. - Jde o vědeckou metodu. Beru na to neobyčejné lidi, ale takové, o nichž vím, že mají za sebou některé trestné činy. Jenomže nevím, jaké. A takovému chlapovi říkám: „*No, přiznávej!*“

- A co když nic neudělal?

- Pokud nic neudělal, tak stejně udělá později.

- Divná metoda, - řekl student.

- Ano, a právě tou samou metodou, - řekl komisař státní bezpečnosti, - jsem odhalil věc hrdiny Perekopa. Já jsem věděl, že Zinka má v minulosti řadu přestupků. Povrtal jsem se v tom - a našel.

- Takže kvůli tomu jste ji zabásli?

- Oh ne, to je maličkost... Ona má za sebou mnoho horších věcí...

- Co například?

- Je to služební tajemství - řekl komisař suše. Za ním ležela na polici velká plochá krabice a v ní sbírka ikon s očíslovanými boxy. Na jednom ze znaků se leskla drobná zlatá ikona: logo - lebka a zkřížené hnáty. Jako na pirátské vlajce. Znaky rozhodně ne pionýrské.

Vedle hnědá skvrnitá mušlička velikosti lístkového oříšku. Mušle obroubená tenkým platinovým drátkem tvořila jakýsi přívěsek. K ní byla uvázána cedulka s kaligrafickým podpisem vojenského písaře NKVD: Věc „Modrá hvězda“. Exponát, № 127-D. Zabaveno při domovní prohlídce paní Zinaidy Genrichovny Orbeli."

- Max, co je to hračka? - zeptal se Boris.

- To je hovnivál, - řekl komisař.

- Jaký hovnivál, když je to mušle?

- To je tajný žargon. Tato mušle představuje mušli skarabeje, kterým se zobrazoval hovnivál, *geotrupes stercorarius*.

- A sakra k čemu ti bude ten brouk?

Komisař-černokněžník se zamračil, jako by byl unavený vysvětlovat nejvyšší moudrosti každému idiotu. Pak začal mumlat, že v starém Egyptě existovaly zvláštní tajné sekty, u nichž hovnivál s kuličkou sloužil jako symbol slunovratu, návratu života. Členové těchto sekt se poznávaly navzájem díky skarabeji coby tajnému znaku.

Ale hlavní tajemství spočívalo v tom, že ve své době tyto tajné sekty byly něco jako nepřátelé lidu starého Egypta. Proto se schovávaly v opuštěných pyramidách a staroegyptské NKVD je lovalo. Když byl někdo uloven, podle tehdejší techniky byl ukamenován. Později tyto tajné sekty existovaly také v

Evropě, ale jako poznávací znak používaly mušle, které seshora se podobají skarabeji. Později se tyto mušle staly symbolem pouze pro ženy, oddávajících se různým dianickým kultům.

- Dobře, - řekl Boris. - A co na nich bylo tajného?

- Polož tu mušli na záda, - zamumlal komisař bezpečnosti. - Vidíš, čemu se to podobá? Pro ženy...

- Jo, tak trochu - souhlasil Boris. - No, symbolika!

Tajemná mušle zobrazovala ženský symbol, jak se obyčejně kreslí po zdech veřejných toalet.

Kdysi Boris našel v pokoji u Maxima knihu George Sinclaira s názvem „Neviditelný svět satanův“, která vyšla v Edinburghu v roce 1875. Na policích stály poznámky s odkazy na hrdinu Perekopa a jeho sestru, generála NKVD Zinajdu Genrichovnu v souvislosti s jakousi otázkou ohledně „Modré hvězdy“. A v této knize se popisuje následující věc:

"... Thomas Ware byl puritánským pokrytcem. Vedl přísné Presbyterianské shromáždění, takže ho pokládali v Edinburghu téměř za svatého, a přitom tajně hýřil a vedl nechutný obraz života, který utápěl v odporných a nepřírozených zločinech. V roce 1670, když mu bylo sedmdesát let, zachvátily ho hrozná záchvaty lítosti a zoufalství, jeho špatné svědomí jej dovedlo na pokraj šílenství a jeho utrpení dokázalo zmírnit jen plné, upřímné a veřejné pokání za své zločiny."

Během několika měsíců, aby jeho shromáždění zabránilo skandálu a hanbě, se pokusilo ututlat celou věc. Ale jejich duchovní odhalil tajemství lordovi - starostovi, který nařídil vést šetření. Thomas Ware, nešťastný starý muž, ujištěn, že "hrůzy Páně, které zatěžují jeho duši, nutí jej přiznat se a přinést pokání," byl zatčen spolu se svou slabomyslnou sestrou Jeanne, která byla zamotána do jeho ohavných skutků."

Boris si pamatoval, jak hrdina Perekopa slavnostně kráčel ulicemi v červených kalhotách, s křivou šavlí a revolverem velké ráže - zlatou zbraní Revoluční sovětské rady. A v knížce stálo:

"... Po celou dobu, kdy Thomas Ware byl ve vězení, bolestně cítil těžký Bož hněv, který vedl ho k zoufalství, a několika zpovědníkům, kteří ho navštívili, se přiznal: „Vím, že jsem odsouzen k věčnému zatracení a můj verdikt je již podepsán nebem... A proto, nenacházím ve svém srdci nic jiného než temnoty, temnoty, popel, a to mě pálí, jak bych byl na dně pekla.“ Takové nečekané

poruchy pocitů, nenávisť k ošklivému podnikání, spojený s neschopností vzdát se jich, se dají pochopit u sedmdesátiletého starce, jehož tělo bylo přeženo mnoha léty nestřídmosti a prostopášnosti a mysl oslabena neustálým napětím, kdy musel hrát roli slušného člověka. "

Boris si vzpomněl, jak se setkával v Maximově bytě s Zinajdou Genrichovnou a jak dojemně pomáhala Olze s domácími pracemi. Nebo, jak vozili děcko v Petrovském parku. A vedle pokulhával hrdina Perekopa a opatrně nesl lahvičku s mlékem. Ale "Neviditelný svět satana" hlásil:

"Sestra Thomase Ware v zoufalosti obvinila svého bratra z čarodějnictví. Ačkoli už dlouho šly o něm podobné zvěsti a lidé vyprávěli neobyčejné historky o jeho pokusech s čárami a zaklínáním, přesto čarodějnictví nebylo hlavním obviněním proti němu v oficiálním soudu. Byl shledán vinným z cizoložství, smilstvu, incestu a sodomie a odsouzen na základě těchto položek k uškrcení provazem a pak spálen na hranici mezi Edinburghem a Leithem v pondělí 11. dubna 1670, aby tělo jeho se obrátilo v popel. Jeho bláznivá sestra, Jeanne Ware, byla usvědčena z incestu a čarodějnictví, a pověšena dne 12. dubna na náměstí v Edinburghu."

Když Boris se zeptal, jaký vztah to má k hrdinovi Perekopu a Zinajdě Genrichovně, Maxim vyhýbavě odpověděl:

- Srovnávací psychoanalýza. Soudci inkvizice se v takových případech vyznali líp, než soudci naší doby.

Třebaže hrdina Perekopu byl vzácný skandálník, měl kupodivu, podle Zinajdy Genrichovny, ohromné úspěchy u žen. I po městě chodily řeči, že to byl strašný drtič srdcí a neustále měl jakési romantické zápletky.

Povídá se, že některé ženy milují speciálně ošklivé muže. Například, hraběnka z Alby měla ráda malíře Goyu pro jeho ošklivost, aby tím vynikla její vlastní krása.

Když vzpomínal na záhadnou sebevraždu Olgy, Boris si někdy představoval, že snad byla u ní nešťastná láska k hrdinovi Perekopu. A že Maxim se to dozvěděl a... Proto se vyhýbá rozhovorům o ní a vymýšlí středověké psychoanalýzy.

Ostatně, i když Olga vypadala jako madona, byla nějaká divná. Ne pro nic za nic dva chlapci spáchali sebevraždu.

Když byl náčelník 13. oddělení ve službě, Boris podnikl v jeho pokoji menší pátrání. Jelikož Maxim myslel, že teď už se nikdo nevyzná v jeho čertovinách,

své papíry už neschovával, schovával se spíš za různé šifry, kódy a znaky.

Pod krabicí, v které měl podivné značky se symboly smrti, Boris našel spis s nadpisem Zinajda Genrichovna Orbeli. Místo obyčejné ankety o sociálním původu, navrch leželo schéma rodokmenu rodiny Orbeli a po straně tužkou stálo: „Jeden děd byl alkoholik a oběsil se, babička odešla do kláštera. Druhý děd byl známý doktor psychiatrie a babička byla nihilistkou.“

Dědeček-psychiatr a babička-nihilistka organizovali v Moskvě jakousi religiozně-filosofickou společnost „Modrá hvězda“. Tato společnost, ač byla v podstatě humanitární a liberální, byla kupodivu tajná. A proto pro některé lidi to nebyli humanisti, ale satanisti. Patřila jim i odpovídající kolekce tajných znaků se symboly smrti.

Později v této tajné společnosti humanistů-satanistů jeho jasnost kníže Orbeli se seznámil se svou budoucí ženou, dcerou psychiatra a nihilistky. Jestliže papá Orbeli byl co nejskutečnějším knížetem, mamá byla zašifrovaná pod podivnou přezdívku: marťanka.

Tak tedy, bývalá hrdinka revoluce a proslavená čekistka Zinajda Genrichovna, polokněžna - polomarťanka. A po straně poznamenáno: „pokrevní spolek satana a antikrista. Typický zjev“.

Bylo zřejmé, že Maxim četl příliš utopických románů o marťanech, které chtějí zachvátit moc na celé planetě, a použil tyto marťany jako šifru pro 13. oddělení. A ještě k nim přidal biblický personál v osobě antikrista. Ale co mohl znamenat ten koktejl ze satana a antikrista?

A postraně poznámka vyšetřujícího: „Stejný proces máme v rodině Lenina a zřejmě i Hitlera a Himmlera. V rodině Stalinově tento proces se odehrává v opačném směru.“

Nábožensko-filosofická společnost „Modrá hvězda“ se zabývala filosofií Solověva a Berd'ajeva, které nazývali hledači Boha. Ale vedle ležel raport specialistů 13. oddělení. Hledač Boha Solověv si stěžoval, že ho pokoušejí běsové, a léčil se z toho smrkovou mízou, zvanou skipidar. Umřel otráven vlastnoručně vyrobeným karamellem ze smrkové smůly [možná rozpuštěné v terpentýnu, pozn. překl.].

Do políčka, kde se píše uzávěr, doktor filosofie Rudněv napsal: „Tento hledač boha nepotřeboval polykat skipidar, ale namazat si jím zadek.“

O Berd'ajevu, kterého někteří pokládají za největšího ruského filozofa 20.

století, specialisté 13. oddělení napsali následující raport:

Začal s marxismem, za to byl poslán na nějaký čas do vyhnanství. Potom se pustil do hledání Boha. Za to byl roku 1915 dán pod soud Nejsvatějšího Synodu, který ho odsoudil k věčnému vyhnanství na Sibiř. To byla událost zcela mimořádná v ruských dějinách. Od Sibiře ho zachránila Únorová revoluce. Ale brzo i vláda Kerenského ho posadila za mříže. Od únorového vězení ho osvobodila Říjnová revoluce. Jenže brzo i bolševici se rozhodli zbavit se neúnavného hledače Boha a roku 1922 vyšoupli s celou skupinou soubratrů za hranice.

Rezumé Berd'ajevova filozofie: Úvahy o člověku a bohočlověku. Filozofie dobrého zla a zlého dobra: *„Občas je nutno jít cestou zla, neboť to přivede k vyššímu dobru.“*

Kázání „bratrství v Antikristu, vládě knížete tohoto světa“. Metafyzika tragické svobody, která „ústí v Nic“. Psal slova Ďábel a Antikrist velkými písmeny. *Byl existencionalistou, to znamená potvrzoval existenci satana. Lízal zadnici antikristovi. Vychvaloval tajné spolky stylu „Modré hvězdy“. Je osnovatelem roztržky v pravoslavné církvi v zahraničí. Viz věc „Svato-Berd'ajevká duchovní akademie“.*

V rubrikách na závěr je psáno rukou doktora Rudněva: *„Berd'ajeva filozofie je typické filozofování 69, například jeho dobré zlo a zlé dobro. Správně jednal Svatý Synod, když ho odsoudil k trvalému exilu do Sibiře“.*

Následoval dokument, napsaný na staromódním psacím stroji, seznam členů tajné společnosti „Modrá hvězda“. Seznam sestavila Čeka roku 1918. Dále byl protokol z výslechu jednoho z členů. Kromě filozofie Solověva a Berd'ajeva, zajímali se antroposofií Steinerovou, okultní teosofií madam Blavatskaja, hledáním štěstí metodou Gudžieva, kultem yogů a různou mystikou.

V oblasti náboženství, v hledání nového boha, experimentovali s tím, co se kdysi nazývalo černou mší. Postavili imitaci oltáře. Na místo krucifixu roztáhli na oltář nahou ženu, povinně pannu, která symbolizovala Pannu Marii. Potom hledači boha jeden za druhým přimknuli se k modernistickému krucifixu a otevřenými ústy líbali a lízali nahou dívku ve svatyni.

Po straně byla vybledlá poznámka psaná fialovým inkoustem rukou čekisty, který r. 1918 dělal výslech. S hrubou otevřeností barbara, napsal: *„Vždyť to byla obyčejná banda nějakých vyzovců. Žádní filozofové, ale hnus“.*

Svaté přijímání hledači boha také zmodernizovali a místo červeného vína a svaté hostie křesťanů, což symbolizovalo krev a tělo Spasitele, naplňovali poháry močí a exkrementy, jeden za druhým je ochutnávali.

A vedle opět fialovým inkoustem barbarského čekisty připsáno: „Jsou to samí hovnožrouti, tahle čertova shnilá inteligence. A schovávají se za nějakou filozofii“.

Pod tím bylo pozdější, více kulturnější poznámka specialisty z 13. oddělení NKVD: Cunnilingus. Urinofilie. Coprofilie. Imitace středověké černé mše (vi: příloha č.8)“.

A v příloze č.8 byla: fotokopie jakéhosi protokolu středověké inkvizice s popisem černé mše, během které satanisti 16. století pálí černé svíčky a dělají to samé, co hledači boha 20. století.

Ve spisech tajného spolku „Modrá hvězda“ jména knížete Orbeli a jeho ženy jsou označeny křížkem. A vedle červeným inkoustem a rovným, hezkým rukopisem je připsáno: „Zastřelit“. A dole, tím samým rukopisem podepsáno: „Zinajda Orbeli, předseda ČK gubernie“.

Současně schovanka Institutu blahorodných děv doporučovala vyššímu náčelnictvu postavit ke zdi a postřílet všechny zbývající hledače boha. Jenže za ně se postavil sám Trockij. Toho podpořil lidový komisař osvěty Lunačarskij, který svého času se rovněž zajímal o hledání boha, dále správce ministerstev Bonč-Bruevič, který do revoluce hledal boha i se Lvem Tolstým a po revoluci se stal správcem věcí u samotného Lenina.

Dále následovalo oznámení 13. oddělení. Když mladý revolucionář Trockij seděl v base v Oděsse, využil svého času na sebevzdělání a četl množství knih, které dostával na svou žádost podle seznamu. Později se tyto seznamy psané rukou Trockého dostaly z archivů carského četnictva do rukou 13. oddělení NKVD. Ale nebyly na nich práce Karla Marxe, nad kterými se Trockij tolik nasmál, nebyly tam ani knihy z historie komunismu, ale knihy o teorii a praxi těch ezoterických tajných spolků, které jedni nazývají humanisty, jiní satanisty. Trockij pečlivě studoval tyto knihy a aby je nezapomněl, dokonce sestavil z nich objemný konspekt o 1000 stranách. Tento tajemný konspekt, který připomínají i zahraniční životopisci Trockého, později bezestopy zmizel.

Třebaže v roce 1918, na příkaz humanisty Trockého, věc „Modré hvězdy“ byla uzavřena, roku 1936 se o něj znovu začala NKVD zajímat. Spis se týká několika set lidí.

Část z nich byla vystěhována za hranice, opět za pomoci humanisty Trockého, část z nich zemřela. Ale teď 13. oddělení bedlivě prověřovalo všechny příbuzné, děti a dokonce i známé těch hledačů boha.

V tom spisku Boris našel několik známých jmen. Byl tam otec Ivana Straníka, s kterým chodil Boris do stejné třídy. Otec se jmenoval také Ivan a specialisté 13. oddělení o něm napsali svůj doklad.

Do revoluce byl bezvýznamným básníkem-futuristou a psal pod pseudonymem Ivan Mort. Ale specialisté 13. oddělení byli vzdělanější, než barbaři-čekisti z roku 1918, dokonce znali latinu, a proto je zajímalo následující: proč Ivan Straník-Mort vybral si takový pseudonym, který latinsky oslavuje smrt?

Jestliže hledač boha Berďajev tvrdil, že satan a antikrist existují - konečně z hlediska abstraktní filozofie, - tak vyšetřovatelé 13. oddělení šli k tomu z hlediska dialektického materialismu a zcela vážně předpokládali, že satan i antikrist nejen existují, ale že se i žení. Skutečně, psali o jakýsi smíšených sňatcích... mezi satanem a antikristem!

Takový divný smíšený sňatek byl u básníka Ivana Straníka-Morta. Kromě toho, byl narkoman. Kromě toho, měl ženu trochu chromou na jednu nohu. Kromě toho, tato pajdavá žena po revoluci vstoupila do Čeky. A potom, od této nervově únavné práce ji ranila mozková mrtvice a od té doby byla připoutána na lůžko.

Následovala podivná dostojevština. Žena-marťanka celé roky ležela v posteli a podělávala se. A milující manžel-futurista běhal kolem ní s nočníkem. A potom, aby si oddechnul, dýchal kokain.

Ale to ještě nebylo všechno. Třebaže ochromená paralyzou, tato žena k dovršení blaha trpěla nymfomanií. A milující manžel sebeobětavě vodil k ní milence. A potom, aby se uklidnil, dýchal kokain.

Mezi trvalými klienty této nymfomanky byl jakýsi armén. Vedle stála poznámka 13. oddělení: „Proto tyto hokusy-pokusy se nazývají arménské vtípky. My známe tyto vtípky.“

Hned za tímto vtipným arménem následoval jakýsi bývalý defrokovaný mnich, kterého z kláštera vyhnali za smilstvo. A 13. oddělení to vše přesně zaregistroval. Specialisté 13. oddělení totiž Ivana Straníka podezřívají, že je poněkud nenormální. Ale on sám, po prostudování Berďajeva, pokládal se buď za člověko-boha, nebo bohočlověka, na kterého je vložena jakási zvláštní mise.

A proto, jakožto cenzor v tiskovém oddělení městské rady, jakož i ve svém osobním životě, dělal tam všechno úplně obráceně. Pouštěl do tisku škodlivé dekadentní výplody svých spolubratří s tvrzením, že jsou od jeho strany, a brzdil zdravou proletářskou literaturu se slovy, že je to blud šedivé kobyly.

Z toho důvodu jej specialisté 13. oddělení zapsali do seznamu škodlivých. Za podpisem doktora Bykova, majora služby medicíny NKVD, se nacházel následující závěr: „Léčit jej prací podle metody Tolstého. Například Dostojevskému tato léčba velmi pomohla.“

Byl tu i lékařský posudek o jeho synovi, Ivanu Straníkově mladším. Jak se zjistilo, syn měl jakýsi podivný fyzický defekt, který učenci nazývají "fymozis". Takže Ivánkovi, když dosáhl pohlavního dozrání, ať chtěl nebo nechtěl, udělali obřízku.

A ještě ocenění ze školy. Ve všech předmětech učil se tak špatně, že jeden čas uvažovali o tom, umístit jej do zvláštní školy pro defektní děti. Avšak přitom Váňa psal velmi hezké verše. Tak hezké, že se rozhodli jej umístit do zvláštní školy pro vyjímečně nadané děti.

Boris listoval dále. Opět fotokopie z jakéhosi středověkého traktátu, kde učení mnichové zcela seriózně oznamují, že jakmile křesťanka kopuluje s antikristem [tím mniši rozuměli židy], dá se to přirovnat ke kopulaci se psem, takže je vhodné, po odpovídajících modlitbách, aby takový pár byl spálen na hranici. Ovšem ne psa, který není vinen; pouze lidi, protože spolek tohoto druhu s antikristem je spolehlivý příznak paktu s ďáblem. Zde byl odkaz na jakéhosi francouzského diakra, který hřešil s antikřesťankou a za to byl poslán na hranici.

Podivné, pomyslel Boris, hledač boha Berďajev blouzní o satanovi a antikristu, a mnichové rovněž. Ale proč 13. oddělení se dává stejnou cestou? V takové čertovině aby se sám čert vyznal.

V aféře „Modré hvězdy“ se vyskytoval i Fed'ka Kosý, který byl pokládán za největšího darebáka v okolí. Ten samý, s kterým se Maxim popral a potom se modlil a prosil Boha, aby ho udělal velkým a silným. Tento Fed'ka Kosý byl rodným bratrem básníka Ivana Straníka-staršího.

A básník Ivan Straník-mladší byl bratrancem Zavališina, s kterým Boris kdysi chodil na lov a který potom se kvůli Olze zastřelil. A matka tohoto Zavališina je také v aféře „Modré hvězdy“. Opět jakési rodinné svazky.

Hle, zde je i matka Jiřiny, do domu které Boris chodíval na večírky a kde

andělu podobná Olga žila jako podnájemnice. V mládí, ještě před revolucí, matka Jiřiny a matka Zavališina byly nerozlučnými kamarádkami, psaly básně, zajímaly se o mysticismus a o teorii třetího oka, které vidí to, co nevidí jiní. Kromě toho, chodily do jakéhosi kroužku, v kterém hledaly štěstí podle metody Gurdžijeva. Tento kroužek byl svého rodu filiálkou „Modré hvězdy“. Nerozlučné kamarádky našly v tom kroužku své štěstí, totiž své manžely Korjakoviče a Zavališina, kteří rovněž byli velcí přátelé. Naneštěstí tito mužové se zapletli mezi revolucionáře-menševiky. A proto po revoluci bolševici Korjanikova zastřelili za kontrarevoluci, což na Zavališina tak zapůsobilo, že se ze zármutku sám zastřelil.

Jako má každá hvězda paprsky, měla „Modrá hvězda“, kromě kroužku Gurdžijeva, ještě jednu filiálku - kroužek teosofů, kteří se zabývali hledáním štěstí za pomoci točících se stolečků a vyvoláváním duchů. Jedním z členů tohoto kroužku byl otec krasavice Olgy, George Hayer, Němec z Přibaltí. Je zde i jeho fotografie z mládí: velmi krásný, jako cherubín, mladý člověk v uniformě carského kadetního sboru.

Zato žena tohoto cherubína Dora Mazurkina byla opravdová strašibaba, raubírka velkého formátu. Kromě toho, byla starší než její muž. Jestliže táta-cherubín se zabýval spíše točením stolečků, máma-raubírka byla zažranou [doslovný překlad] komunistkou a dokonce osobně znala soudruha Lenina, s jehož ženou se kdysi přátelila. Pod tím byl vývod psaný Maximovým rukopisem:

Zaprvé, souhlasně šifrování 13. oddělení, byla Dora Mazurkina jakousi přeběhlicí. Ale přebíhala pouze mezi rudými a bílými. Nikoliv mezi bolševiky a menševiky. Ne; s užitím terminologie Berďajeva a 13. oddělení NKVD, tato tchýně-přeběhlice přebíhala mezi antikristem, Kristem a satanem. Přesněji, byla dvojnásobnou přeběhlicí: její rodiče běželi od antikrista ke Kristovi, ale Dora běžela od Krista k satanovi.

A červenou tužkou tam bylo napsáno: „*Typický jev. Přesně to samé bylo v rodině Lenina. Jak se začnou připékat, tak začínají přebíhat. Neměl se přestupovat první zákon dialektického křesťanství, že všichni lidé jsou si bratři. Obráceně tento zákon nefunguje.*“

Zadruhé, jak pokračoval v studii, Maxim si všiml, že sňatek jeho tchána-cherubína a tchýně-raubírky je opět smíšený sňatek, směs satana a antikrista. A zatřetí, produkt tohoto manželství, andělopodobná Olga, Maximova manželka, která ho zavedla na tu stranu dobra a zla, na tu stranu života a smrti, nebyla obyčejná žena, ale poloanděl a polomartánka.

A zoufalý výkřik Maximovy duše: „*Ach, kdybych jen to byl věděl dříve! Jak*

mnoho hoře a neštěstí, a jen proto, že jsem to nevěděl”.

A praktická poznámka: „Proč sakra se o tom tak málo píše v tisku? Proč mlčí spisovatelé? V nejlepším případě to jen nakousnou a nedopíšou. Poručit dr Bykovu přešetřit spisovatele vůbec a obzvlášť sovětské”.

Ještě jeden důsledek aféry „Modrá hvězda”. Vypadá to, jakoby kroužek teosofů kromě točení stolečků a vyvolávání duchů při hledání štěstí se pokoušel o hybridaci satana a antikrista. Někdy sami se natolik bojí výsledku takového křížení, že nejčastěji užívají umělé inseminace, při které matka počne dítě ne od otce, ale od cizího muže.

Samozřejmě, 13. oddělení se zajímalo: Jak to dělají? Docela prostě. Tyto krasavice, přebíhající od satana k antikristu, jednoduše koupí u prostitutky použitý prezervatíf se spermem a dělají si inseminaci prstem. Je to jedno z tajemství mystického třetího oka i dialektického 13. oddělení, které vidí to, co jiní nevidí.

Červenou tužkou je podtrženo: Proto v ruském jazyce se objevil takový na první pohled divný výraz, když lidé vidí nějakého idiotka: "palcem dělaný". Metoda studia moudrosloví se nazývá semantická filosofie.

Při sledování mystického třetího oka, zvědavé 13. oddělení konkrétně zaregistrovalo, že v rodinách, křížících satana s antikristem, kromě umělého oplodňování, dochází k adopci dětí, které často vydávají za své rodné děti.

Konkrétní příklad: „Leninova sestra Anna měla adoptovaného syna Georgie Loggačeva, bylo to její jediné dítě. Všichni ostatní Leninovy bratři a sestry (dohromady 6 lidí) neměli dětí. Proto v bibli se píše: podle jejich plodů poznáš je”.

Přitom specialisté 13. oddělení si ještě vzpomněli, že před revolucí v ruském jazyce, když se mluvilo o revolucionářích, nebo když pravičáci mluvili o levičácích, nejčastěji užívali jisté ohavné dvojsmyslné slovo s pomlčkou, které symbolizovalo spolek satana a antikrista. Ale po revoluci toto ohavné slovo se stalo zakázaným.

Avšak toto záhadné slovo je tak ohavné, že je lepší na něj nevzpomínat. Jinak se zdvihne takové vytí, ječení, pískání, doslova jak by šlápli na ocas jak satanovi, tak i antikristovi. A potom se obhajujte, že to není váš názor, ale výmysl hledače boha Berďajeva!

Ale Borise tyto vysoké myšlenky zajímaly celkem málo. Více ho zajímala známá jména, která se vyskytovala v aféře „Modré hvězdy”. Divná věc: rodiče

spojovala jakási tajná společnost možná humanistů, možná satanistů. Ale i jejich děti jsou spojeni jakýmsi společným osudem:

Otec Zavališina se zastřelil, i jeho syn se zastřelil. A ne kvůli někomu neznámému, ale kvůli Olze. Poloanděl Olga se přátelila s polokněžnou Zinajdou Genrichovnou, ale i jejich rodiče se přátelili. Ať tak nebo jinak, končí to špatně: buď vraždou, nebo sebevraždou, nebo nějak podobně. Co je to za čertovinu?

Když končil své hledání u náčelníka 13. oddělení NKVD, to nejhlavnější Boris stejně nenašel. O polohrdinovi Perekopa našel tam pouhou odpověď z kadeřnictví "Artel invalidů č. 5", v kterém se potvrzovalo, že byl invalida, částečně chromý, a že u nich pracoval jako dámský kadeřník.

Aha, pomyslel si Boris: dámský kadeřník, šikovné zaměstnání. Dámičky za ušima češe, do ouška jim našeptává: „Dovolte, madam, nahradíme mužíčka, jestli vám ujel za svými záležitostmi“.

A když Maxim se to dozvěděl... Je jisté, že není příjemné se dozvědět, že tvoje žena tě klame s nějakým kadeřníkem, k tomu ještě chromým. Proto Maxim vyhodil z aféry „Modrá hvězda“ všechno, co se týkalo hrdiny-kadeřníka.

Na rubu spisu s věcí „Modrá hvězda“ bylo šikmo rukou Maxima připsáno: *„Když lže, říká svoje, neboť je lhář a otec lži. Jak však nelhát v takové situaci?“*.

KONEC HLAVY 5

RUDÝ KARDINÁL

Nyníť jest soud světa tohoto, nyní kníže světa tohoto vyvrženo bude ven (*Jan, 12:31*)

Po likvidaci na vrcholu strany čistka se přesunula do Rudé Armády. Za celou dobu své válečné historie neztratila Rudá Armáda tolik maršálů, generálů a starších oficírů, jako v době čistky Ježovými palčáky NKVD. Legendárním hrdinům občanské války strhávali vyznamenání a znaky hodností, potom jim spoutávali ruce za zády a aby nekřičeli, vráželi jim do úst okousaný gumový roubík a posílali na konvoj smrti do sklepů NKVD. Nebo je vehnali do telecích vagónů a ešelón za ešelónem hnali na Sibiř.

Říkalo se, že odsouzené k smrti vodili do sklepa a cestou je zabíjeli výstřelem do zátylku. Aby to nedělalo příliš hluku, tyto hrdiny revoluce dobíjeli nikoliv skutečnou vojenskou zbraní, ale brokovnicí, jakou kluci střílejí krysy nebo vrány. Hned vedle se otvíraly dveře do márnice, kde ležely zásoby trupů už zatřelených. Odtud je v noci nákladními auty vyváželi za město, kde je jako morovou mršinu vždy svalili do společného hrobu, zalili vápnem, zasypali a srovnali se zemí. Potom pohřebiště ohradili ostnatým drátem a opatřili nápisy: „Nebezpečí epidemie anthraxu a sibiřského moru! Zákaz vstupu!“

Lidi to chápali po svém a říkali: „Od takového sibiřského moru mohl by se člověk dostat na Sibiř... Nechodte tam...“

Tak sovětská vláda odměňovala ty, kteří tu vládu založili.

Otec Rudněv nikdy nebyl přívržencem sovětského režimu a úporně odmítal vstoupit do strany, prohlašuje, že je na to příliš starý. Ale vždy byl na straně ponížených a utlačovaných. Proto, když četl noviny, neustále vrčel:

- Rozstřílet celý generální štáb armády... Vždyť je to šílenství!

- Zcela správně, souhlasil Maxim. Mezi geniálností a šílenstvím je určitý vztah. Čím dále, tím více. V jistém bodu se pak sejdou. Je to jeden z triků soudruha satana.

Otec si utřel nos a četl dál své noviny. Maxim si zaťukal palcem na čelo:

- Ale mechanika je zde taková: Téměř každý genius má něco z idiota. Ale to neznamená, že každý idiot je génius. Kromě toho, géniumů nejsou ani desítky a idiotů jsou miliony.

Potom doktor sociálních věd se dal do filosofování:

- Na příklad ty, otče, jsi velmi dobrý člověk. Ale každá kladná vlastnost na vysokém stupni nepřevrací se v negativní? Podívej se: chrabrost se mění v nerozum, štědrost v plýtvání, láska v žárlivost. Stejně tak geniálnost v šílenství. Tak i slepá dobrota se někdy stává pomocnicí zla. Těžko se to rozlišuje.

- Ty jsi otče gynekolog. Je fakt, že máte slib Hippokrata, pomáhat všem. Bereš svoje kleště a taháš na světlo světa kohokoliv bez rozdílu. Kdybys byl psychiatrem, věděl bys, že existuje takový chorobný komplex, který nazývají „komplex matriční“: dospělý, který by rád prodělal zpětnou cestu do lůna mateřského, odkud ty ho taháš. Jakoby litovali, že se narodili. A kdybys byl kriminologem, věděl bys, že tento komplex mívají často ti nejodpornější kriminálníci. Jenže až po vykonání zločinu.

- Jako gynekolog, nic o tom nevíš. Ale já, doktor sociologie, jsem nucen znát i to, i druhé, i třetí. Není to prostě sociologie. Je to vyšší sociologie. Víš, že z hlediska vyšší sociologie, některé tvé novorozence bylo by lepší hned hodit do vědra s vodou na mytí nádobí?

- Fuj ! - zvolal otec.

- Správně! řekl Boris. - Takové, jako Zinka Orbelli. Říkají, že i vlastní rodiče postřílela.

- Ale kdepak, řekl doktor sociálních věd. - To bylo to nejsprávnější, co udělala. Potrestala své rodiče za to, že ji zrodili.

- Ale proč?

- Ona věděla, proč. Protože z jejich strany to byl zločin. Došlo k tomu, jak u Dostojevského: zločin a trest. Dobro a zlo - Nietzsche si to nevycucal z prstu, ale z života. Dobro a zlo spolu souvisí stejně jako geniálnost a šílenství.

Náčelník 13. oddělení NKVD nachmuřil čelo. - Ty, otče, v duši mne obviňuješ z krutostí NKVD. Ale víš, kdo je vinen za tu prokletou čistku?

- Kdo?

- Ty... Ano... Ty a tobě podobní. Já musím napravovat to, co neděláte vy, gynekologové. Totiž, že nevyhazujete některé novorozené. Když uvažuji seriózně, tak do vědra s odpadem patřili by Napoleon, Karl Marx, Lenin, Hitler a všichni jim podobní. A byl by na světě klid a pohoda. Žádná vojna ani revoluce.

- Víš co, Maxime, vzrušeně řekl otec. - Někdy se za tebe opravdu stydím. Doma rozvádíš šílené myšlenky a ve skutečnosti z politických důvodů ničíte zcela nevinné lidi.

- Ach tak! řekl ministr státní bezpečnosti. - Tak já ti něco ukážu... co je to za lidi.

Šel ke svému stolu, vytáhl nějakou historickou knihu, otevřel ji a položil před otcem. Na sežloutlých stránkách byly protokoly středověkého soudního procesu nad početnou tajnou kongregací vědem a čarodějů, obviněných v státním spiknutí proti anglickému králi. Po skončení procesu všechny čaroděje bez smilování pověsili.

- A teď se koukni na tohle, ukázal Maxim. Byla to prostá tabulka značek, rostoucí s geometrickou řadou: nejprve trojúhelníky, potom desky, pak cihly, nakonec diamanty. Pod tabulkou stálo, že tyto znaky používali už stavitelé egyptských pyramid a kněží boha Osirise.

Ve středověku převzali tyto znaky vědmy a čarodějové, přidávají jim jakousi tajnou symboliku, když organizovali jakési tajné spiknutí. Hájili se tím, že také cosi staví, podobně jako stavitelé pyramid, a že pokračují v díle kněží Osirise.

Nejhlavnější však bylo to, že čarovné znaky, trojúhelníky, kostky, cihly a diamanty, se naprosto shodovaly a šly ve stejném pořadí jako rozlišující znaky velitelů Rudé Armády. Těch samých, kterých většinu bez jasné příčiny a bez smilování teď stříleli nebo posílali na Sibiř.

- Hm... - protáhnul otec, utíraje si nos prstem. - Úžasná podobnost...

- Podobnost? mrzutě odpověděl Stalinův poradce v záležitosti nekalých sil. - Tak se podívej na tohle...

A přinesl druhou knihu, na které byl dokonce znak vatikánské cenzury: „Nihil Obstat- Censor librorum“. V té knize se popisovala jakási aféra, která se

nazývala „Affaire des riches“ [Věc Bohatých] a která udělala jistý hluk ve Francii v letech 1901-1904. To už nebylo tak moc dávno.

Psal o tom podrobně ve francouzském tisku. V armádě se objevila nějaká tajná organizace. Natolik tajná, že neexistoval ani seznam členů. Spiklenci to udělali obráceně: udělali černý seznam 18.000 důstojníků, kteří **nebyli** členy spiknutí.

Do černého seznamu dali jména nikoliv špatných oficírů, ale těch nejlepších. Styky měli spiklenci natolik mocné, že seznam ne-členů byl uložen přímo na ministerstvu války. Cílem bylo, aby osobám ze seznamu se brzdila kariéra, což umožňovalo rychlejší postup spiklenců, kteří chtěli se zmocnit vlády.

Maxim tvrdil, že všechna podobná spiklení v historii byla řízena na stejném principu a jedním a tímže sociálně škodlivým elementem. To samé se odehrálo i v Rudé Armádě. S jediným rozdílem, že v lehkomyšlné Francii to skončilo pouhým skandálem, zatímco v SSSR za to bylo zastřeleno, posláno na Sibiř a obviněno přes 35 000 sovětských důstojníků a generálů, včetně většiny maršálů.

Během čistky byly změněny znaky jak v Rudé Armádě, tak i v NKVD místo diamantů, generálové mají malé zlaté hvězdičky; maršálové jednu velikou hvězdu. Všude visely portréty železného ministra Ježova, generálního komisaře státní bezpečnosti s velkou, jak u maršála, hvězdou na límci. Ostatní jako dřív nosili své trojúhelníky, desky a cihly, jen s novými úhelníky a hvězdami na rukávě.

- Maxi, řekl Boris, a kdo vymyslel ty dětské kubíky a cihly?
- Kdo, kdo... A kdo zakládal Rudou Armádu? Soudruzi Lenin a Trockij.

Boris kývnul na novou zlatou hvězdičku na výložce Maxima:

- A proč se znaky změnily pouze u generálů?
- To jsem já říkal Stalinovi, aby je změnili, zavrčel ministr. - Ohledně ostatních, ještě uvidím.

Čistka šla už druhý rok. Současně s leninskou bolševickou gardou zabásli téměř celou Kominternu. Dříve v ní seděli v Moskvě zabydlení vůdcové a děti vůdců cizích komunistických partají. A nyní, jak se v Moskvě začalo říkat, „seděli obráceně“, to jest v NKVD. Celý život zasvětili šíření komunismu po

celém světě. A teď se ze všech těchto obchodních cestujících s komunismem najednou stali špioni, diversanti, škodlivý živel a nepřátelé lidu.

Obyčejně politiku v Kominterně dělal muž i jeho manželka. Tak je sebrali jedním vrzem a v dětských domech se objevila celá vlna sirotků s cizími jmény. Tam jim dávali nová jména, aby už ani nevěděli, kdo byli jejich rodiče. To vědělo pouze NKVD.

Zatýkání mezinárodních komunistů zneklidnilo celý svět. Zahraniční noviny jej přirovnávaly ke středověkému „honu na čarodějnice“. Jenomže ten výraz užívaly v uvozovkách, zatímco dr Rudněv tvrdil, že jde o skutečnost, vždyť oni čistili společnost a podle stejných příznaků, podle jakých chytala lidi středověká inkvizice.

Když současníci Attily zabíjeli své nepřátele, dělali z jejich lebek poháry k pití. Nyní Maxim šel ve stopách těchto barbarů. Když byl doma, téměř každý večer seděl za svým částečně chromým, rozviklaným stolem se třemi telefony různých barev, listoval svazky nepřátelů lidu a pil vodku ze svého symbolického, byť málo vkusného poháru zapomnění, formy lidské lebky. Boris se tvářil, že si ho nevšímá, ale starší bratr, když se dost nahoupal na židli, se začal ospravedlňovat:

- Bobiku, já dobře vím, že všichni myslíte, že jsem svině... Jak správně řekl papež Inocenc, vědmy a vědmáci se vždy pokouší dělat lidem zlo... Ale já je lik... lik-viduju... Podle všech pravidel vědy a techniky... To znamená, že dělám dobrou věc... Podle filosofie Berďajeva o dobrém zlu a zlém dobru, já dělám to... zlé dobro... Sice zlé, ale dobro...

- My známe to tvoje dobro, - řekl Boris. - Radši mlč.

- Chceš, abych ti něco dokázal? Ty tedy myslíš, že já jsem zavinil tuto čistku... Ale když se to tak vezme, když se hledá počátek všeho, jsi to ty, kdo všechno způsobil.

- Takže i já jsem nepřítel lidu, - souhlasil Boris.

- Ano, zapříčinil jsi, že vedu tuto čistku, - opile bručel komisař. - Vždyť byl jsi to ty, kdo mi podsunul racionální zrno... Z kterého všechno vzešlo.

Boris seděl a řešil úlohy z pevnosti materiálů. Ale Maxim, jako jezuita, pokračoval ve své kazuistice.

- Ale já tě Bobiku neobviňuju... Ty jsi vlastně nevinný. Ty jsi prostě člověk

neznající... Slepý. Vždyť ani nevíš, co takový ďábel vlastně je...

- A ty co, s tím ďáblem jsi chodil do hospody?

- Co ty kluku můžeš pochopit, - unaveně a jaksi smutně přikývnul komisař státní služby. - Aby to člověk mohl pochopit, musel by sám zakusit, co je to peklo.

- Copak jsi byl už v pekle? - zasmál se Boris.

- A ty jsi si toho nevšiml? - tiše pravil Maxim. - Vzpomeň si... Jak jsi mi sebral revolver... Ten mi ďábel strčil do rukou... A našeptával mi: „Zastřel se“... Ale někdo mou smrt nechtěl a poslal mi tebe...

- Já jen náhodou jsem tenkrát šel pro knížku.

- Ó nikoliv... To se ti jenom zdá... Z hlediska dialektického materialismu nic se neděje náhodou... A to, co v dnešní době dělám, v tom jsi taky vinen ty... Vidíš...

Komisař si pohrával se svým pohárem formy lebky a kýval se ze strany na stranu, jak čínský kretén.

Mladší bratr se přestal usmívat.

- No a co?

- Co?... Když jsem byl v tom pekle... Když jsem viděl, jaké to je... Seznámil jsem se se soudruhem satanem a jeho bratrstvem... Od té doby mám s těmi... čerty... osobní účty... Chápej, osobní... Vyhlášu jim třídní boj... Liklik-viduju je jako třídu!

Komisař unaveně se nahrbil nad svým stolem, zavaleným šanony věcí nepřátel lidu. - Vždyť ráj i peklo jsou v srdcích lidí... A jak jsem se připékal v tom pekle, shořelo mi přitom srdce... Od té doby srdce nemám... Takže, soudruhu satane, nečekejte ode mne slitování...

Dokud doktor sociálních věd Maxim Rudněv vedl svoji osobní válku s ďáblem a pomáhal Stalinovi likvidovat veškerou opozici v Sovětském svazu, doma narážel na opozici ve vlastní rodině. Jelikož otce a matku do NKVD zavřít nemohl, Maxim vymyslel osobní taktiku.

Matka byla k náboženství celkem lhostejná. Ani pro, ani proti.

- Jako každá dobrá žena, - povídal Maxim. - Typická podřízená.

- Bože, - vzdychala matka. - Že se nestydíš.

Zato otec byl nábožensky založený a rád chodil v neděli do kostela. Obzvláště o svátcích. Jenže později všechny kostely zavřeli a otec nespokojeně vrčel. Ale náčelník 13. oddělení NKVD vedl s otcem hádky na církevní náměty.

- Otče, a co je to Bůh?

Otec se pokusil to vysvětlit, ale nevyšlo z toho nic moc přesvědčivého.

- Otče, a je to co Syn Boží?

Otec se opět zapletl, a komisař, jako inkvizitor, naléhal:

- A proč Evangelium v doslovném překladu znamená Blahá Novina? Jaká je to novina?

Otec si zmateně utíral svůj propocený cvikr, ale Maxim nelítostně pokračoval:

- Proč Krista nazývají Spasitelem? Potom, jak na zkoušce, napovídal otcí:

- Od čeho chtěl spasit? No? Vždyť v Evangeliu se píše, že léčil lidi... Jak to že ty, doktor medicíny, to nevíš? Ty jsi nečetl Evangelium?

Otec se cítil jako školák, a komisař státní bezpečnosti s výčitkou pokýval:

- Ty, člověk s universitním vzděláním, věříš v to, co neznáš? Chodíš, křížuješ se, klaníš se a nevíš čemu?

Maxim, jak opravdový jezuita, pokračoval:

- Z hlediska dialektického materialismu, Bůh je soubor vyšších zákonů přírody určených člověku, které pro jednoduchost lidé zvou Bohem. Člověka, který tyto zákony poprvé zformuloval, nazývají Synem Božím.

Žák papeže Inocence zvedl prst: - Tam, kde lidi se nepodrobují těmto zákonům, to jest Bohu, tam se objevuje složitý komplex sociálních nemocí, které kvůli prostotě, jako antitézu Boha, nazvali jedním slovem - ďábel. Kristovo učení ukazuje cestu spásy od těchto sociálních nemocí. A proto tohle učení nazývají Blahá Novina (Evangelium) a Krista nazývají Spasitelem. Je to jasné?

Nutno přiznat, že Maxim znal Bibli dobře a smál se otci:

- Už v Bibli se říká: mající oči nevidí, mající uši neslyší. Ty jsi takový. Ale v Bibli se hovoří i o klíčích poznání...

Boris rád konkretizoval: - A kde jsou ty klíče?

- Kde? zasmál se komisař. - V tom je ten problém, ty klíče jsou v rukách ďábla. A tyto klíče jsou otrávené.

Během čistky nepřátel státního zřízení, zatýkání se vedlo kolektivně, tedy po skupinách. Například, po zatčení sekretáře krajského výboru, hned po něm sebrali nejen jeho ženu a příbuzné, ale i všechny pomocníky, spolupracovníky a přátele. Ačkoliv otec komunisty nijak nemiloval, když je zatýkali, stávil se na jejich stranu a rozhořčoval se:

- A za co jich tolik zatýkají?

- Podívej se otče do Bible, tam je veršík o plevelu. Ty víš, co je to plevel?

- Koukol, odpověděl otec.

- Nejen koukol, opravoval Maxim. Za plevel se pokládá i jedovatá, degenerovaná pšenice. A v Evangeliiu je psáno, že až přijde konec světa, vyplejí všechen plevel. Konec světa, to znamená konec jednoho historického cyklu, jehož hranicí byla naše revoluce. A proto my čistíme, plejeme ten plevel.

- Ale proč zatýkáte všechny jejich spolupracovníky a známé? protestoval otec.

- Protože plevel se shlukuje dohromady, odpověděl Maxim. - Je to strana stran a svaz svazů. Jestli jeden se dostane nahoru, usadí sobě podobné níž. Sekretářka bude jako on, všichni jeho přátelé jako on. Proto čistíme všechny. Vždyť v Evangeliiu se říká: i vrhnou tyto syny ďábla v pec ohnivou, a bude tam pláč a skřípění zubů. Proto Bibli nazývají Knihou knih. Je to kniha prorocká. Ty jsi snad myslel, že jsou to jen prázdná slova?

Žák papeže Inocence smířlivě sklopil zraky. - Já to samotnému Stalinovi vysvětluju. Oni ho to v semináři učili, ale ničemu nenaučili. Já mu to vše dialekticky dokázal. A on mi řekl: „Ty jsi u mně, Maxime, teď rudý kardinál“. Jsem jakýmsi jeho duchovním zástupcem. Učím ho dialektickému křesťanství.

Nakonec se čistka změnila v jakousi neviditelnou občanskou válku. Po celé

sovětské zemi probíhala masová zatýkání a tresty zastřelením. Celý svět zatajil dech, když sledoval informace o neuvěřitelných výsledcích moskevských procesů.

Ale rudý kardinál Stalinův sehnal někde starou desku Šaljapina a kličkou natahoval ve svém pokoji péro gramofonu.

- „*Miloval jsem dívku - zpíval nádherný bas. - Za ní život bych dal...*“

Maxim se houpal na židli a popíjel vodku ze svého oblíbeného poháru, majícího formu lidské lebky.

- „*Modrou vykráším světnici, - neslo se z gramofonu. - Zlatou postavím postel...*“

Rudý kardinál pozoroval, jak na stěně se pohupuje jeho vlastní stín.

- „*Ozdobím ji jak obrázek, - doneslo se k Borisovi zkrz pootevřené dveře. - A všechno to dám za lásku...*“

Maxim hloupě kýval hlavou písničky do taktu. Za oknem šelestil starý ořech svými listy.

- „*Ale jestli do srdce se vkrade podezření, - pěl Šaljapin, - že krasavice je mi nevěrná...*“

- *Za trest otřese se celý svět, - připojil se Maxim barytonem starého kozla. - Užasne sá-a-ám sataná-a-áš...*

Z pokoje staršího bratra zahřměly výstřely. Mladší pootevřel dveře. Rudý kardinál se houpal na židli a střílel z revolveru na svůj vlastní stín.

* * *

Pod kola Veliké čistky upadl i Fedka Kosý, kdysi nejtroufalejší chuligán z okolí Petrovského parku. Ten samý Fedka Kosý, kvůli kterému se Maxim obracel k Bohu s různými hloupými modlitbami, aby byl veliký a silný.

Když Fedka Kosý vyrostl, z pouličního chuligána se stal pouličním zlodějem. A potom se specializoval na ozbrojené přepadávání bank. Aby se zbavil kosého pohledu, vlastnoručně si rozpáleným hřebíkem vyloupil oko a zasadil si oko skleněné. Od té doby ho přezdívali Fedka Vyrvivoko.

Po dobu několika let Fedka Vyrvivoko byl králem moskevského podsvětí a

proslavil se svou nepolapitelností. Nakonec zradila jej a donesla na něj do milice jedna z mnohočetných manželek. Aby se ospravedlnila, prohlásila, že v manželské posteli Fedka pokaždé se na ni vrhá s nabitou pistolí v ruce, inscenujíc buď znásilnění, nebo loupež. Jinak že je totální impotent a nic nezmůže. Kvůli tomu od něj už utekly čtyři ženy. A pátou to natolik otrávil, že se rozhodla se jej zbavit za pomoci kriminálky. Fedku Vyrvivoko zatkli a poslali na Sibiř.

Když se tu zprávu dozvěděl od sousedů, Boris, jako obvykle, šel pro podrobnosti k Maximu.

- Hele, slyšel jsem, že tam tvého přítelíčka zabásli.

- Kterého?

- Fedku Kosýho.

- No když zabásli, tak měli důvod.

- Jaký důvod?

- Komplex Stalina.

- Co to je?

- No přece, vždyť Stalin v mládí také byl banditou. A jeho dvě ženy umřely při dosti divných okolnostech. Kromě toho, Fedka měl oko křivé, Stalin zas ruku suchou. To pochází od stejného kořene.

- Koukej, aby za takové řečičky tebe samého nezavřeli, - poradil mu Boris.

Ale rudý kardinál pokračoval ve svém blouznění:

- Psychodynamika stejná - komplex vůdce. Z hlediska vyšší sociologie všichni skuteční vůdci jsou potencionální zločinci. A všichni skuteční zločinci jsou potencionální vůdcové.

- Typický blábol idiota, - řekl Boris.

- Ano, delirium idiota, - souhlasil tajný Stalinův rada. - Ale toho idiota nazývali Karl Marx. A ten blábol, to je základní zákon marxistické dialektiky o jednotě a střetu protikladů.

Hned za Fedkou Vyrvivoko zabásli i jeho bratra Ivana Straníka, básníka-

futuristu, který psal básně pod pseudonymem Mort, což latinsky označuje smrt. Když ho zatýkali, vytáhl z pod postele kufřík, připravený pro případ zatčení, a dobrodušně se usmál:

- Vy myslíte, že mi tam bude hůř, než tady? Nikoliv, tam mi bude líp. V tom je naše síla a vaše bezmoc.

Když agent NKVD otevřel kufřík básníka, byl z něm svazek veršů Baudelaira „Květy zla“ a zásoba narkotik.

- To jsou moje léky, - vysvětlil futurista. - Bez nich nemohu žít.

- Nebojte se, - řekl agent, - my vás vyléčíme.

Kdysi bohohledač Berďajev hlásal bratrství v antikristu, jehož výsledkem bude vláda knížete tohoto světa. Nyní tato vláda spočívala v smradlavém pokoji, kde v koutě ležela sestra v antikristu a počurávala se.

- Poslyšte, - řekl futurista. Vždyť ona je zasloužilá čekistka. Kdo teď bude za ní vynášet mísu?

- Nic se nebojte, - řekl agent NKVD, - my ji také vyléčíme. V tu samou noc, s Ivanem Mortem zatkli i jeho přátele, kteří mu pomáhali milovat jeho ženu-nymfomanku: vtipného arména s jeho arménskými vtípky, i veselého mnicha, kterého kdysi vyhnali z kláštera za jakési hříchy. A láskyštedrá čekistka-nymfomanka, zbavena všech svých milovníků, z nedostatku lásky málem sešla z rozumu, a ji také někam odvezli.

Básník Ivan Straník-mladší už dříve uprchl z tohoto domu, kde vládla vláda knížete tohoto světa. Opustil školu pro obzvlášť nadané děti, stal se bezprizorným výrostkem, který si musel vydělávat na živobytí, hrál lžičkami na jarmarcích a jen zřídka psal básně pro nešťastné romantické ženské, které podepisoval novým pseudonymem Ivan Delagin.

Zatkli i rodiče Jiřiny, u kterých kdysi Olga měla podnájem. Říkalo se, že matku zatkli proto, že její první muž Korjakovič byl menševik. A to navzdory tomu, že už měla čtvrtého muže a tím byl opravdový bolševik se stranickou legitimací, ale i toho čtvrtého muže také zabásli.

- Hele, Maxi, a proč vlastně sebrali také toho bolševika, ptal se Boris.

- Podle prvního zákona marxismu, - zabručel Maxim. - O jednotě protikladů.

- A za co sebrali Ivana Straníka?
- Za trockismus a permanentní revoluci.
- Konkrétně za co ?

Komisař státní bezpečnosti zívnu a neochotně vysvětlil, že z hlediska vyšší sociologie Ivan je prostě masochista, který má chorobnou potřebu trpět, být ponižován a uražován, být bit. A jeho žena-čekistka byla obyčejná sadistka. Takoví lidi se vzájemně přitahují. Takovými lidmi se to hemží v každé revoluci: sadisté hledají možnost mučit druhé, a masochisti chtějí sami sebe pomučit.

Ale po skončení revoluce tito lidé budou v tom pokračovat, dělat permanentní revoluci, tedy anarchii a nihilismus, to samé berďajevské „Nic, které tvoří nic“. Dobře to asi znal soudruh Trockij, který hlásal permanentní revoluci a který si vybíral své stoupence nikoliv podle politické charakteristiky, ale podle náznaků psychobiologických.

Z klinického hlediska jsou to obyčejní chorobní psychopati. Ale z jedné strany, nejsou ještě natolik nemocní, aby bylo třeba je posílat do blázince. Z druhé strany, jméno jejich je legion, a těch legionářů je tolik, že míst v blázinci není dost. Současně budou řídit tak dlouho, dokud nebudou zničeni. Freud to nazývá komplexem samodestrukce.

- Rozumím-li dobře, - řekl Boris, - vy je neničíte, ničí se sami. Je to tak?

- Ovšem, - kývnul Maxim. - Proto Ivan Straník si zvolil takový pseudonym: Mort, totiž smrt.

Potom komisař státní bezpečnosti tvrdil, že takovým lidem, jako Ivan Mort, je těžko žít na svobodě, kde dříve či později tento futurista zhyne od narkotik nebo skončí sebevraždou, jak to udělal vůdce futuristů Majakovskij. Proto takové futuristy, aby je ochránili sami před sebou, teď ženou na Sibiř, kde je léčí prací podle metody bohohledače Lva Tolstého.

Pro takové lidi svoboda je škodlivá. Tato svoboda není jednoduchá, ale speciální, a proto bohohledač Berďajev nazývá tuto metafyzickou svobodu svobodou tragickou, která vyvěrá z „Ničeho, které tvoří nic“.

Ve „Večerní Moskvě“ na poslední stránce se objevil dopis Jiřiny Korjakovičů, v kterém se veřejně zříká svých rodičů a prohlašuje, že mění své jméno.

- To je ale kurva, - řekl Boris, když četl večerník. - Zříct se svých rodičů.

Ale náčelník 13. oddělení NKVD namítl, že z hlediska vyšší sociologie je to typický žertík ďábla, který rád dělá vše v temnotě, zezadu a obráceně.

- Jak to? - ptal se Boris.

- Jednoduše, - řekl Maxim. - Nejsou to vůbec její rodiče.

- Kdo tedy jsou?

- Ona je adoptované dítě. Jenomže jí to neřekli. A když po zatčení se dozvěděla pravdu o svých tak zvaných rodičích, celou pravdu, tak začala zvracet. To ale je ještě maličkost, - usmál se Maxim. - zato u futuristy Morta, ten má syna vyrobeného skutečně futuristicky: domácí inseminací. Jak se říká, palcem vyrobeného.

- Odkud to víš?

- Jednoduše. Když je třeba, 13. oddělení vyžaduje od polyklinik informace o krevní skupině daných rodičů i jejich dětí. Potom se srovnávají výsledky. Stejně tak se postupuje u soudu, když žádají potvrdit otcovství.

- Ale proč to dělat prstem?

- Aby zmenšili šanci špatných vloh, které se předávají dědičností. Normální lidé o tom samozřejmě neví a ani je nenapadá, že by to mohlo existovat. Ale pro legionáře je to složitý problém. Klíče k němu jsou v rukách ďábla. A tyto klíče jsou - klíče toxické.

Když vysvětloval takový nesmysl, komisař státní bezpečnosti pevně věřil, že je to vyšší sociologie. Ale Boris nad tím žvástem jen mávnul rukou a šel spát.

V té době zatýkali jednoho za druhým všechny, kdo měl nějaké spojení s tajnou společností „Modrá hvězda“. Tak zavřeli literárního kritika Zavaluchina s křivým prstem, který byl příbuzným menševika-sebevraha Zavališina. I když Zavaluchin si pozměnil v občanském průkaze jméno, nic mu to nepomohlo. Obvinili ho v tom, že má nejen křivý prst, ale i křivou duši, a že proto potichoučku vychvaluje shnilé dekadentní umění a dokonce hlásá berďajevštinu.

A začali do něj v 13. oddělení rýpat. Jak to, že z hlediska sémantické filosofie máš takové divné jméno Zavaluchin-Zavališin? Možná proto, že už

tvoji předkové byli zával, hlušina, hnůj, neřád, odpad ? Takový lidský odpad my teď čistíme, zametáme. A tak dále...

Nakonec zatkli i rodiče Olgy. Obvinili je z odstavce 58, paragrafu 10 a 11, to jest za účast v antisovětských organizacích. Dokázalo se jim, že když žili v Berezovce, nedaleko od Moskvy, z nudy udělali mezi starými bolševiky kroužek, zajímající se o spiritismus, kde pod záštitou partajní legitimace točili stolečky a vyvolávali duchy.

Třebaže stará bolševička Dora Mazurkina se hájila tím, že vyvolávali v podstatě jen ducha Lenina, aby se s ním poradili o běžné politice, nic to nepomohlo. Teď se styk s duchem Lenina pokládal za antisovětskou organizaci.

Kromě toho, v sousední chatě, u madam Popkové, založili nějaký humanitární a trošičku konspirativní kroužek, kde mladí lidé, kteří nemohli najít štěstí obyčejným způsobem, začali jej hledat pomocí teosofie, to jest bohoudrostí madam Blavatské. Jenže teď bohoudrost se pokládala za kontrarevoluční podhoubí, kde satan se sčuchává s antikristem.

A začali na ty bohoudrce v 13. oddělení dorážet. Madam Popková měla na tváři černé mateřské znaménko velikosti hezké slívy, dokonce porostlé černým chlupem. Tak si ji začali dobírat. Co je to za flek? Odkud ho má? Proč?

- Tak vy říkáte, že to máte jen tak. Ale v okultních knihách, které jsme vám konfiskovali, se píše, že to není jen tak obyčejné znaménko. Píše se tam, že je to pečeť ďáblova nebo znamení vědmy, které označuje pakt s ďáblem. Tak buďte tak laskavá a vysvětlete nám, co to vlastně je.

- Tak vy říkáte, že to máte jen tak, náhodou. Ale proč tedy vy, staří bolševici, máte doma okultní knihy?

- Tak, tak... Muž madam Popkové byl svého rodu duchovním, což je jasné už z jeho jména. Ale potom se stal členem sekty „subotniki“ [lidově zvaní noví židé, vzniklí v 17.stol. mezi křesťany, neuznávají Krista, slaví soboty i obřezání]. Hm, tedy přeběhlík. Ostatně madam Popková - to je jméno manželovo, jaké národnosti je ona? Aha, smíšené manželsví. Jak říkal váš Berďajev, spolek satana a antikrista. Není to tak? Dokonce pečeť ďábla na tváři. Z hlediska okultismu velmi zajímavé. Proto vy, bohoudrci, jste si právě ji vybrali jako kněžku vašeho tajného náboženství. Jenže my také jsme lidé vzdělaní. Vše je jasné. Tak, stará kurvo, podpiš tady protokol!

- Soudruhu vyšetřující, ale vždyť...

- Cože? Jaký soudruh, my jsme spolu prasata nepásli!
- Občane vyšetřující, ale vždyť my jsme se rvali za revoluci...
- Co jste chtěli, to máte. Podpisuj !!
- Ale...

- Žádné ale. Bohomoudrý Berďajev vás učil, že někdy je dobré jít cestou zla, že to vede k vyššímu dobru. Vidíš teď, kam to vedlo? Podpisuj!

- Občane vyšetřující, vždyť tyto organizace jsou fiktivní - chci říct ty antisovětské organizace. Vždyť je to nepravda...

- Hele ty, stará čarodějnice, copak nechápeš, že ta nepravda je pro tebe lepší, než pravda? Vždyť za pravdu, za tvoje hříchy, by tě museli zastřelit. Ale za tuto polopravdu my ti dáme jen 10 let na Sibiři. Tak podpisuj!

Tak komisař státní bezpečnosti Maxim Rudněv objasňoval zatčení své tchýně-marťanky a tchána-cherubína. Přitom tvrdil, že takovými drobnostmi se sám nezabývá, on jen, jako Pilát, si myje ruce.

Boris však měl dojem, že v aféře „Modrá hvězda“, Maxim si vyřizuje jakési osobní účty a ničí všechny příbuzné i známé své mrtvé krasavice ženy, toho tichého anděla, který ho přivedl na tu stranu dobra i zla, na tu stranu života a smrti.

Upřímně řečeno, to by se ještě dalo pochopit. Jenže brzo poté celá věc se stala ještě zamotanější.

Dokud 13. oddělení NKVD dělalo šetření u nepřátelů národa, Boris čas od času prohlížel pokoj náčelníka 13. oddělení. Jen tak, ze zvědavosti. A tak narazil na šedivý zakladač, podíval se dovnitř, a udělalo se mu poněkud divně. Byla to věc, která se týkala samotného Stalina, přesněji jeho ženy.

Druhá Stalinova žena, Naděžda Allilujeva, také byla krasavicí, kterou Stalin, povídalo se, také velmi miloval. A ona také zemřela při záhadných okolnostech. Někteří říkali, že skončila sebebraždou, ale jiní, že ji Stalin ubil.

A v šedivém zakladači byly různé podrobnosti. Podle nich, podivné jméno Stalinovy ženy, Allilujeva, pocházelo z toho, že její předkové byli duchovními. Byla tam i zpráva, že bratr Stalinovy ženy, Pavel Allilujev, se ženil s dcerou duchovního, a to už za sovětské epochy.

„Jak divné, - pomyslel si Boris, - vždyť i sám Stalin též studoval na duchovního. A zakladatel Čeky Dzeržinskij, obnažený meč revoluce, se rovněž chystal být księdzem [knězem, polsky]. A co se z nich stalo? A potom ti samí Stalin a Dzeržinskij honili všechny kněze na Sibiř. Skutečně, dostáváme jakési potvrzení marxistického zákona o jednotě a boji protikladů.“

V šedivém zakladači byla poznámka o druhém bratrovi ženy Stalina, Fedoru Allilujevu, o kterém se oficiálně nikde nezmiňovali. Nezmiňovali se z té příčiny, že Fedor Allilujev byl blázen. Zbláznil se během občanské války.

Dále byla v šedivém zakladači starší sestra Stalinovy ženy, Anna Allilujeva. V mládí studovala na Peterburgském psychoneurologickém institutu, chtěla se stát lékařkou-psychiatrem. Ale nedokončila institut, protože se sama stala psychicky chorou. Schizofrenie. Několik sester její matky Olgy Allilujevy také byly nemocné schizofrenií.

Otec Stalinovy ženy, Sergěj Allilujev a jeho žena Olga byli profesionálními revolucionáři. Ale teď se po Moskvě šeptalo, že byli též zatčeni jako nepřátelé národa. A každému bylo jasné, že nikdo nemůže zatýkat Stalinovu tchýni a tchána, ledaže by to bylo na rozkaz samotného Stalina.

Brzo po tom zatkli Pavla Allilujeva, bratra milované Stalinovy ženy. Potom zatkli Stanislava Redensa, důležitého člena NKVD. Z hlavní správy NKVD ho vedli rovnou do sklepa a rovnou kuli do zátylku. Ale všichni věděli, že Redens je manžel Anny Allilujevy, sestry milované Stalinovy ženy.

Takže Stalin nejen že zahnal do koncentráku otce, matku a bratra milované ženy, ale i zlikvidoval svého švagra!

V zakladači stálo též, že po smrti své milované ženy, Stalin velmi nadával na knihu, kterou jeho žena četla před smrtí. Byl to módní román „Zelený klobouk“ Michaela Arlopa.

Následuje doklad specialistů 13. oddělení: román končí sebevraždou kvůli syfilisu. A rukou Maximovou je připsán komentář: „Legionáři se tolik bojí samotného slova "legionizace", že když se mluví o legionizaci, obvykle svalují vinu na nevinný syfilis. Typický postup.“

„To je divné, - pomyslel Boris, když listoval šedivým zakladačem, - vždyť nedávno Maxim také blábolil cosi o nějaké nemoci, která se předává z rodičů na děti podobně jako syfilis, ale která je mnohem horší. Ostatně i o Lenivovi se povídalo, že byl syfilitik. Nebyla to spíš nějaká legionizace? A co jsou oni zač, ti legionáři? Opět nějaká zatracená šifra toho čertova 13. oddělení?“

Potom následoval seznam vdov z Kremlu.

Žena prvního marxisty Plechanova - Roza Markovna.
Žena Čičerina - opět jakási biblická roza-růže.
Žena Bucharina - Esfir Gursvič.
Žena Kameněva - Olga Davidovna, mladší sestra Trockého.
Žena legendárního hrdiny revoluce Šcorse - Maria Hajkina.

Byl to seznam značně dlouhý. Následoval seznam dam z Kremlu.

Žena lidového komisaře obrany Vorošilova - Ekaterina Davidovna.
Žena lidového komisaře zahraničí Molotova - madam Žemčužina-Perleman.
Žena lidového komisaře komunikací Andrejeva - Dora Mojsejevna Hazan.

A nakonec, třetí, byť i neoficiální, žena Stalinova - Roza Kaganovič. Zde byla poznámka, že to není sestra, ani neteř Lazara Kaganoviče, ministra průmyslu, ale upřesnit vztah bylo těžké, protože byla adoptovaná a bylo to rodinné tajemství.

„Podivné, - pomyslel Boris, - co to tam v Kremlu mají? Speciální sňatkovou kancelář, hledající pro kremelské vládce židovské manželky? A proč se o to zajímá 13.oddělení NKVD?“

„Nejprve hloupé biblické nesmysly, že ďábel je kníže tohoto světa. Potom kecy filosofa-bohohledače Berďajeva o satanovi, antikristovi, o bratrství v antikristu a jako výsledek vlada knížete tohoto světa. Ale proč 13. oddělení souhlasí, že satan i antikrist nejen že existují, ale dokonce se i žení?! A k čemu jim slouží tyto podivné seznamy biblického personálu mezi ženami z Kremlu? Polovina z nich jsou už vdovy. A nedávno i ženu Molotova si vzali na paškál. Jakoby podle nějakého zákonitého principu. Ale jakého? O co jde?“

Mozkový trust profesora Rudněva pracoval dosti systematicky. Nevynechali ani první ženu Stalinovu, Ekaterinu Svanidze, která už dávno zemřela. V oficiální biografii Stalinově se psalo, že byla chudou vesničankou. Ale v šedém svazku stálo, že bratr první ženy Stalinovy byl Alexandr Svanidze, jeho žena Marie Korona byla z rodiny bohatých židů původem ze Španělska. Psalo se tam, že oba získali skvělé vzdělání v zahraničí, po kterém Alexandr Svanidze zaujal důležitý post v sovětské vládě. Z toho lze těžko uvěřit, že žena Stalinova byla ubohou vesničankou.

Ale to by nebyl problém. Problém byl v tom, že celá Moskva věděla, že nedávno zatkli bratra první Stalinovy ženy jako nepřitele národa. Současně s ním podrazili nohy nejen jeho ženě Marii Koroně, ale i jejich synovi Džonikovi. Tento ubohý Džonik už od dětských let trpěl neurastením a trvale se léčil v

psychoneurologickém dispenséru.

Po Alexandru Svanidze zatknuli i jeho sestru Mariko, to jest sestru první Stalinovy ženy. Žena Alexandra Svanidze, Marie Korona, měla bratra, tak i tohoto bratra také zavřeli. Jenže všichni moskvané dobře věděli, že nikdo si nedovolí zatýkat Stalinovy příbuzné, ledaže by dostal přímý příkaz od samotného Stalina.

Boris zabouchnul zlověstný šanón. Stalin nejenže likvidoval celou rodinu své nejmilejší druhé ženy, ale vytrhl jako plevel s kořenem všechny příbuzné i své první ženy.

Ale vždyť je to přesně to samé, co se stalo u Maxima a Olgy! Copak Maxim jde tak slepě za Stalinem? Anebo, je to snad obráceně? Stalin jde po stopách svého zblázněného tajného poradce? Co je to za čertovinu?

Boris obrátil šedivý zakládač. Na desce, kde obyčejně stojí jméno vyšetřovaného, bylo napsáno: „Věc knížete tohoto světa“.

Na zadní straně obalu, kde Maxim rád dělal své vývody, stálo cosi nepochopitelného: *„I přišel On obžalovat svět o hříchu i o pravdě i o soudě: ...o soudě, že kníže tohoto světa je odsouzen.“*

A šikmo červeným inkoustem rezoluce: „Rozsudek potvrzují. Rozsudek konečný nepodléhá odvolání.“ A dole podpis komisaře státní bezpečnosti SSSR Maxima Rudněva.

Ale jestliže Maxim pouze potvrzuje tento rozsudek... Tak kdo vlastně vynesl tento rozsudek ve věci „Knížete tohoto světa“?

KONEC HLAVY 6

HAD A MEČ

A z úst jeho vycházel meč ostrý, aby jím bil národy.
I chopil draka, hada toho starého, kterýž jest ďábel a satan, i svázal
jej za tisíc let.
(Zjevení sv. Jana 19:15 a 20:2)

Čím více řádila Veliká Čistka, tím častěji Boris pátral v pokoji náčelníka 13. oddělení NKVD, ve snaze rozluštit tajemství tohoto záhadného čištění. Na stole Maxima ležely úryvky z mezinárodního tisku, kde se hodně psalo o lovu na čarodějnice v SSSR, rozhořčovali se nad tím - ale nikdo nic nechápal.

Během jedné z těchto prohlídek, Boris narazil na žlutou složku s nápisem „Věc 69/PL. - Páni lidských duší“. Když zalistoval uvnitř, Boris si vzpomněl na věc "Modrá hvězda", jak bolestně z duše volal Maxim: „Kdybych jen to věděl dřív! Kolik bolesti a neštěstí - a jen proto, že jsem to nevěděl.“ To se odehrálo, když Maxim zjistil, že jeho mrtvá krasavice, byť vypadala jako tichý anděl, ve skutečnosti byla jakási míšenka, napůl poloanděl a polomartánka, napůl směr satana a antikrista.

Tehdy se Maxim začal zajímat, proč se o tom tak málo píše v tisku? Proč mlčí spisovatelé a básníci? Proč neplní svou občanskou povinnost - upozornit spoluobčany na nebezpečí, které pochází od satana a antikrista? A pokud o tom píší, proč nedochází do konce a něco zamlčují? A tehdy dal Maxim svému Výzkumnému ústavu NKVD rozkaz provést o tom speciální vyšetřování.

Spisovatele a básníky odedávna nazývali pány lidské duše. V době sovětské jim říkali inženýři lidských duší. Žlutá složka obsahovala výsledky vyšetřování o těchto vládcích duší.

Mozkový trust profesora Rudněva začal vyšetřování s básníky. A aby mělo solidní historické základy, jak se předpokládá od seriózního vědeckého výzkumu, začalo se s odkazy na starověké authority. A tyto authority antické říkají následující:

Řecký filosof Aristoteles, největší kapacita antického světa, ohledně vztahu mezi umem a nerozumem, napsal, že geniálnost i šílenství se objevují

nejčastěji u básníků.

Filosof Demokritos, jeden ze zakladatelů materialismu, řekl rovnou, že člověka se zdravým rozumem nepokládá za skutečného básníka.

A slavný filosof Platon, jeden ze zakladatelů objektivního idealismu, ve své knize "Stát" uvedl nutnou podmínku pro vybudování komunistické společnosti: vyhnat všechny básníky za hranice státu.

„Chudáci básníci!“ - pomyslel Boris.

Aby zachovali objektivitu, odborníci z 13. divize prohlásili, že nejlepší ruský básník Puškin byl výjimkou z tohoto pravidla, že to byl čistý génius, génius slunce - tedy úplně normální člověk. Ale na radu starověkých filozofů, 13. divize rozhodla, že v zásadě poezie je příznak abnormality a že na básníky si musejí dát velký pozor.

„Kdo z nich má pravdu: filozofové či básníci?“ - pomyslel si Boris. Vše se mu zdálo podivné, matoucí a nesrozumitelné.

Ale co přijde dál, bude připomínat chytré židovské vtipy. V takových anekdotách, pokud chcete vyřešit nějaký obtížný a delikátní úkol, stačí najít inteligentního žida, který vše okamžitě a velmi chytře udělá.

Tak postoupila i 13. divize NKVD. Aby vyřešil zmatený případ vládců lidských duší, think-tank profesora Rudněva si vzal na pomoc ne jednoho, ale hned tři, kdysi žijící chytré židy. A vysvětlil hned proč. Údajně proto, že kořeny tohoto případu nutno hledat v Bibli a v učení apoštolů. A to byla svého druhu židovská profese. Ti tři chytrí židé, každý svým způsobem, jakoby prodloužili sérii biblických apoštolů.

Prvním apoštolem 13. oddělení byl profesor Lombroso, otec vědecké kriminologie, který byl vyhlášeným psychiatrem a správcem blázců, kde sbíral svá pozorování. Proslavil se hlavně svou teorií, že genialita je těsně spojena s vyrozením, jednoduše řečeno s degenerací, která sama je spojena s duševními chorobami.

Kráčejte po této cestě, profesor Lombroso napsal učenou knihu, "Politické zločiny a zločinci," kde na základě bohatého materiálu faktů prokázal, že většina politických spiklenců a revolucionářů, ať už revoluce prohraje a jsou zastřeleni, jdou do vězení, na šibenici, nebo ať zvítězí a stanou se vůdci, diktátory, prezidenty, tedy knížaty tohoto světa, ve většině případů v podstatě jsou všichni šílení degeneráti a maniáci.

Nevede je láska ke svobodě, rovnosti a bratrství, o nichž stále křičí, ale maniacká, chorobná touha po moci, která je charakteristická pro určitou kategorii degenerátů. Jedná se o speciální komplex moci, který má speciální formuli. A pokud znáte formuli, tak...

Samozřejmě, že to vše strašně zajímalo 13. divizi NKVD. A zejména ta tajemná formule vlády. Jak by ne, profesor Lombroso je považován za otce vědecké kriminalistiky.

Druhým apoštolem 13. divize byl žák profesora Lombroso dr. Nordau Zyudfeld, kterého proslavila jeho kniha "Degenerace", v které rozebral na kousíčky všechny pány lidských duší 19. století, jako byli Nietzsche, Schopenhauer, Tolstoj, Zola, Flaubert, Baudelaire, Ibsen, a tak dále, a dospěl k smutnému závěru, že z hlediska medicíny všichni byli zjevní degeneráti a duševně nemocní. Tento objev přinesl doktorovi Nordau vážné nepříjemnosti. Zato majitelé duší, třebaže duševně choří, seděli klidně dál na svých podstavcích slávy.

Třetím apoštolem 13. divize byl známý dr. Freud, otec psychoanalýzy, který dokázal, že duševní choroba je obvykle spojována se sexuální perverzí a naopak. Proto když víte o jednom, můžete usuzovat o druhém.

Jinými slovy, geniální Freud tvrdil, že ďábel degenerace se skrývá na dvou místech - v hlavě a v kalhotách člověka. Ale není tak snadné koukat se do hlavy člověka. Nahlédnout do kalhot je mnohem jednodušší. Podle toho pak můžete posoudit, co se děje i v jeho hlavě. Ale přesně to hledali specialisté 13. divize NKVD.

Vždyť tím způsobem by šlo pochyťat všechny politické odpůrce. Tak hele, strejdo, hezky sundat kalhoty a hýbni sebou! Prostě geniální myšlenka. Jediný háček je v tom, že do této pasti spadnou téměř všichni géniové.

Aby nedošlo k chybám, 13. oddělení NKVD si přibralo jako svědka ještě čtvrtého mazaného Žida. Byl jím apoštol filozofie existencialismu Kierkegaard, hrbáč a věčný nespokojenec, který přišel s argumentem, že od doby vynálezu knihtisku ďábel žije v tiskařské černi. A protože média v naší době jsou svého druhu šestou mocností, která jaksi vládne světu, výsledkem je nemožnost propagovat křesťanství. Prostě dnes by to nebylo vytištěno.

Kupodivu, s Kierkegaardem plně souhlasí slavný francouzský spisovatel André Gide, který vážně tvrdí, že neexistuje kniha, která by nebyla napsána bez pomoci ďábla. Poznámka specialistů 13. divize: „*Samozřejmě, sám homosexuál. Ale my tuto symboliku také známe.*“

Vycházejí z tak solidního vědeckého základu, mozkový trust profesora Rudněva začal prověřovat tyto teorie v praxi. Prvním krokem bylo stáhnout kalhoty z velkého humanisty, Lva Tolstého, zasloužilého bohahledače, který byl z nějakého důvodu skandálně exkomunikován, proslulého hraběte, kterého sám Lenin nazýval zrcadlem ruské revoluce.

Aby nedošlo k nedorozumění, dali slovo samému Tolstému. Ve svém osobním deníku 29. listopadu 1851 napsal: „Nikdy jsem nemiloval ženu... ale často jsem se zamilovával do mužů... Zamiloval jsem se do muže, aniž bych ještě věděl, co je to pederastie... Například, Ďakov - chtěl jsem ho udusit polibky a plakat.“

Ve své "Zpovědi", Tolstoj napsal: „Cítil jsem se jako ne zcela duševně zdravý.“

V té samé době, jiný velký ruský spisovatel - Dostojevskij napsal: „O Lvu Tolstém... se říká, že se zcela pomátl“.

Na to Tolstoj odpovídal, že Dostojevský sám je nemocný, stejně jako všechny jeho románové postavy. Rozumí se tím nikoliv nemocný na žaludek, ale duševně nemocný.

„Pane Bože, - pomyslel si Boris - jaká je to výměna zdvořilostí mezi génii!“

Aby vyřešilo tento spor, 13. oddělení odkázalo na slavného psychiatra Rossolimo, který léčil Tolstého a dal následující diagnózu: „degenerativní dvojná konstituce: paranoidní i hysterická s převahou té první.“

Aby Tolstoj se neurazil, profesoři 13. divize vyhrabali několik freudovských psychoanalytiků, kteří za pomoci všelijakých fíglů-miglů spočítali, že v životě a díle Dostojevského také jsou nějaké „tendence homosexuálního druhu“. Smířili tak Tolstoj s Dostojevským: oba měli pravdu - oba byli nemocní.

Ve žlutém šanonu stálo také, že v mládí Dostojevskij byl členem kroužku revolučních Petraševců. Byl za to odsouzen k smrti, což bylo později změněno na tábor tvrdé práce. Tam byl zpracováván metodou Tolstého, který kázal „léčbu prací“. Potom se Dostojevskij se opravdu vyléčil ze svých revolučních názorů a stal se spisovatelem-reakcionářem. Později, ve svých "Běsích" [česky vyšlo pod názvem Posedlí], napsal o svých bývalých kamarádech Petraševcích, že to byla „nepřirozená a proti bohu i státu namířená společnost třináctky.“

„Divná věc, - pomyslel Boris - Dostojevskij vrhá jakési nejasné narážky na číslo 13. Ale Tolstoj, jakoby to udělal schválně, měl 13 dětí. A oba dva studuje

13. divize NKVD. Co to má znamenat ?”

V pořadí za hrabětem Tolstým sundali kalhoty velikému proletářskému spisovateli Maximu Gorkému. Tento bouřlivák revoluce ve své době napsal, že excentrici zkrášlují život. Ale on sám byl velký podivín. Ve věku 19 let se pokoušel se zastřelit. Pak se oženil - a brzy se rozvedli. Jeho dítě zůstalo u ženy a Gorkij si vzal adoptované dítě. A tady opravdu ukázal výstřednost.

Obyčejně se lidé snaží adoptovat dítě co možná nejmladší. Ale Gorkij, kterému tehdy bylo 35 let, adoptoval 19-letého chlapce. To je tedy opravdu, opravdu magor! Ale to není všechno. To adoptované dítě byl jakýsi Zinovij Svěrdlov, rodný bratr Jakova Svěrdlova, který potom, po revoluci, byl předsedou Ústředního výkonného výboru, to jest hlavou Sovětského státu!!

Tak v 13. oddělení začali si na Gorkého klást otázky. K čemu potřeboval ne malého chlapce, ale 19-letého? A nejen obyčejného chlapce, ale židovského? A ke všemu rodného bratra notorického revolucionáře? No a tak dále.

Jak listoval obsahem žluté složky, Boris si vzpomněl na věc lékařů-travičů z Kremlu. Tehdy, během historických moskevských procesů, doktor Levin veřejně, za přítomnosti zahraničního tisku, se přiznal, že Gorkij a jeho syn, nikoliv adoptovaný, nýbrž rodný syn, byli pomaloučku otráveni na příkaz šéfa NKVD Herschela Jagody. Dobrá, ale kdo to nařídil Herschelovi? A proč vlastně?

Podivné to bylo všechno. Koneckonců, velká čistka začala po atentátu na Kirova v Leningradě. A potom se říkalo, že v Leningradu, znenadání, během jedné noci, pozatýkali homosexuály. Všechny; znamená to, že už předem museli být středem pozornosti. Nedošlápli si pouze na tanečníky baletu, jinak by Leningrad zůstal bez baletu. Kromě toho, tanečníci nepracují hlavou, ale nohama a pro NKVD mohlo být lhostejné, co tanečníci mají v hlavě. Zatc spisovatelé nepracují nohama, nýbrž hlavou...

A ještě jedna zvláštní věc. Po revoluci, včetně nejrůznějších revolučních svobod, i homosexuálové dostali naprostou svobodu. Poprvé za celou dobu existence Ruska, sodomie byla vyškrtnuta z nového, sovětského trestního zákoníku. A ve žluté složce se zdůrazňovalo, že podobná podivná věc se stala ve Francii po Velké francouzské revoluci.

Avšak krátce před Velkou Čistkou svoboda homosexuálů v SSSR skončila - pederasty znovu uvedli do trestního zákoníku.

To byla fakta. Ale fakta, jak říkal soudruh Stalin, jsou věc tvrdohlavá. Co však se skrývá za těmito fakty?

Čím více tajností 13. oddělení Boris zahlédl, tím méně chápal. Ze začátku si myslel, že se Maxim lehce pomátí. Ale nyní těch pomatených byl celý think-tank, mozkový trust, podobalo se to trustu bláznů. Dříve existovalo spiknutí kremelských lékařů-travitelů. A nyní v žlutém šanónu bylo jakési spiknutí lékařů-psychiatrů.

Z těch všech komplotů Borise nakonec zachvátila nuda. Proto zabouchnul věc vlastníků lidských duší a šel hrát volejbal.

* * *

Jednou z večera, když Maxim seděl doma, Boris na jeho stole viděl knihu z historie středověké inkvizice, z které zřejmě používal informace k zlepšení práce NKVD. V té knize se psalo, že v době honu na vědmy, v Evropě dopravili na onen svět 9 milionů čarodějnic a čarodějů.

- Oho! - řekl Boris. - Doopravdy 9 milionů?

- To píšou advokáti ďábla, - namítl doktor sociálních věd. - Oni schválně přehánějí. Důvěryhodnější zdroje udávají 30 tisíc. Přibližně za 300 let. To jest 100 lidí za rok - po celé Evropě. V kriminální statistice to není nijak moc.

- Ano, ale stejně... Pro nic za nic, shořet na hranici...

- Ne, nemáš úplně pravdu. Advokáti ďábla zamlčují, že smrti upálením téměř vždycky předcházely vážné přestupky - kriminální nebo politické. Za podobné skutky v té samé Evropě ještě dnes se vynáší trest smrti. A když se podíváš blíže, jsou to stejní lidé, jaké inkvizice likvidovala coby čaroděje. Rozdíl je jen v terminologii. To je vše.

- Žvást, - řekl student. - Babské nesmysly.

- Žvást... Když propukla Veliká francouzská revoluce, tak za tři roky na gilotinu šlo snad milion lidí. Ve většině případů, zcela nevinných. A potom se zjistilo, že všichni vůdcové této revoluce byli lidmi toho samého typu, jaké dříve nazývali vědmami a čaroději. Tak co by bylo lepší: aby za 3 roky likvidovali 300 čarodějů, včetně všech vůdců revoluce, nebo milion nevinných useknutých hlav? A ta samá věc byla se sovětskou revolucí.

- Dobrá, - řekl Boris, - připustíme, že tomu tak bylo. Ale proč se o tom tak málo ví?

- Protože o tom ví mnoho lidí. Ale všichni budou mlčet, aby se neopařili.

Proto v Evangeliiu stojí psáno: mé jméno je legion. 90% této legie jsou lidé víceméně neškodní. Jakoby svatí. Jenže na zbývajících 10% legie připadá 90% všech přestupků lidského rodu. To jsou jaksi hříšníci. Avšak jakmile řekneš, o jakou legii vlastně jde, tak všichni, i svatí, i hříšníci, spustí takový řev... že je lepší o tom nemluvit.

Komisař státní bezpečnosti mávnul rukou: - Vlastně, je to složitý problém. Existují svatí hříšníci i hříšní světcí. Kombinací je jak v kalejdoskopu. Vysvětloval jsem to Stalinovi, vysvětloval. Ale on mi řekl: „Zažeň je všechny na Sibiř. I svaté, i hříšníky!“

Maxim se jaksi prořekl, že plány Veliké čistky předvídají likvidaci nebo izolaci 5% obyvatelstva SSSR. Při počtu obyvatel 180 milionů to dělalo 9 milionů. Plány čistky počítaly s 3 roky. To znamenalo za 3 roky dohnat a předehnat to, na co středověká inkvizice potřebovala 300 let.

Doktor sociálních věd potom dodal:

- Ve všech knížkách se mluví o likvidaci 5%, ale já jsem řekl Stalinovi, že je možno ji snížit na 4%. Vidíš, já dělám dobro. - Pohled fanatika se zastavil v tmavé noci za oknem.

- Dostojevskij ve svých „Běsích“ vykreslil revolucionáře. A on předvídal, že Rusko přežije těžkou nemoc. On věděl, co je to za nemoc. Já to také vím. Ale potom všechny ty jizvy, všechny miasmy, všechny nečistoty, všichni ti běsové zhynou, sežrání, shozeni do propasti... A tenkrát matička Rus přestane trpět, mladá a zdravá, a znovu usedne u nohou Spasitele... A já, otrok boží a bič boží, pomáhám tomuto historickému procesu. Jenže nikdo to nechápe...

Tou dobou Zemi Sovětů hrozilo sluneční zatmění. Ráj, který slibovala revoluce, stále víc a více převracel se v peklo. Po zemi šla čistka, a na nebi viselo černé slunce.

Když Lenin připravoval revoluci, ocejšoval carskou vládu jako nelidskou a agitoval pro zrušení trestu smrti v budoucím Rusku. Jakmile přišli bolševici k moci, za první tři roky Čeka zastřelila více lidí, než celá dynastie Romanovců za 300 let.

Teď se mluvilo o tom, že kvůli čistce vyšel nový dekret Nejvyššího Sovětu o snížení věku trestní zodpovědnosti z 18 na 14 nebo i 12 let, včetně trestu zastřelením. Takže, místo aby byl nakonec zrušen, trest smrti byl rozšířen i na děti.

Do pracovních domů a pracovních kolonií pro nedospělé zločince jezdila komise NKVD. Prověřovali aféry. Sestavovali seznamy. A potom podle těch seznamů začala masová střelba nepnoletých. Povídalo se, že v noci se mrtvoly zastřelených dětí vyvázejí za městské smetiště, tam se vyryje hluboká jáma, svalí do ní těla dětí jak mršiny, zalijí vápnem a nakonec, aby toulaví psi to nerozhrabali, zasype vše hromadami smetí. Tím jakoby chtěli podtrhnout: pohřbíváme vlastně lidský šmejd.

To vše byly plody práce Vědecko-výzkumného institutu NKVD, který vedl doktor sociálních věd Maxim Rudněv. Doma se Maxim hájil:

- Co můžete dělat s 14. letým klukem, který má za sebou už tři vraždy? Dříve se říkalo, že takový vrah je jen oběť sociálních podmínek, že bude snadné ho převychovat, stačí změnit tyto podmínky. Ale praxe ukazuje, že sociální podmínky hrají jistou roli pouze v případě lehkých přestupků. U těžkých přestupníků-recidivistů příčiny obyčejně nejsou v prostředí, ale uvnitř daného člověka, v jeho psychice. A předělat takového člověka nelze. Je možné ho pouze izolovat. Dokonce i v izolaci, v pracovní kolonii nebo v lágru, konečný výsledek je vždy stejný: buď on tam někoho zabije, nebo ho jiní zabijou. S takovými jsme rozhodli si nehrát, stačí je likvidovat.

Za doby cara, dělal se rozdíl mezi politickým a kriminálním přestoupením zákona. Nyní jsou si všichni rovni a političtí sedí se zloději a bandity. Přičemž s politickými se zachází hůře, než s kriminálníky. Maxim to vysvětloval následovně:

- Z vědeckého hlediska každému přestoupení zákona odpovídá určitý psychický komplex. Například žháři. V psychiatrii se tomu říká pyrománie, to jest chorobná přitažlivost k požárům, která může vést k zažehnutí ohně. Primitivní člověk jde a podpálí dům. Prohnilý inteligentík dělá to samé, ale chytřeji. Rozloží společnost, zapálí stát, rozfouká revoluční požár. Ale pro psychiatra technicky jsou oba pyromaniaci. Kdo z nich je horší: ten, co podpálil dům, nebo ten, co rozrušil celý stát? Proto s takovými inteligentíky budeme dělat ještě méně ceremonií, než s kriminálníky.

Potom doktor sociálních věd začal dokazovat, že podobná psychická vzájemnost existuje mezi bandity a mezi revolucionáři. Například Stalin i Pilsudski ve své politické kariéře neprovozovali obyčejný banditismus, ale své loupění nazývali expropriací pro potřeby revoluce.

- Máme už dost těch revolucí, - pravil doktor. - Teď jsme tu my, lidé vzdělaní. Proto teď dáváme bandity i revolucionáře do stejné díry.

Vyšetřující orgány NKVD zavedli tak zvané metody fyzické akce, což označovalo mučení. A v NKVD se objevilo ještě jedno zaměstnání: tělomechanici, neboli mistři zahřbetních věcí, jak se v Rusku říká katům.

Během vyšetřování zatčení nepřátelé lidu padali do rukou tělomechaniků, kteří je prověřovali metodou fyzické akce, během které se přiznávali, že jsou kontrarevolucionáři, zahraniční špioni, teroristé, škůdci a diverzanti.

- Ale vždyť to vše je vymyšlené! - nemohl snést otec.

- Samozřejmě, - souhlasil Maxim. - My jim dáváme seznam s hotovými rozsudky. A vyšetřovatel nepotřebuje znát víc. Jejich úkolem je dosáhnout formálního přiznání. K čemukoliv. A libovolnými prostředky.

- Ale v čem tedy ti lidé jsou vinni?

- V tom, že patří k té třídě, od které pochází 90% všeho zla a neštěstí lidského rodu. Včetně všech revolucionářů, špionů, teroristů, škůdců a diverzantů. My vlastně nečekáme, až to budou dělat, my je likvidujeme preventivně. Jako třídu.

- Co je to za novou třídu?

- Je to stará třída, kterou v jisté době nazývali čerti, vědmy a čarodějníci, - klidně odvětil doktor sociálních věd. - Zkrátka jsou to speciální typy lidí. Se specifickými vlastnostmi. Takoví lidé byli, jsou i budou. Dokonce i v novém, socialistickém světovém řádu.

Dříve maximální doba vězení nebo vyhnanství byla 10 let. Nyní to bylo zvýšeno na 25 let. Navíc, některým kategoriím vězňů, po vypršení jejich doby vězení, automaticky přidávali nové lhůty, což prakticky znamenalo doživotní žalář.

- Proč přidávají nové lhůty? - protestoval otec.

- Protože v těch lidech sedí běsi, - odpověděl Stalinův rada v záležitosti nečisté síly. - Ti samí, o kterých psal Dostojevskij. Snad věříš Dostojevskému?

- Ale vždyť to je literatura!

- Ó ne, on dobře znal, o čem psal. Já to také znám. Takové běsy je třeba držet v lágru do 60 let. Aby nenaplodili nová běseňata.

Od noční práce a od alkoholu Maxim měl oteklé oči a jeho kůže dostávala

nezdravý, šedozelenavý odstín. Někdy sedal opilý, zšedlý a brebtal:

- Och, který čert mě zamotal to téhle špinavosti?

Jako výsledek nepřetržité otravy alkoholem, jednou Maxim začal prudce zvracet. Během několika hodin, doslova se vyzvracel naruby. Až do krve. Potom, skleslý jako prázdný pytel, si zanaříkal:

- Vidíte, jak je mi protivná tahle práce? Až ke blití... Proto se otupuju vodkou... Jenže je to historická nutnost... Musím...

Mladší bratr s posměšně přivřenýma očima se ozval:

- Pamatuješ si, Maxi, jak jsi se handrkoval s pánem bohem, aby ti dal to, co teď máš, abys byl velký a silný?

- A co má být?

- Nezapomeň, že na oplátku jsi nabízel, aby zkrátil tvůj život. Tak dej pozor, ať jej nezkrátíš ještě vodkou.

- Na vlastní život kašlu, - řekl komisař. - Jen abych svoji práci dotáhnul do konce.

Ale do konce čistky bylo ještě daleko, a v důsledku zvýšení kvalifikace, Maxim nyní studoval memoáry bývalých velitelů carské ochranky. Tam stálo psáno, že organizátor Čeky Dzeržinskij, kterému se říkalo obnažený meč revoluce, se v mládí chtěl stát katolickým knězem. Ale stal se kokainistou.

- To snad není pravda? - zeptal se Boris.

- Ovšemže je, - řekl Maxim. - Podle zákona dialektického materialismu o jednotě a střetu protikladů.

- Jak to?

- Ale tak. Vždyť inkvizice verbovala pouze mezi mnichy františkány a dominikány. To proto, že mnichové lépe chápou problémy hříšníků. Proto také trestají jeden druhého. Opět to samé, jednota a střet.

Podle tohoto rozporného zákona marxistické dialektiky, tělomechanici NKVD nelítostně vytloukali z bývalých revolucionářů doznání v kontrarevoluci a odsuzovali je:

- My vás naučíme milovat svobodu! Za co jste bojovali, to budete mít!

Po čtení dokladů carských žandarmů, Maxim zůstal sedět a jen káravě brebtl:

- Škoda, neuměli pořádně pracovat... Kdyby car měl takového člověka, jako já, nedošlo by k revoluci... Vzal bych Lenina za bradičku: „Ty si myslíš, že nevím, co jsi zač ?!“

Potom rudý kardinál začínal blouznit, že především by z Lenina stáhl kalhoty a poslal ho na lékařskou prohlídku. Doslova, jako by Lenin měl mít pod kalhotami ukryt ocas a kopyta.

Někdy Maxim mluvil víceméně racionálně. Jindy zas mlel nesmysly, o kterých tvrdil, že je to filosofie a vyšší substance.

Tak Maxim tvrdil, že koncentráky nevynalezl nikdo menší, než sám veliký humanista Lev Tolstoj, který při svém filosofování doporučoval „léčit prací“. Proto hrabě Tolstoj obouval lýčené střevíce a chodil za rádlem. A podle jeho receptu nyní miliony lidí jsou léčeni prací v koncentračních táborech.

Nebo Maxim dokazoval, že šamani, které kdysi sledoval na Sibiři, nejsou obyčejní lidé, ale zvláštní. Že mají jakési tajemství. A toto tajemství existuje i u černošských čarodějů v Africe. Potom jeho řeč se stočila na to, že mnozí vládci současného světa, ať se jim říká jakkoliv, z vědeckého hlediska jsou tím samým, co sibiřští šamani a černošští marabouti. Všichni vlastní jakousi tajnou formuli vlády. Ale ten, kdo ví o této formuli, může najít slabá místa světovládců. Přitom poradce Stalinův mnohoznačně se pochechtával.

Dokonce se Maxim jaksi přiznal, že zná elixír života, o kterém psali středověcí alchymisti. Začal citovat některé velikány, kteří žili poměrně dlouho, a tvrdil, že používali tento elixír.

- A co je v něm? - ptal se Boris. Vařené žáby a sušení švábi?

- Něco horšího.

- Tak co? Nakládána zmije?

- Ještě horší.

- A ty jsi ten elixír pil?

- Ne, - s vraštil tvář Maxim. - Radši umřu, až nadejde můj čas.

Potom ošklivě nadával. Nezřídka mezi mnoha vyššími moudrostmi mu uklouzávaly neotižitelné nadávky. Ale on vždy tvrdil, že za těmi nesmyslnými nadávkami se též skrývá jakýsi tajný smysl, který chápou pouze čarodějníci.

Současně s čistkou, v zemi se šířila černá reakce. Zavřeli zobák levým spisovatelům, kteří rozkvetli po revoluci. Zmáčkli hrdlo básníkům, hledajících nové formy v umění. Z Tretjakovské galerie vyházeli kubisty, konstruktivisty a další revolucionáře v malířství.

Krvavá orgie ježovštiny nabírala natolik absurdních forem, že po Moskvě chodil následující vtíp: NKVD zatýká pederasta a obviňuje ho v kontrarevoluci. Obviněný se hájí:

- Ale já jsem jen pederast...

- My nejlíp víme, co jsi zač, - odpovědělo NKVD. - Za zvrhlé použití linie strany 5 let, za škodlivost 5 let, celkem tedy deset let.

Současně s masovými popravami a s vyhnanstvím nepřátele lidu, v létě 1936 se v novinách objevil dekret o zákazu abortů. Lidi o tom šeptali, že to udělali kvůli tomu, aby nahradili úbytek obyvatelstva kvůli čistce. Co bylo v osobním aspektu drama, ve státním měřítku bylo pouhou statistikou.

Když doma došlo k hádce s otcem, Maxim se hájil:

- Já neodpovídám za ostatní oddělení. Někteří pracují po starém způsobu a chytají lidi podle revolučního hesla: „kdo nejde s námi, jde proti nám“. Počkej, díky dialektickému zákonu, i na ně se dostanu.

Během třetího roku čistky, zmijs, která si lebedila na rukávech pracovníků NKVD, začala kousat sama svůj ocas. Veliká čistka Ježovými palcáky NKVD skončila čistkou samého čističe Ježova. Nyní náš "černý havran" po nocích lovil včerejší hlavy této krvavé bacchanalie. Rodina se třásla Maximův osud. Ale ten naopak se cítil jak ryba ve vodě a dokonce se chvástal:

- Vždyť jsem vám říkal, že i na ně se dostanu... Nečekaně ze stěn zmizely portréty samotného železného národního komisaře Ježova. A Maxim, když přišel domů, unaveně se potácel a spokojeně si třel ruce:

- Bobiku, jestlipak víš, co je s ob-občanem Ježovem?

- Co tedy?

- Já jsem ho... zlik-ik-lik-vidoval !

- Lžeš.

- Jej bohu, nelžu... Těmahle rukama. - Prsty komisaře se lehce nervózně chvěly.

Od neustálé otravy alkoholem Maxim docela ztratil chuť k jídlu. Při snídani netečně zíval, ani se nedíval, co má na talířku, a mudroval:

- Podívejte... Jak říkal papež Inocenc, čerti i čaroději se snaží dělat lidem zlo. Z hlediska dialektického materialismu, jsou to jenom speciální typy lidí... A kde takový speciální člověk může dělat zlo bez potrestání? Samozřejmě, u tajné policie, v NKVD. Z toho se dá usoudit, že v NKVD musí jich být vyšší procento, než kdekoliv jinde. No a já jsem to vymyslel takto: Nejprve jejich špinavýma rukama vymést všechnu nečistotu vůkol. A potom jsem se chopil jich samých... Jasně?! - Žák papeže Inocence ironicky sraštil brvy.

- Vše je přesně podle základního zákona dialektického materialismu. Ohledně jednoty a boji protikladů... coby hybné páky historického procesu... Totiž, genosse [kamarád] Karl Marx, u čerta je Bůh! No a já vám teď uká-ážu, kde je Bůh a kde je ďábel...

Tehdy náčelník 13. oddělení NKVD hlasitě litoval, že Karl Marx se mu nedostal do rukou. Kdyby k tomu došlo, tak ho 13. oddělení v cukuletu odhalí jako shořelého anglického špiona a diverzanta.

- Lenin měl pravdu, když řekl, že Anglie je mezinárodní prostitutka. Ona vždycky pracovala proti kontinentální Evropě. Vždyť Marxe nepřetržitě financoval Friedrich Engels. A odkud šly ty penízky? Z těch kapitálů Engelse, které měl v Anglii. Vlastně Engels byl prostředníkem, pomocí kterého anglická vláda financovala Karla Marxe. Jako ideologického sabotážníka. A kam Karl Marx nakonec utekl? Měl kam - do Anglie! Ale my tyhle všechny finty známe...

Komisar státní bezpečnosti protáhl ruku se zmijí a mečem na rukávě: - Ech, já bych vzal toho Karla za bradku: „A ty si snad myslíš, že nevím, proč tvoje dvě dcerky skončily život sebevraždou? A za jakých podmínek?“

Otec Rudněv odjakživa kritizoval marxismus. Ale v tu chvíli se postavil za Marxe:

- Co s tím mají co dělat jeho děti?

Maxim zoufale rozevřel náruč: - Učím tě a ty dosud neznáš Evangelium?! Tam je psáno černé na bílém: „Střeďte se lživých proroků, které přichází v

obleku beránčím a uvnitř jsou listivými vlky: podle plodů poznáte je”.

Otec zmateně kroutil svůj cvikr, ale komisař se radoval:

- A co dál? To také nevíš?! Tak já ti napovím: „Sbíráme na trnce víno hroznové či na lopuchu fíky? Každý dobrý strom nese plody dobré a špatný strom nese plody špatné: nemůže dobrý strom nésti plody špatné ani špatný strom plody dobré. Proto, podle jejich plodů poznáte je.” A proto i dcerka soudruha Trockého také ukončila život sebevraždou. A ne ve sklepích NKVD, ale v městě Berlíně.

- Ale to může být opět jenom náhoda...

- Série náhod vědecky je už zákonitost. Když zavřeli maršála Tuchačevského, jeho dcerka, ještě dítě, také skončila sebevraždou. A jeho žena, herečka Natalia Satz, přišla o rozum a zavřeli ji do blázince. Podle toho se dá dělat úsudek - psychoanalyticky - i o samotném Tuchačevském. Chtěl být rudým Bonapartem. Jenže v dnešní době Bonaparty nepotřebujeme. Mimochodem, jediný syn Napoleona Bonaparta, Orlík, byl kretén a umřel na mozkovou nemoc. Nic nového pod sluncem. Stačí znát historii.

Po večeři rudý kardinál Stalinův namísto desertu nalil si pohár vodky a prohlásil, že nedávno besedoval s samotným Ježíšem Kristem.

Co můžete říct o takovém člověku? Nepochybně, je pomatený. Otec naklonil hlavu a s brýlemi na špičce nosu, pohlédl na něj jak na blázna. Ale Maxim i tentokrát se z toho vytáhl.

- Nemějte strach, - zasmál se. Dobře víte, že v každém blázinci mají svého Napoleona. Když dobře hledáte, najdete tam i hlupačku, která tvrdí, že je panenka Maria. A v každém lepším blázinci mají i svého Ježíše Krista...

Kch-m! - zakašlal otec a nespokojeně utřel si nos.

- Tak abys věděl, - pokračoval Maxim. - Dělal jsem následující experiment. Rozkázal jsem najít mi mezi všemi těmi bláznivými Ježíši takového, aby byl negramotný a aby co nejmíň znal originál Evangelia. Potom jsem s tím bláznem besedoval na témata z Evangelia. Chacha, a vy myslíte, že já jsem blázen?! Ne-e... Chtěl jsem zjistit, jaká místa z Evangelia blázen poznal a opakoval po druhých, a do kterých došel vlastním rozumem. Rozumem blázna! Nezapomeňte, že nejvyšší um v určité míře se pojí s šílenstvím. Proto se říká, že ústy blázna mluví pravda. Vyšly z toho velmi, velmi zajímavé výsledky. Svým způsobem hlas z nebes je hlas z temnoty nerozumu. Sám Stalin se

podivil a řekl: „Nu, Maxim, tys u mně kouzelník! Popros o co chceš, vše dám”.

- Nelíbí se mi tvoje experimenty, - řekl otec.

- To proto, že jsi sarkastický člověk, - řekl komisar sovětské inkvizice. - Řekni mi, co znamenají slova Spasitele v Evangeliiu, že v poslední dny bude mnoho lživých proroků? Co znamenají ty poslední dny?

Otec už věděl, že spořit se s Maximem ve znalosti Bible je zbytečné, takže mlčel.

- Z hlediska dialektického materialismu, - zvedl prst komisař, - jsou to poslední dny před nástupem revoluce. Když končí jeden historický cyklus a začíná druhý. A nyní, po revoluci, my jsme všechny lživé proroky a lživé Kristy vymetli a pustili do odpadové roury. Přesně jak v Evangeliiu: „Každý strom, který nenese dobré plody, porážejí a hážou do ohně”. Podle všech pravidel dialektiky!

- A co jste udělali s tím bláznem, který myslel, že je Ježíš Kristus?

- Projevil se vzácně neškodným a dobrým člověkem. Poslal jsem ho dělat zahradníka do domu oddechu pro zaměstnance NKVD. Ať si tam káže. Není to lživý Ježíš, ale skutečný. Upozornil jsem je: kdo se ho dotkne, bude zastřelen!

- Dokud šla čistka, v novinách stále křičeli o bdělosti a všelijak pobízeli k donášení. Nyní, když začali čistit samotnou čistírnu NKVD, zaměřili se na donašeče a začali zatýkat lidi "příliš bdělé". Ale náčelník 13. oddělení NKVD se usmál:

- Jen si přečtete Zjevení svatého Jana Theologa. Tam se říká, že ďábel je první klevetník. Nejprve jsme takové odhalili, teď je zavíráme. Podle zákona o jednotě a střetu protikladů. Proto se říká, že ďábel má sklon k sebedestrukci. Je to dialektický cyklus!

Jednoho večera se Maxim objevil doma v horečce a hned, nečekaje na večeri, chopil se svého poháru formy lebky:

- Bobiku, co tam děláš?

- Učím se.

- Co?

- Termodynamiku.

- Víš Bobiku co je to psychodynamika?

- Nevím a nezajímá mě to.

Ale Maxim nepřestával mluvit:

- Víš, staří Skythové měli zvláštní obyčej... Když umřela žena kněze, udělali jí veliký pohřeb... A současně zabíjeli všechny její kamarádky... To proto, aby jí na onom světě nebylo smutno... Hezké, nemyslíš?

Boris se ponořil do své termodynamiky a neodpovídal. Uražený jeho ignorováním, komisař státní bezpečnosti sklíčeně ohlásil:

- Tak vidíš, dneska jsem podepsal další propustku na onen svět... několika takovým... kamarádkám.

- Kamarádkám koho? - nezdržel se Boris.

- Ženy kněze...

- Ty ses zbláznil, - řekl mladší. - Jdi radši spát.

Starší tvrdošíjně vrtěl hlavou a tak se rozčilil, že Borisovi se udělalo poněkud nevolno. Maxim chrlil kletby a nadávky na adresu žen, vyšetřovatek NKVD, které prý ve své sofistikované krutosti překonávaly všechny mužské vyšetřovatele. V bratrově hlase zazněla jakási divoká, chorobná nenávist, v koutcích úst se chvěla nervová žilka, a jeho oči, přivřené a krví podlité od noční práce i od alkoholu, hleděly splašeně, jako zvíře, které vidí svého úhlavního nepřítele.

- Jak jsem vzal tu čertovu rodinu pod mikroskop, - zamumlal, - hned jsem viděl, že jsou to čistokrevné čarodějnice...

- Asi tvoje opilé oči viděly přelud, - poznamenal Boris.

- Ne, vůbec ne... Pamatuješ si na Ziňku Orbeli? Ony jsou všechny takové... Skrývaly to za ideály... A ve skutečnosti našly do NKVD jen proto, že toužily po krvi... Ale teď já je utopím v krvi jejich vlastní...

Potom generál-inkvizitor Lidového komisariátu vnitřních věcí a osobní zplnomocněnec ve věcích veškeré nečisté síly celého Svazu Sovětských Socialistických Republik se pustil do vychvalování zásluh středověké inkvizice, která svého času ochraňovala lid od intrik vědem a čarodějů.

Lze-li věřit Maximovi, otcové inkvizitoři byli velikými mudrci, filosofové a humanisty a dokonce už znali psychodynamiku a freudismus ještě před Freudem. Když chytili vědmu, inkvizitoři soudili ne její tělo, ale pouze její duši, která podepsala smlouvu s ďáblem. Jako křesťané, inkvizitoři nechtěli prolévat krev, proto odsuzovali hříšnou duši k tak zvané nekrvavé smrti, to jest upalovali na hranici, utápěli ve vodě nebo věšeli ve vzduchu. Ale protože duši od těla oddělit nelze, současně s hříšnou duší likvidovali i její poslušnou tělesnou schránku.

Ale sympatie studenta průmyslového institutu byly jasně na straně čarodějnic. Vyšetřovatelky NKVD, to nepochybně byly hnusné potvory. Jednoduše sadistky. Ale co udělaly ubohé nevinné ženy, které za starých časů upalovali jako čarodějnice? Vždyť to byly jen oběti středověkých pověr, o kterých bylo napsáno tolik napínavých románů...

Maxim seděl u svého stolu, pil vodku a listoval v materiálech o svých bývalých spolupracovnících z NKVD, kteří se teď projevili jako nepřátelé lidu. Přibližně o půlnoci náhle řekl:

- Bobiku, vidím najednou špatně... Kolik je hodin?

- Už dvanáct.

- Hned jsem si to myslel... V kanceláři jak přijde půlnoc, tak oni se objevují... Tak si nosím práci domů, ale oni už i tady se zabydlují.

- Kdo? - zeptal se Boris.

Komisař státní bezpečnosti kývnul ke kraji svého stolu:

- Hele, koukni na tu potvoru... Sedí, točí ocasem a plazí jazyk... Dělá to schválně, překáží mi v práci...

Boris se odtrhnul od své učebnice termodynamiky a pohleděl na prázdné místo:

- Opravdu! Má růžky, oči má zelené. Kůži kočičí. Ale jeho tlamička je docela sympatická.

- No tak, teď sám vidíš, - ulehčeně si povzdechl Maxim. - A mně jsi nechtěl věřit...

- Bradku má úplně jak Trockij, - řekl Boris. - Hned se pozná, že je trockista.

Poradce Stalinův v záležitosti nečisté síly seděl v rozepnuté gymnastické košili bez pásku, s rukávy, zdobenými hadem a mečem, s generálskými hvězdičkami, hleděl skleněnýma nepřítomnýma očima a besedoval s čertem:

- Tak co, posloucháš, špehuješ? - Pohrozil čertu ukazováčkem. - Jen počkej, i na tebe dojde...

Potom rudý kardinál informoval čerta, že nedávno Stalin potvrdil nový program svého tajného rady: jako doplněk k čistce vzít pod speciální dozor veškerou nečistotu, jaká se ještě skrývá v Sovětském svazu. V důsledku dalšího rozvoje třídního boje, budou nyní registrovat za třídně cizí element všechny vlkodlaky a lesní muže, všechny vědmy a čaroděje, všechny čerty a čertice, jakož i kandidáty na ně a dokonce i sympatizanty!

Maxim natáhl ruku, pokoušeje se chytnout čerta za ocas.

- Aha, bojíš se...

A generál-inkvizitor opět začal nadávat neotisknutelnými výrazy. Očima šílence hleděl do prázdného okna a pronášel všechny nejdémoničtější a nejodpornější nadávky s tak upřímným citem, s takovým výrazem v hlase, docela jak by to nebyly nesmyslná zakletí, ale tajná zaklinadla. A vše na adresu těch zločinných vědem a čarodějů, s kterými si vyřizuje jakési osobní účty.

Po vypršení třetího roku čistky, komisař Maxim Rudněv dostal třetí generálskou hvězdu. A v novinách se objevil dekret o udělení Hrdinovi Socialistické Práce Rudněvu "Zlaté Hvězdy Hrdiny Sovětského Svazu" za skvělé vyplnění speciálních úkolů strany a vlády.

Do té doby z komunistické strany vyčistili, rozestříleli nebo vyslali na Sibiř okolo půl milionu její soustavy. Z vedoucích orgánů strany a vlády bylo likvidováno více než tři čtvrtiny. Říkalo se, že celkový počet obětí čistky dělá od 7 do 9 milionů lidí.

Když skončila Veliká Čistka, z rukávů pracujících NKVD potichu zmizela tajná ikóna čistky - zmije a meč. Málokdo věděl, co označoval tento záhadný emblém. A ti, kteří věděli, ti budou mlčet.

* * *

Šly roky. Nad Moskvou, jako oblaka na nebi, probíhaly velké i malé události. Ale doktor sociálních věd, mystifikátor a obskurant Maxim Rudněv

stále bojoval se svou nečistou silou. Jeho utajený Vědecko-výzkumný institut NKVD se rozrůstal více a více. Řešily se tam speciální problémy dobra a zla, umu a nerozumu, života a smrti. Ty problémy, které kdysi nazývali Bohem a ďáblem.

Jen jedno Maximovi chybělo - prostá lidská radost. Jeho ponuré zaměstnání vtisklo na něj svoje razítko. Jakoby vyschl, vytáhl se, držel se přehnaně rovně, mezi obočím zalehla tvrdá vráska, na spáncích se objevily první šediny. Byl to ne už dřívější levák Maxim, který rád hýbal nenuceně ušima, ale neomluvitelný fanatik-inkvizitor, hnaný svojí fixní ideou likvidovat ďábla coby třídního nepřítele.

KONEC HLAVY 7

VĚC SEDMI PEČETÍ

I nemohl žádný, ani na nebi, ani na zemi, ani pod zemí, otevřít tu knihu, ani pohledět do ní.
(Zjevení sv. Jana 5:3)

O soudní praxi NKVD se říká: Když mají člověka, paragraf proti němu vždy najdou. K potvrzení této pravdy sloužila černokněžnická knihovna Maximova, kde míchal dohromady všelijaké pseudovědecké nesmysly a tuto alchymii se snažil aplikovat na současnost.

Navenek se snažil dávat své sbírce chronologický vzhled. Tak, jedna z kapitol začínala studií Merežkovského o Atlantidě. Co mohl znát průměrný spisovatel Merežkovský o legendární Atlantidě, o které sám Platón se zmiňuje jen okrajově a která, podle legendy, potopila se na dno Atlantského oceánu v důsledku celosvětové potopy mnoho tisíciletí před naším letopočtem, prý jako trest za některé hříchy? Maxim viděl v tom jakousi paralelu se smrtí carského Ruska.

V pokoji u Maxima seděli dva jeho nejbližší spolupracovníci z 13. divize NKVD. Jedním z nich byl plukovník lékařské služby NKVD Ivan Vasilevič Bykov a současně profesor psychopatologie, hubený muž s brýlemi s obroučkami ze zvířecího rohu. Měl posměšnou jiskěrku v očích, a na jeho klopách pobleskoval hádek, přilepený k číši s jedem - symbol moudrosti medicinského oboru.

Druhý byl plukovník technické služby NKVD Pitirim Fedorovič Dobromravov, současně profesor historie náboženství, mladý, úspěšný muž s ruměnnou tváří a nadýchanou bradou, ohromného růstu a rovněž s ohromnou zbraní na opasku. Na klopách leskly se mu ikony technické služby NKVD - zkřížené sekery, připomínající ne zcela hasiče, ne zcela středověkou inkvizici.

- Poslyšte, - řekl Boris - Atlantida má nějaký vztah k práci NKVD?

- Má, a jaký, - odpověděl plukovník Dobromravov a pohládl si vousy. - V tomto případě, ani ne tak Atlantida, jako sám Merežkovský. Typický bohohledač. A ti, pod záminkou hledání Boha, oslavují ďábla. Hledači Boha,

žijící ve společné domácnosti s čarodějnicemi.

- Promiňte, ale vždyť Merežkovskij byl ženatý s básnířkou Zinajdou Gippius.

- No právě. Ona dokonce když psala, pletla si "on" a "ona".

- No a co?

- Když člověk začne si plést "on" a "ona", - plukovník zvedl prst - tak to smrdí ďábly incubbus a succubus [mužský a ženský ďábel]. A to je, promiňte, v linii NKVD.

Nedaleko stál francouzský utopický román od Pierre Benoita "Atlantis", kde tajemná královna Atlantidy každé ráno posílá svého nočního milence na smrt. Typická braková literatura pro znužené dámy. Dokonce i obálka je žlutá. A profesori 13. oddělení NKVD dělají z této bulvární literatury jakési politické závěry.

Chopiv se bohyně Diany, která v římské mytologii byla patronkou lovu, měsíce a panenství, 13.oddělení NKVD přišlo této bohyni záležitost dianských kultů. Nejprve do tohoto případu připletli Amazonky, které, jak se ukázalo, se tak nazývaly ne proto, že by žily na březích Amazonky, jak si většina lidí myslí, ale protože řecky amazonka znamená "bezhrudní", neboť z důvodu pohodlí při střelbě lukem, amazonky si pálily pravé ňadro. Tyto vojenské krasavice žily ve scythských stepích u Černého moře.

- Za každým mytem je kus pravdy, - řekl Bykov, plukovník lékařské služby. - Spalování prsu - to je jistě mýtus. Ale pokud svléknete sto žen, vždycky najdete několik, které mají pravé a levé prsy různých velikostí. Někdy jeden je normální, a druhý žádný. To jsou moderní Amazonky.

- A na co to potřebuje NKVD?

- Někdy je to vnější znamení té kategorie žen, které můj ctěný kolega Pitirim Fedorovič přehnaně zve čarodějnice, - usmál se doktor. - Tato kategorie je velmi vágní a doporučuje se opatrnost.

Za Amazonkami následovalo několik solidních prací z antropologie s popisem kultu matriarchátu, jak u některých národů ženy velely mužům, a co z toho bylo. Závěr byl následující: pokud v nějaké rodině je matriarchát, podle názoru 13. oddělení je to špatné znamení, a na taková individua nutno obrátit pozornost.

Aby udržel vzhled vědy, Maxim šel od celku k detailům. Tak, komisaři státní bezpečnosti SSSR se z nějakého důvodu nelíbila biblická Salomé, veselá mladá dáma, která rozptylovala krále Herodese a vynalezla tanec sedmi závojų, vlastně americký striptýz. Vzhledem k tomu, že prostý lid často mluvil o hoších z NKVD jako o zrudách, rusky iródách, a Iród je latinsky Herodes Maxim neměl nic proti králi Herodovi. Ale protože podle pravidel 13. divize děti zodpovídají za své rodiče a naopak, Maxim obrátil pozornost od Salomé na její matku, starušku Herodiadu, která naučila svou dceru všechny druhy ohavností.

Jako důkaz své moci nad muži, Salome dostala chuť svádět svatého Jana Křtitele, a když se jí to nepodařilo, pod vlivem své matky a za pomoci různých ženských intrik vyprosila si od Heroda hlavu světce. Jako správný puritán, Maxim pocítil sympatie k Janu Křtiteli a vzal Salome pod dozor, coby biblický nekalý živel.

Pak otevřel Věc Messalina. To byla milující manželka římského císaře Claudia, kterého přestaly bavit falešné zprávy, že jeho manželka má víc milovníků, než vlasů na hlavě. Nakonec nařídil uříznout jí hlavu. Samozřejmě, že Maxim byl na straně císaře, a věřil, že ve všem je vinná ubohá Messalina.

Ve středověku se věřilo, že jednou za rok - na noc filipojakubskou, tedy v noci na 1. květen, všechny nečisté síly, totiž zlí duchové z celé Evropy, se slétají na horu Brokkenberg, kde vystrojily grandiózní šabát čarodějnic. [V tuto noc roku 1776 zakončil Adam Weishaupt svůj plán na světovládu ďábla a proto, podle Myrona Fagana, 1. máj byl zvolen jako komunistický svátek.]

Takže když si přečetli plno různých herezí, profesoři 13. oddělení začali tvrdit, že sovětský svátek 1. máje, mezinárodní svátek solidarity pracujících, kdy lidé pějící a tancují na náměstích Moskvy, není z hlediska vyšší sociologie nic jiného, než přežitek noci Walpurgské, kdy vědmy, slavící svoji solidaritu, pěly a tancovaly na kopci Brokkenberg, a to zase je pozůstatek pohanských oslav jara a plodnosti, které za časů antického Říma byly doprovázeny všeobecnou pitkou na počest boha Bakcha a zvaly se tedy bacchanálie.

Inspirováni svojí toxickou kuchyní, invizitoři 13. oddělení házeli do jednoho kotle vše: jak svaté, tak i hříšníky. Dozvěděli se, že název Walpurgská noc pocházel od svaté Walpurgy, která žila v 8. století, byla jeptiškou a zasvětila celý svůj život organizaci ženských klášterů. Tato energetická světice byla dcerou svatého Richarda, saského krále, který se oženil s dcerou svatého Boniface.

- Hmm, celá svatá rodina, - řekl Boris. - Ale proč si čarodějnice zvolili

Walpurgu za svou patronku?

- Víte, mladý muži, svatí a hříšníci, to jsou dvě strany téhož problému, pravil profesor technických služeb NKVD. - Například v Americe, 1. listopadu je svátek Všech Svatých. Je to oficiálně. A den předtím, večer, je Halloween, semi-oficiální oslava všech zlých sil. Někteří lidé tento svátek slaví vážně a to my sledujeme.

Bylo zřejmé, že NKVD profesor zná svou práci velmi důkladně: - Ale všimněte si, že svátek hříšníků přechází na svátek svatých. Proto, Dostojevskij říká, že když nehřešíš, nebudeš se kát, a když se nebudeš kát, nedojdeš spásy.

- A v ruských pohanských kultech, - dodal - pálení čarodějnic odpovídalo jarnímu svátku Rudá hůrka, první pondělí po neděli sv. Fomy [též svátek Antipaska, je 22.4.2012].

- Pitirime Fedoroviči, a k čemu je vám to všechno?

- No, k čemu... Například, čarodějnice rády se žení v den Rudé Hůrky. Proto vždy kontrolujeme datum sňatku našich klientů.

Říká se, že k laikovi ke svádění je přidělen jeden čert, k mnichovi deset a ke světci celá stovka čertů. Proto, inkvizice NKVD pečlivě studovala životopisy světců v naději, že pochyťají čerty, kterých se musí kolem jen hemžit.

A takto se 13. oddělení dostalo až k Johance z Arku. V roce 1429, tato vesnická dívka, které mystické hlasy našeptaly, že je jí svěřen úkol zachránit Francii, oblékla si brnění, vzala meč a vedla francouzskou armádu do boje proti Angličanům a dobyla město Orleans, díky čemuž ji zvou panna Orleanská.

Ale brzy se Johanka z Arku dostala do rukou nepřátel a podle kroniky, coby čarodějnice, věstkyně, falešná prorokyně, spolupracovnice s nečistou silou, vědma, kacířka, libující si v krveprolití a nemravnosti atd., tato svatá děva byl odsouzena k mučednické smrti.

Po dlouhou dobu o Johance z Arku existovaly velmi protichůdné názory. Ve svém dramatu "Henry VI", Shakespeare jí ukázal jako vědmu. Posměvač Voltaire se jí vysmíval, ale idealista Schiller ji idealizoval ve své "Panně Orleánské." Dokonce i církve váhala pět století, teprv až v roce 1920 ji vysvětili za svatou. Ale inkvizice NKVD, jelikož Johanka nosila meč, ji zařadila mezi amazonky.

Co se týká čertů, kteří podle legendy vždy se motají okolo svatých, zde zaujala sovětskou inkvizici osoba jistého Gilles de Rais. Tento feudální baron, jeden z nejmocnějších lidí ve Francii, který měl vliv i na královský dvůr a měl bohatství, jež mu záviděl sám král, je známý tím, že nesnášel ženy. Ale když se poprvé setkal s osmnáctiletou Johankou z Arku, udělala na 25-letého Gillese takový dojem, že se za ni přimluvil před královým dauphinem, a ten pak Johanku udělal šéfem francouzské armády.

V následné kampani Gilles neoblomně Johanku doprovázel, a v boji o pevnost svatého Augustina, kdy Johanka byla zraněna a všichni ji opustili, jediný Gilles zůstal při ní a zachránil jí život. Když po několika měsících, díky nerozhodnosti dauphina, Johanka byla upálena, Gilles, který se mezitím stal maršálem Francie, na protest opustil královskou službu.

O devět let později, 13.zář 1440 proslulý baron Gilles de Rais, poradce krále a maršál Francie ve věku 36 let, byl zatčen a předveden před inkvizici na základě obvinění z kacířství, rouhání, alchymie, uctívání ďábla, homosexuality a vraždy. Ukazuje se, že Gilles de Rais, kdysi horlivý obdivovatel a nejbližší člověk svaté Johanky z Arku, v soukromém životě dal si za úkol, naučit se metafyziku zla.

S bandou svých kumpánů 18 lidí, dělal v okolních polích a lesích hony podobné lovu na zajíce. Nelovili však zajíce, ale děti, především pastevce. Ve svém zámku Tiffauge, ve hrobce kaple svatého Vincence, Gilles de Rais zřídil speciální kamenný oltář, kde v době půlnoční provozoval černou magii, zvěsky mučil chycené děti a zabíjel je nejhoršími, nelidskými metodami. To vše jako oběť ďáblu.

Když u soudu inkvizice baron de Rais pronášel se všemi podrobnostmi plné přiznání ve svých zločinech, jak páral dětem břicha, jak seděl na umírajících jak na koni a chechtal se při pohledu na jejich křeče, jak dával uřezané hlavy ke své posteli, aby ráno ještě jednou mohl se jimi potěšit, tehdy prezident tribunálu, Nantský biskup vstal, přistoupil ke kříži, který visel za zády soudců, a zahalil tvář Kristovu černou rouškou.

Od středověku až po naše dny historie znala málo takových podivínů, jako de Rais, který měl na svědomí 134 obětí. Navarrský král Karel, kterého za podobnou činnost inkvizice za živa upálila roku 1387, byl daleko za ním. Následující zločinec podobného stylu, Vasche, několik století později, umučil a zabil pouze 18 pastevců. Slavný markýz Sade, který nikoho nezabil, byl ve srovnání s nimi úplný beránek.

Jméno Gilles de Rais upadlo v zapomnění, ale jeho činnost posloužila legendě o Modrovousu. Podle protokolů totiž přiznal, že si myl plnovous krví svých obětí. V úterý 26. října 1440 v 11 hodin dopoledne byl baron Gilles de Rais, bývalý rádce krále, maršál Francie a stoupenec Panny Orléanské, pověšen za šíji dokud nenastala smrt a poté předán ohni, současně se dvěma svými kumpány na náměstí La Madeleine v Nantes.

Profesor Dobromravov i zde neopomněl pochválit humánnost středověké inkvizice. Gillesa nesoudil jeden soud, ale dva - duchovní i občanský. Když odsoudila jeho duši, církev předala jeho tělo občanskému soudu.

Důkazy jeho viny by byly dostatečné i pro současný soud, nikoliv pro tribunál inkvizice. Aby byla zachráněna duše hříšníka, vyžadovalo se pokání. A v tomto ohledu moskevské procesy přesně sledovaly klasické metody inkvizice.

Přesto velební páni inkvizice byli mnohem liberálnější než NKVD, ale libovolný soud. Když baron de Rais veřejně litoval svých zločinů, když poklekl v přeplněném sále před křížem a v slzách prosil odpuštění od Boha a od rodičů dětí, které obětoval ďáblovi, tehdy prezident tribunálu, biskup z Nantes, byl tak dojat, že vstal a šel obejmout souzeného. Mohlo by se něco podobného stát u současného soudu? A ještě u takového zločince?

Po vynesení trestu smrti baron de Rais nežádal od soudu žádné shovívavosti. Pouze poprosil biskupa, aby se lidi pomodlili za pokoj jeho hříšné duše. Biskup mu vyhověl a před popravou dal rozeznít všechny zvony, procesí pělo psalmy za klid duše hříšníka, který to pozoroval z okna vězení.

- Jak to bylo hezké, - zvolal profesor Dobromravov.

Třebaže de Rais žil nečestně, umřel čestně. Prosil, aby ho pověsili dříve, než své kumpány, aby jim ukázal příklad, jak vykoupit své hříchy. Profesor Bykov zde skepticky poznamenal, že podobně, jako Neron nebo Kaligula, které si vzal za vzor, byl v duši umělec, který chtěl sehrát představení své vlastní smrti.

Před smrtí svěřil svou duši svatému Jakubu a svatému Michalu - těm samým svatým, kterým svěřila svou duši Johanka z Arku. Nějaká tajná nit pojila tyto tolik odlišné lidi nejen v životě, ale i v smrti. Proč vlastně de Rais, nenávidějící ženy, se stal spojencem Panny Orleánské? A proč to tak zajímá NKVD?

- To je jasné. Ten de Rais musel být stejným sadistou, jako de Sade, řekl Boris. - A co dál?

- Gilles de Rais a Jana z Arku byli zcela stejní lidé, - řekl profesor Bykov. - A oni to dobře věděli. Jediný rozdíl, Gilles využíval svých neřestí jaksi privátně, proto ho pověsili. A Jana využila ty samé duševní podněty, řekněme to přímo, své špatné vlastnosti, ve službě státu. Proto o ní diskutovali pět set let, než ji prohlásili za svatou. Ale technicky měli pravdu i ti, kteří ji upálili jako čarodějnici libující si v krveprolití. [Podle jiných pramenů, zděšena prolitou krví, Johanka chtěla odstoupit a vrátit se do své vesnice.]

Vidíte, mladý muži, vše spočívá v tom, že podobnými lidmi se hemží každá revoluce. V ní mohou dát průchod svým patologickým pohnutkám pod rouškou revoluční nutnosti. A rozlište mi, kdo je svatý hříšník a kdo hříšný světec. Například, před francouzskou revolucí markýz de Sade většinu času proseděl ve vězeních. Revoluce však jej nejen propustila z vězení, ale jmenovala ho - čím? Soudcem revolučního tribunálu!! Když nic nevíte o de Rais a Janě z Arku, nepochopíte Marata a Robespiera, Dzeržinského a Ježova. Jakobíni francouzské revoluce mají jméno podle toho samého svatého Jakuba, kterému odkázali svou duši Gilles de Rais a Jana z Arku.

Když listoval v Maximových knihách a pročetl zatržené odstavce, Boris konstatoval, že po panně Orleánské, sovětská inkvizice si vzala na paškál Kateřinu Velikou. Nezajímaly ji však památníky slávy, které si postavila, ale právní a morální aspekty jejího panování. V tomto ohledu legálně byla Němka a usurpátorka ruského trůnu, který uchvátla za pomoci svých milenců; dále byla vražednicí, která pomocí těch samých milenců poslala na onen svět svého muže, přiblíženého Petra III, vnuka Petra Velikého; dále byla velikou zpustlicí, která kromě kupy nezákonných dětí zanechala po sobě ještě hloupějšího následníka trůnu Pavla I, který se jejímu favoritovi Saltykovu podobal jak dvě kapky vody.

Pro moralisty z 13. oddělení, Kateřina byla prostě ruskou Messalinou, které nedokázali včas srubit hlavu. Kromě toho, podezřívali matičku carevnu za spoluúčast ve hnutí matriarchálním.

- Co mají vlastně společné Jana z Arku a Kateřina Veliká? - zeptal se Boris.

- Zákon jednoty protikladů, odpověděl doktor Bykov. - Když je postavíte vedle sebe, vznikne jeden celek.

- Jak to mám chápat?

- Je to věc trochu speciální. Jana z Arku byla nejen pannou, ale i nenáviděla muže, jako Gilles de Rais nenáviděl ženy. A Kateřina Veliká naopak milovala muže víc než se sluší.

- A kde je ta jednota?

- Uznává se, že Kateřina byla svého druhu nymfomanka. Jenomže z hlediska psychologie, taková žena nemůže doopravdy milovat žádného muže. Proto muže neustále mění.

- A dá se to vyléčit?

- Takového léku se mnozí pacienti bojí. Někdy od toho může vyléčit pouze jiná žena. Taková, jako byla Jana z Arcu.

- Aha, tehdy dojde k jednotě protikladů?

- Ano, dostáváme psychologickou nulu. Jenže tehdy by se Jana nestala Orleánskou a Kateřina těžko by byla Velikou.

Po dianických kultech, po amazonkách a matriarchátu, tmáři z NKVD se dohrabali k historii sufražetek. K těmto statečným bojovnicím za emancipaci žen se chovali bez respektu a pokládali je za moderní amazonky. Ta velká slova a skvělé myšlenky, které sufražetky pronášely na svých shromážděních, sloužily prý jen k zamaskování jejich jediné touhy rovnoprávnosti s muži, totiž nosit dlouhé kalhoty.

Jedna knížka s červeným razítkem NKVD se nazývala „Emancipace žen ve světle psychopatologie“. Ne darmo se říkalo o NKVD: dej jim člověka, příčinu k zavření si najdou.

Maximova knihovna přecházela do současnosti a dostávala formu služebního archivu. Hle svazek s různými klazulemi na jednu z nejzáslužnějších babiček ruské revoluce - madam Kollontaj. Dcera carského generála byla tak třídne uvědomělá, že ještě v dívčím věku přimknula k podzemní činnosti bolševiků a účastnila se revoluce.

Tato rudá sufražetka aktivně spolužila s revolučním námořnictvem a proslavila se jako apoštol volné lásky. Byla zde na fotografii ve skupině dvanácti apoštolů ve hlavě s Leninem, jediná žena uprostřed. Dokonce sám Stalin chyběl, zato ona - Kollontaj - nikoliv. Mířila tedy dost vysoko. A zde další fotografie z mládí, s rozpuštěnými vlasy a rozšířenými zornicemi.

- Ivane Vasiljeviči, co to má za oči, je opilý?

- Kokajn šňupala, odpověděl medik NKVD.

Potom tato porodní babka Říjnové revoluce byla velvyslankyní ve Švédsku.

Byla to jediná žena na tak vysokém diplomatickém postu. Namísto, aby v deskách byly seznamy zásluh Kollonaj, byly tam pod razítkem "Přísně tajné" odpovědi na otázky těch lidí, kteří znali intimní život této kněžky volné lásky.

Podobně vypadala záležitost Jeleny Stasové, nejbližší spolupracovnice Lenina a potom sekretářky Stalina, která, původem z vysoké šlechty, se také projevila natolik emancipovaná, že celý svůj život zasvětila neúprosnému ničení této šlechty. Jako sekretářka ústředního výboru strany, tato milá dáma se nezabývala ani školami, ani dejme tomu sirotčinci, ale vedla 5. oddělení ústředního komitétu - zahraniční špionáž.

A ještě jedna sufražetka. Stará bolševická Zemljačka, malinká jak opička, vyschlá jak ostatky svatého, staruška se cvikrem na nosu. Vyznamenala se tím, že během občanské války současně s maďarským komunistou Bela Kunem tři roky řídila krymskou Čeku tak dobře, že Černé moře zčervenalo prolitou krví. Aby byla vzorem revolučního uvědomění, vlastnoručně popravovala zajaté bílé důstojníky.

- Milé babičky, že ano? - ušklíbl se doktor Bykov.

Kupodivu, během lovu za nečistou silou, inkvizice NKVD podkopávala všechny komunistické světce. Vedle stála tlustá dokumentace o Dolores Ibarruri (Passionaria), plamenné řečnici z španělské občanské války. Manželka republikánského premiéra Negrina, byla hlavou španělské komunistické strany a zúčastnila se občanské války aktivněji než její manžel. A ona také se bavila tím, že osobně odstřelovala zajatce.

Když to s válkou bylo špatné, nechala svého republikánského manžela platit za její komunistické hříchy a uprchla do Moskvy. Do poznámky 13. oddělení vklouzla lítost, že v současném Španělsku už nemají Torquemadu, který by seznámil takového řečníka s tribunálem inkvizice.

Následující svazek začal s odkazem na entomologii jakýchsi pavouků, u kterých samička po svatební noci požívá svého manžela. Vedle je pavouku podobná fyzionomie Anny Paukerové se rty povytáhnutými do formy trubky, zřejmě se chystala na někoho plivnout.

V době čistky moskevské Kominterny, pavoučice Paukerka donesla na svého muže a ten byl obviněn z trockismu. Před smrtí prošel Marcel Pauker 13. oddělením, kde si zapsali podrobné údaje i o jeho pavoučici. Kupodivu, netýkaly se jejího politického přesvědčení, nýbrž techniky její lásky.

Následoval abecední seznam všech milovníků Anny Paukerové, velmi

podobný seznamu všech členů Kominterny. A za ním byl druhý seznam - koho z nich tato láskyplná dáma dovedla před popravčí četou ve sklepích NKVD.

- Vidíte, řekl doktor Bykov, - ona dělala totéž, co atlantská královna. A proto my se zajímáme i o Atlantidu.

Tou dobou komisař státní bezpečnosti Maxim Rudněv odpočíval od lovení nečistých sil a rozptyloval se svým akváriem. Jedna z jeho zlatých rybek onemocněla trávicími potížemi a Maxim s vyhrnutými rukávy přenášel nemocnou rybkou do samostatné nádoby, naplněné slabým roztokem mirabilitu [Glauberova sůl, $\text{Na}_2\text{SO}_4 \cdot 10\text{H}_2\text{O}$].

- Maxi, řekl Boris. Vy vše vztahujete k otázce sexuální. To je trošku cítit freudovou psychoanalýzou. Ta je přece u nás oficiálně zakázaná.

- Ano, freudismus je zakázaný nejen od komunistů, ale i od katolické církve. Protože freudismus plete pravdu se lží. Nezasvěcenému člověku pak je těžko rozeznat, kde je pravda a kde lež.

- No dobrá, namítl Boris. - Ale co to všechno je?

Maxim seděl na bobku, prstem čeřil vodu a mumlal si pod nos jako šaman během nějakého rituálu: - Hmm, co je to všechno? To je... to je otázka o sedmi pečetích. A na tu neodpoví ani Freud, ani sám římský papež.

- No a vy o tom něco víte?

- Zajisté, zasmál se komisař státní bezpečnosti SSSR. My víme všechno.

KONEC HLAVY 8

KŘÍŽEM A MEČEM

Otřes bude takový, jaký svět ještě neviděl...
Zatmí se Rus, zapláče Zem pro staré bohy...
(F. M. Dostojevskij, *Běsi*)

V červnu 1941 brzo ráno začala válka. Stejně jako ve všech vojenských jednotkách, v 13. oddělení NKVD otevřeli mobilizační obálku, v které byl seznam opatření pro případ války. Jako první opatření, komisař státní bezpečnosti Rudněv ve funkci generál-plukovníka byl jmenován šéfem NKVD speciálních zbraní.

Hitlerova letecká armáda bombardovala Kyjev, Oděsu a Minsk. Německé tankové divize se rvaly hluboko do Sovětského svazu. Rudá armáda ustupovala, utrpěla milionové ztráty: zabitých, zraněných a zajatých. Stalin zapnul rádio s výzvou:

- "Drazí bratři a sestry..."

Ve svém vzrušení, pil vodu a lidé mohli slyšet zuby cvakat o okraj sklenice.

Ve vstupní hale Průmyslového ústavu, kde studoval Boris, pověsili velikou mapu Sovětského svazu, na které s pomocí červené nitě a kolíků označovali linii fronty. Každý den, Boris viděl tuto linku neodolatelně ustupovat.

Jakmile skončila Veliká čistka, Maxim přestal pít stejně náhle, jako začal. A dokonce jakoby se trochu nudil. Nyní, když večer praskaly nad Moskvou protiletadlové střely, náhle se začal zajímat o historii zábav ve starém Římě. Přitom se podíval do knih o psychoanalýze.

Ze tmy tisíciletí před očima generála vyvstávaly amfiteátry římských cirků a první křesťanští mučedníci, jak jdou navstříc jisté smrti. Bývali ukřižováni na kříži, házeni na pospas divé zvěři, hořeli jako živé pochodně Nerona, pouze někdy mohli zachránit život pod jedinou podmínkou. Ale oni volili raději smrt a za zpěvu žalmů, šli zemřít v aréně amfiteátru.

- Opět pod jednou podmínkou - zamyšleně pronesl tiše generál. - Takže, je třeba amfiteátr. Dobrá, zkusíme to...

Brzy v novinách se objevilo hlášení o mimořádném činu tří sovětských pilotů při obraně Leningradu. Ocitnuvši se bez munice, vrhli se hrudí svých zbytečných „jestřábů“ na německé bombardéry a zemřeli spolu se sraženými nepřátely. Portréty padlých hrdinů byly na titulních stránkách novin. Všem třem posmrtně udělili titul Hrdina Sovětského svazu.

Potom podobné činy vešly tak do módy, že i s plnou municí sovětští piloti se vrhali na jistou smrt, udělali berana a vytvořili hromadu kovu i krve, své i cizí. Proslavená německá letecká esa nevěděla, co dělat se sovětskými mladíky, kteří porušovali veškerá pravidla vzdušného boje.

Pro čtenáře sovětských novin to byl jen trik propagandy, lži sovětské informační kanceláře. Ale velení sovětského letectva, zneklidněné nesmyslnými ztrátami letadel, šlo k Stalinovi s protestem, s prosbou o ochranu před záhadnými experimenty 13. divize NKVD. Výsledkem byl zvláštní příkaz, dovolující dělat berana pouze ve zvláštních případech. Stroje byly dražší než lidi.

Kdo sledoval sovětské noviny během války, vzpomíná si, jak po leteckých beranidlech začala další, neméně mimořádná akce. Tentokrát byla vytvořena z posádek potopených lodí jakási námořní pěchota. Hrdinští námořníci se obtočili svazky ručních granátů a jako živé miny vrhali se pod pásy německých tanků. Tanky letěly do vzduchu spolu s odvážným hrdinou, který se vydal jisté smrti. Bylo to levnější, než dělat berana letadlem.

Za vším tím stálo 13. oddělení NKVD, které se staralo o své hrdiny mučedníky, a to i po smrti. Všechny novinové zprávy, nadšené chvály, vyznamenání, obecně vše, co se týkalo jejich smrti, bylo přísně kontrolováno profesorem Rudněvem, který znal tajemství živých pochodní Nerona.

- Opět kšeftuješ se smrtí, - řekl Boris. - Jak to vlastně děláš?

Tentokrát odpověděl Maxim docela nadšeně:

- Víš, kdysi brali skupinu mučedníků a dali jim na výběr: vzdát se křesťanství nebo být zabit tady v suterénu - většina z nich se křesťanství zřekla. Ale když Římané nabídli abdikaci nebo smrt v aréně amfiteátru, většina dávala přednost smrti. Sice smrti, ale slavné smrti. Faktem je, že tito mučedníci patřili do jisté psychologické kategorie, kterou lze nalézt i dnes. Je jen třeba jim vytvořit vhodné odpovídající podmínky.

- Ano, ale to je téměř vražda, - řekl Boris, který se obrátil na svého bratra.

Ale na jeho místě odpověděl plukovník Dobromravov, který seděl vedle:

- Jste trochu na omylu, mladý muži. Pouze první tři dobrovolníky jsme skutečně zpracovali. Pak jsme vytvořili tu potřebnou auru, abych tak řekl, otevřeli jim vrata do ráje. Ostatní šli do těch vrat sami od sebe. Ani jsme nevěděli, kdo konkrétně půjde. Kromě toho, kdybychom jim nedali tuto příležitost zemřít se ctí, slávou a odměnou, většina z nich by stejně skončila špatně. A nikdo by nevěděl, proč.

- Je jasné, že je to nečistá věc, - řekl student.

- Ach, ty Nevěřící Tomáši - řekl Maxim.

- Co tam studujete? - dobromyslně se zeptal plukovník Dobromravov, dívaje se přes Borisovo rameno. - Aha, Stolypinovy reformy. Je fakt, že Stolypin byl velký státník. Kdyby ho nezabila kule Bogrova, kdo ví, možná by celé dějiny Ruska šly zcela jinou cestou.

- K jaké straně vlastně patřil Bogrov?

- K té straně, kterou někteří spojují s antikristem, - usmál se plukovník NKVD, specialista na historii náboženských kultů. - Kromě toho Bogrov by rozený terorista, něco ve stylu živého pekelného stroje. A jisté osoby to věděly.

- Jak to bylo možné?

- Pro pochopení věci, potřebujete znát dvě věci. Za první, v této těžké době, v hlavách pitomých inteligentů, zabití státníka se pokládalo za dobrou veřejnou věc, vyžadující stejnou odvahu, jako hrdinství našich sebevražedných dobrovolníků. Stačilo jen, aby k tomu zapracoval tisk. A za druhé, měl byste vědět, a to je velmi charakteristické, že před atentátem na Stolypina, Bogrov se pokoušel o sebevraždu. Hledal smrt, pouze dal přednost zemřít se slávou.

- Kromě toho působil jako informátor tajné policie, dodal Maxim.

- To je zcela přirozené, souhlasil plukovník. - U těch schizofreníků je vždy dvojí život. Problém svatých a hříšníků.

- U vás člověk neví, kde jsou svatí a kde hříšníci, - jak Nevěřící Tomáš poznamenal Boris. - Včera byli svatí, dneska hříšníci.

- Od hříšníka do svatého, nebo naopak, je vzdálenost mnohem menší, než si myslíte - prohlásil plukovník. - Někdy dokonce spí v jedné posteli. Někdy je to tatáž osoba. A někdy je těžké zjistit, kde je hříšný světec, a kde svatý hříšník.

- Narovnal se a natáhl ruce, až tkanina saka zapraskala. - Mimochodem, Maxime Alexandroviči, mně se opravdu líbily problémy, které jste před námi postavil na poslední schůzi. Jak jste správně řekl, zwei Seele Leben in meiner Brust. Ano, i sám Goethe je tomu dobrý příklad. Tyto duše se snaží. Někdy jedna duše se snaží oklamat druhou. Tak, proč se nepokusit pomoci této zrazené duši? Sensa-a-ační nápad!

Z života se radující plukovník vyskočil a začal přecházet po místnosti:

- V souvislosti s tím, Maxime Alexandroviči, jste se zmínil o roli náboženství v této věci. Pokud se to bude vyvíjet, jak předpokládáte... Vždyť jste jediná osoba, kterou Stalin bere v úvahu. Takže, prosím, mějte na paměti, že jsem od dětství strašně miloval vůni kadidla.

Podle instrukcí mobilizačního balíčku, výzkumní pracovníci institutu profesora Rudněva dostali nové úkoly. Někteří z nich, odborníci na historii, horečně studovali jakési tajné vládní archívy a hrabali se v balících zakázaných nebo vyřazených předrevolučních publikací. Jiní, specialisté-psychologové, přivlékli do NKVD jakési dezolátní stařečky a stařenky, jejichž jména se našla v archivech a vyslyšali je, poklepávaje na stůl, kde ležely pistole:

- Pochopte, dnes není čas sentimentální hry. Takže ...

Vyšetřovatelé v bílých pláštích se zajímali o tak neobvyké věci, že staříci a stařenky, polomrtví strachem se po výslechu křižovali a přemýšleli, jak je možné, že tito tajemní vyšetřovatelé jsou schopni číst duše lidí. Žáci profesora Rudněva ovládali svou práci. Odněkud věděli i o těch bezvýznamných hříších, z kterých se přestárlí hříšníci nikdy nezpovídali a mysleli, že je jako tajemství odnesou do hrobu. Ale nejvíc ze všeho vyšetřovatelé se zajímali o nejrůznější detaily ze života zesnulých.

- Na co vám to bude? - nesměle zaprotestoval hříšník. - Vždyť ti lidé umřeli už dávno.

- Je to nutné k záchraně vlasti - trval na tom vyšetřovatel v bílém plášti.

- Ale vždyť to byl jen literární kroužek...

- Studovali filozofii Berďajeva?
- No ovšem, to byl nový trend ve filozofii...
- A co antroposofii Steinera?
- Ano, ale tenkrát to bylo v módě...
- A okultismus Blavatské studovali?
- Ano, jen z nudy...
- Spiritismem se zabývali?
- Ale to bylo jen tak z hlouposti...

- My lépe víme, oč šlo - suše přerušil vyšetřovatel. - Podepište potvrzení, že nevyzradíte vojenské tajemství. A mějte na paměti, že za neuposlechnutí může být pouze smrt.

Samozřejmě, že vyšetřovatelé v bílých pláštích se nehodlali zabývat se seancemi spiritismu a vyvoláváním duší zemřelých. Ale velmi je zajímaly žijící děti nebo příbuzní těchto zemřelých.

- Ale vždyť po revoluci byli všichni tito lidé vyhnáni do zahraničí - divila se hříšnice. - Společně se svými rodinami. V souvislosti s případem "Modré hvězdy".

- A co děti Marie Abramovny? - připomněl vyšetřovatel.

- Kdepak, Marie Abramovna děti neměla. Ta se příliš věnovala různým revolucím.

- A její sestra je ještě naživu?

- Ale to víte, stalo se s ní neštěstí. V sklonku svého života najednou, kdoví proč, se otráвила. Říká se, že snad z nešťastné lásky.

- A co děti?

- U Věry Alexandrovny byli...

- Promiňte, není ona rodnou sestrou Marie Abramovny?

- Ne, nevlastní sestra. Z druhého manželství. Její dcera žila v Berlíně, a

adoptivní syn někde v...

- Adoptované děti nás nezajímají. Ohledně dcery potřebujeme všechny detaily. Je vdaná?

- Ne. Sebevražda její matky na ni tak zapůsobila, že...

- Rozumím. A v poslední době, co dělala v Berlíně? Tady vám dám seznam lidí, kteří byli vysláni do zahraničí. Je to několik set lidí. Podívejte se pozorně a řekněte mi, s kterými z nich zůstala v kontaktu. Zejména prostřednictvím tajné společnosti "Blue Star". Nebo dalších podobných společností. Chápete?

Operativní pracovníci 13. oddělení nehodlali použít výsledků těchto rozhovorů k okultnímu přenosu myšlenek na dálku metodou paní Blavatské, nýbrž dali přednost šifrování radiokomunikace. Celé noci, šifrovaná poselství letěla k rezidentům sovětské rozvědky do všech evropských zemí.

Když se vracel domů z práce, místo pití, Maxim se z nudy zabýval poezií. A četl zcela k vojenské situaci nevhodné a těžko pochopitelné verše francouzských symbolistů, jakož i neméně pokroucená díla ruských dekadentů, které, jak muchomůrky po dešti zaplavily ruskou literaturu před první světovou válkou.

V době, kdy na všech frontách od Černého do Bílého moře vedl se krvavý zadní voj proti vpřed se řítícím tankovým kolonám a leteckým eskadrám Hitlerovým, generál Rudněv seděl a četl Blokovu báseň "Dvanáct", kde básník-symbolista popisoval oddíl dvanácti zoufalých rudoarmějců během revoluce.

Zakončení této básně bylo záhadou pro všechny - jak pro rudé, tak i pro bílé: "V bílé koruně růží - vpředu - Ježíš Kristus." U Bílých šlo o zjevné rouhání. Pro Rudé jde o otravný náboženský mysticismus.

- Takže Rudých dvanáct, a Kristus třináctý, - zamumlal náčelník 13. oddělení NKVD. - Tak to není Kristus, ale antikrist. Známe jejich triky - všechno obrátí naruby, jako číslo 69. Vydavatel "Alkonost" [Sirin a Alkonost jsou ptáci radosti a smutku v slovanském bájesloví]. Sirina [Sirin je pseudonym Nabokova, autora "Lolity"] známe také. I Catullovy gallijamby. Jeho "Verše pro Lesbu" jsou skvělé. Ach jo, tyhle symbolisti. My známe ty vaše symboly.

- Co je to za dialektiku? - se pozeptal Boris.

- Taková, že Blok zemřel ve stavu tichého šílenství.

- Pro tebe, Maxi, všichni jsou blázni. Kromě tebe jediného. Generál na něj neobrátil pozornost a pokračoval potichu recitovat Bloka:

- "Bojím se mé duše o dvou tvářích... Hledám útočiště u Krista... Ale pod maskou pokryteckou, smějí se prolhaná ústa... V srdcích modlících budím myšlenku na Two-Face..." [z Veršů o překrásné dámě: „Miluji vysoké chrámy“. Two-Face je nepřítel dnešního „Batmana“, miliardáře, chránícího chudáky].

A pak přešel do čistého kabbalismu:

- Dvě tváře ... In daemone Deus - v ďáblovi je Bůh... Marxistická jednota a boj protikladů... Koneckonců, Hitler a Stalin - je jedno a totéž... A kvůli tomu, miliony lidí ničí jeden druhého... Proč? In daemone Deus...

V zimě, do Borisova pokoje dveře nechávali otevřené, aby mu nebylo příliš chladno, protože tam nebyl žádný sporák. A proto Boris nutně musel poslouchat všechno, co se dělo v bratrově pokoji.

- Maxi, - poprosil student, - pokud jsi se ještě úplně nezbláznil, tak mi aspoň vysvětli, co je to ďábel.

- Ďábel - je takový složitý psychobiologický komplex, který ničí duši i tělo. A filozofický koncept.

- Tak tedy ďábel, jako takový, neexistuje?

- Kdyby neexistoval, - usmál se hořce generál - nebyl by ani Hitler, ani Stalin. A nebylo by této proklaté války.

* * *

Změnil se i vkus Maximův v hudbě. Místo lupičské písně Šaljapinovy, sedával teď každý podvečer a s hlavou skloněnou, poslouchal zamyšleně jednu a tutéž gramodesku - Čajkovského Slavnostní předehru "1812" o invazi Napoleona do Ruska.

Genialita velkého skladatele hudby ztělesňuje těžký postup francouzských granátníků, když se blíží k Moskvě. Nad spícím polem Borodino v noci před bitvou plují ranní mlhy. Pějí trubky hormistrů a budí vojáky do boje - ne na život, ale na smrt. Hřmí bubny postupujících Napoleonových pluků a proti nim štěkají pušky ruských pevnůstek.

Září bělokamenná Moskva, podpálená rukama ruských sedláků. Skříživ ruce na prsou, Napoleon stojí na kremelské zdi a zachmuřeně pozoruje

poražené, ale nepokořené město.

Jeden zimní večer, když Němci byli již na okraji Moskvy, Maxim opět seděl se sbírkou jakýchsi přechytrých básníků fuistů, nesoucí slibný název "Mozkové ředění." Ale nečetl, jen zavřel oči a poslouchal přede hru Čajkovského. Když, volaje do boje, zazvučely na borodinském poli trouby hornistrů, generál náhle vstal a hezky nahlas, doslova jako by mluvil s génielem skladatele, řekl:

- Výborně Petře Iljiči! - Narovnal sako, jako by měl jít na túru. - Uvidíme, co se z toho vyvine.

- Co že má vyvinout? - řekl ve svém pokoji Boris. Ruce v kapsách kalhot, generál státní bezpečnosti, nyní už v střízlivém stavu, znovu začal mumlat:

- Zkusíme se vypořádat s ďáblem křížem a mečem. Nejprve - křížem. Pouze když se to nepodaří, tak mečem.

- To znamená, že politika se zcela mění? - svým obvyklým sarkastickým tónem řekl mladší bratr.

- Ano, - řekl starší s lítostí. - To prokletí lidského rodu je mnohem složitější a vážnější, než se zdá takovým Nevěřícím Tomášům, jako jsi ty.

- Takže, nejsi schopen se vyrovnat s úkolem strany a vlády?

- Ano, problém ďábla nemá konečné řešení. Ale je možné jej omezit. Nebo odvést příznivějším směrem.

Nevěřící Tomáš pravil se soucitem:

- Tak holt, generále, zavři svou inkvizici a přihlaš se do klášteera.

- Přesně tak. Ke stejnému závěru svého času došli i otcové církve. Ale pokud ďábla nelze zlikvidovat, já ho donutím, aby sloužil... Pošlu ho na frontu!

- Hele, nezapomeň s ním podepsat smlouvičku. Takovou o přátelství a vzájemné pomoci.

- Ano, zkusíme to! - zvolal generál státní bezpečnosti Svazu sovětských socialistických republik. - Protože já mám v táborech plno prvotřídních vlkodlaků. Žádný člověk by neuhádl, za koho se oni mají.

- Hlavně nezapomeň na své čarodějnice, - zasmál se nevěřící Tomáš.

- Ano, některé jsou krásné a chytré. - Generál se zasnul, takže v jeho hlase se ozvala sympatie k jeho úhlavním nepřátelům, - ano, dám jim příležitost zahrát si se smrtí.

- Nezapomeň na čaroděje - mu radil Boris. - Proč je držet pod zámek? Pusť všechnu tuto společnost na Hitlera. Možná i medaili dostaneš.

Generál se už vnitřně přepojil na stranu hříšníků, a jako ďáblův advokát, pokusil se ospravedlnit své nedávné nepřátele:

- Mnozí z nich nejsou tak provinilí. Po celý svůj život byli nuceni se skrývat, zastírat, přetvářet se, lhát.

- Z nich tedy budou vynikající špioni a diverzanti - přiléval olej do ohně student. - Nebo sabotéři? A proč ne pátá kolona?

- Ano, dám jim možnost, aby bránili svou vlast - drsně pronesl generál. Pohnul rty a procedil skrz zařáté zuby: - A pak, vždyť jsou to taky lidi. Ve většině případů je to vina jejich předků... Všichni jsme vinni. Tak uvidíme.

A začala práce ve třech směnách v 13. oddělení NKVD. Bez zaskřípán otevřely se brány koncentračních táborů a speciálních izolátorů, kde stavitelé beztřídní společnosti třídě drželi cizí element: vědmy, čaroděje, vlkodlaky, démony, čerty a čertice. V těžké chvíli pro rodnou zemi, Maxim Rudněv hnul ďábla do boje za vlast.

Pod velením generála-černokněžníka, týmy kouzelníků se vyučily být zkušenými sabotéry, kteří spěchali do přední linie vyhazovat do povětří silnice, mosty a sklady v německém týlu. Chladnokrevné a svůdné vědmy-krasavice se stávaly vyzvědačkami, jako zmije vklouzávaly do postelí německých důstojníků a do vojenských tajemství Wehrmachtu. Tisíce, tisíce a tisíce protivů, zlodějčků, a další pakáže [originál cituje pohádkové bytosti oborotěň a lešij], pracující jedem, nožem i dynamitem, ničili v týlu organizaci Hitlerovy válečné mašiny. Jako maniak, ďáblův generál bezlítostně hnul své hordy navstříc smrti.

Oficiálně se málo ví, jak skutečně bojovala nečistá síla profesora Rudněva, ale zdá se, že úspěšně, možno-li soudit po medailích, které se objevovaly na jeho hrudi. Po roce, když se vrátil z tajné inspekce z týlu německé armády, kde prověřoval práci svých sabotérů, obdržel druhou Zlatou hvězdu Hrdiny Sovětského svazu. Svaz s ďáblem přinášel své plody.

- A to já jsem ti to poradil, - pokusil se o vtip Boris. Ale u srdce mu nebylo do smíchu.

Pokud generál Rudněv podrýval německý týl, profesor Rudněv utvrzoval sovětský týl. Emisaři jeho 13. oddělení dostali mimořádnou plnou moc a hledali na všech univerzitách a vysokých školách SSSR vhodné mozky do mozkového trustu profesora Rudněva.

Celý svět zarazil dech od úžasu, když po neuvěřitelné, čtvrt století trvající honbě na popy a křesťany, Stalin najednou sňal zákaz s pravoslavné církve. Brzo nato začal fungovat první duchovní seminář a nedaleko od Moskvy se otevřel první klášter. Ještě víc se udivil sám Stalin, když se dozvěděl, že lidé se s radostí žení v kostele, ba i křtí děti. Ale nikdo nevěděl, že za tímto pro diktátora těžkým obratem stál jeho rudý kardinál, doktor sociologie Rudněv, kterého Bůh zajímal jen a jen jako protiklad ďábla. A nikdo nevěděl, že bohaposlušný arcibiskup Pitirim je vlastně generál-major státní bezpečnosti Pitirim Fedorovič Dobromravov, pravá ruka náčelníka 13. oddělení NKVD.

V temné partyzánské noci bradatí dědové se radovali, že nyní je dovoleno s rozmáchnutou rukou se křížovat, a potom u lágrového ohně vyprávěli mladým partyzánům pohádku, že v té nejtemnější noci, když se blýská a z dálky duní hrom, když slaví svůj svátek nečistá síla, tehdy do partyzánských týlů přilétá z Moskvy sám ďábel v uniformě generála státní bezpečnosti.

- Takový zrzavý. A oči má zelené. A je bledý jako mrtvola, hlásil bradáč. - Padneš mu na oči a nejsi více mezi živými na tomto světě.

- To je strašné, strýčku! - vykřikla mladá partyzánka.

- Ty huso, pokřížuj se radši, radil jí bradáč. Šeptem se ozvaly zvuky, že ze zemljanky, z které generál-ďábel učinil svoji kancelář a byt, v noci se někdy ozývaly zvuky primitivní písničky o zrazené lásce a kozí baryton k tomu podzpěvoval:

Za trest celý svět se zatřese,
Užasne i sá-ám sataná-áš!

A po nočním nebi od kraje do kraje, při záblescích dynamitu a za hřmění hromu, v záři požárů chodila smrt. Zmizely z Rudé armády zednářské trojúhelníky, kubíky a obdélníky, na jejich místě se objevilo staré carské lemování. Stalin zavedl nový kodex cti pro důstojníky, včetně pokrčení kolena při políbení gardistů před bojem a zastřelení zbabělců před celou jednotkou po boji. Málo rytířských dekorací se mohlo chlubit takovým čestným kodexem, jako měla sovětská garda.

Premiér spojenecké Anglie Winston Churchill oslavoval své 70. narozeniny.

Ten den všechny sovětské noviny přinesly vřelé blahopřání od vlády, i s intimní fotografií jubilanta: ve svém volném čase, premiér odpočívá od služby státu s cihlou a s lopatkou v ruce a staví si besídku ve své zahradě.

To zdůrazňovalo proletářskou solitaritu s proletářskou náklonností muže, který miluje manuální práci. Kdo nenachází tuto fotografii v oficiální biografii, nechť se podívá do sovětských novin.

Hitler, když dělal svá rozhodnutí, obyčejně se neradil s nikým. Jen v případě velmi vážném, bral na poradu svého astrologa Wilhelma Krafta. Když se to Churchill dozvěděl, nařídil uvést do anglické armády svého astrologa, aby podle hvězd předvídal řešení Hitlera. Ale 13. oddělení nevěřilo ani Hitlerovi, ani Churchillovi a už dávno mělo svého specialistu s dalekohledem, aby sledoval, co budou dělat oba dva.

* * *

Jak se pídili po středověkých knihách, pracovníci institutu se dozvěděli, že svatí příjemně voní a hříšníci nepříjemně páchnou, někdy dokonce smrdí sírou. Od té doby jako poslední vymoženost vědy, operativní technici bedlivě čuchali k zahraničním diplomatům.

V mozkovém trustu profesora Rudněva se řešila i otázka, odkud se v mozku Hitlera vzala myšlenka nacismu, to jest vyšší rasy, vyvoleného národa? Byla to nová myšlenka? Nebo ji Hitler někde ukradl? A od koho? Komu tato myšlenka poprvé přišla na mysl?

Taková jednoduchá otázka! Ale pokuste se na ni dát odpověď! (Radši jen šeptem). Ačkoliv, odpověď se nachází už v Bibli. Kromě toho, odpověď odpovídá prvnímu zákonu marxismu o jednotě a boji protikladů.

* * *

Sovětská armáda postupovala. Na tržnicích od Němců osvobozených měst, jako ve středověku, veřejně věšeli ty, kdo spolupracoval se spolkem satana a antikrista, kterou zobrazoval Hitler. Pro žáky nových suvorovských vojenských škol zavedli bílé rukavičky a jako za dobrých Starých časů, zazvučely mazurky i polonézy.

Všechna tato nová pravidla vycházela z mozkového centra, v němž teď vědečtí pracovníci nosili bílé pláště, pod kterými byla unifoma NKVD. V tom všem, za zády Stalinovými, stál jeho rudý kardinál, doktor sociálních věd, tmář a obskurant Maxim Rudněv.

Ale čím víc medají se objevovalo na hrudi generála Rudněva, tím byl mlčenlivější. Kolem jeho osoby chodily chmurné legendy, že ďáblův generál nejdnou hledal smrt v boji, ale nenacházel; že ho nebere ani kulka, ani oheň, ani voda; že podepsal svazek s ďáblem a tedy nemůže zemřít, dokud nevyprší jeho lhůta.

Kromě Borise, nikdo jiný na světě nevěděl, že za všemi těmito divnými věcmi, jako bledý přízrak, svítilo andělské líčko mrtvé krasavice ženy, kterou on sám kdysi přivedl do jejich domu. Té samé Olgy, která, aby ohřála svoji rybí marťánskou krev, věčně se halila do bílého šátku z angorské vlny, která tancovala jako dřevo a líbala, aniž by pootevřela rty. Té tiché madony, ke které láska zavedla Maxima na tuhle stranu dobra a zla, na tuhle stranu života a smrti.

Když viděl neobyčejnou kariéru Maxima, Boris nevěděl, co má dělat. Podle svého zvyku pokoušel se mu smát, jako kdysi v dětství, když Maxim jedl lžící v levé ruce, nebo když předváděl své umění hýbat ušima. Ale když si vzpomněl, čím se teď Maxim zabývá, do smíchu mu vůbec nebylo. Někdy se mu zdálo, že se snad doopravdy starší bratr spojil s čertem.

A proto ohledně nečisté síly, mladší bratr zaujal oportunistickou pozici Nevěříčího Tomáše. Smál se znakům a pověrám, ale současně neměl rád černé kočky a nevybíral si číslo 13. To se mu zdálo dostatečnou ochranou od nečisté síly v naší racionální době. [V osobě Borise autor píše vlastně svůj životopis, pozn. př.]

V předvečer války Boris dokončil techniku, zavřel svůj diplom inženýra do šuplíku stolu a hned odjel na frontu. Tak došel od Moskvy až do Berlína. Po válce, vzhledem k novým poválečným potřebám a vzhledem k stranické disciplíně, byl jmenován na post instruktora Agitpropu neboli „Správy Agitace a Propagandy ústředního výboru veliké komunistické strany bolševiků“.

Maxim zakončil vojnu jako trojnásobný Hrdina SSSR a maršál státní bezpečnosti SSSR. Ale v novinách se o tom nic nehlásilo. Čím výše postupoval Maxim, tím více se snažil zůstat ve stínu. Během doby válečného spolku s ďáblem, Maxim se zřejmě něco naučil od svého spojence, který vždy pracuje ve tmě, zezadu a obráceně.

Tak čirou náhodou starší bratr, místo profesora historie, stal se maršálem Státní Bezpečnosti a mladší bratr, místo inženýra mechaniky, inženýr lidských duší. [Avšak bratr Klimova ve SB nepracoval, pozn. př.]

Za války potichu zemřeli jejich rodiče, kteří pojili oba bratry, a rodina Rudněvů se rozpadla. Maxim se ubytoval v starém a podivném zámečku, který

zcela vyhovoval jeho divným pokusům. A Boris, když se vrátil z fronty a stal se instruktorem Agitpropu, také si vzal vlastní byt.

Navzdory neuvěřitelné kariéře svého bratra, Boris jako dřív stavil se k náboženství dost skepticky. Tím spíš, že jako instruktor Agitpropu musel dokazovat lidem, že ani Bůh, ani čert neexistují, pouze Lenin a Stalin. A proto se s Maximem stýkal jen zřídka a nikomu neříkal, že jeho bratr je maršál NKVD.

Záhadná činnost a divné jednání Maximovo vyvolávaly v něm jakousi nepochopitelnou nepřízeň. Maxim, který zůstal sám na širém světě, to cítil a bolestně ho mrzelo jednání jediného bratra.

Brzo po válce NKVD přejmenovali na MVD. Z vědecko-výzkumného institutu profesora Rudněva udělali mocný ústav, umístěný do samostatného nového domu na břehu řeky Moskvy. Ale na dveřích tohoto domu nebyl žádný nápis, přesto všichni vědečtí pracovníci tohoto ústavu jako dříve nosili pod bílými plášti uniformu NKVD-MVD. Nyní sledovali činnost ďábla po celém světě. Toho samého ďábla, knížete tohoto světa, za kterým se kdysi neúspěšně honila středověká inkvizice a kterého profesor Rudněv zapojil do služby sovětskému režimu.

Za zvláštní zásluhy během války, maršál státní bezpečnosti Maxim Rudněv byl jmenován prvním náměstkem ministra vnitra SSSR. Nyní levák Maxim mohl zničit kohokoliv jediným škrtnutím pera. Tak se vyplnilo jeho dětské přání, když prosil Boha udělat ho velkým a silným.

KONEC HLAVY 9

DŮM ZLÉHO DOBRA

Někdy je dobré vydat se cestou zla,
neboť to povede k vyššímu dobru.
(filozof-bohahledač N. Berďajev)

Po válce Maxim žil v klidné, zapomenuté, slepé uličce nedaleko bulváru Gogola, kde nebyl provoz ani hluk, a kde vozovka byla vždy na podzim pokryta jemným kobercem spadaného listí, z kterého kluci dělávali čmoudící ohýnky. Za těžce okovanou železnou bránou v hloubi dvora byl ukryt starý šlechtický domek, který před revolucí patřil bohatému německému obchodníkovi.

Němec byl podivín a postavil si ruskou jizbičku, ale s německým přízvukem. Složil z dřevěných trámů dvoupatrový srub, a pak, s vědomím ruských mrazů, obložil celý dům zevnitř i zvenčí tlustou vrstvou plsti, z které Kirghizové staví své stany "jurty". Přes plstěnou izolaci přibil latě a vše omítnul. Uvnitř chytrý Němec namísto tapet polepil stěny malířským plátnem, na které objednal od malířů olejové malby, které odpovídaly účelu každé místnosti.

Široká benátská okna byla olemována složitou vitráží z barevného skla v olověném rámu, vyrobené na objednávku v Norimberku. Když si těmito vitrážemi s výjevem z bible pohrávalo sluneční světlo, zdálo se, že nejste v obytném domě, ale ve starém opatství. A na střeše jako korouhvička točil se ve větru statečný zlatý kohoutek.

Jakmile se rozhodl bydlet v tomto domě, Maxim víceméně vyhnal z ní spoustu stranických pracovníků, kteří zde žili se svými rodinami, každá v jednom pokoji, takže odřeli stěny natolik, že zkrz plst a plátno bylo možné vysledovat celou architekturu, až k dřevěným trámům.

Maxim pečlivě zrestauroval celý dům, včetně zlatého kohouta na střeše, přidal k železné ohradě vysoký zelený plot s ostnatým drátem na vrcholu a ubytoval se tam sám se svým německým ovčákem Ralfem a kocourem Vaskou, kterého kdysi sebral jako kotě na ulici.

V přízemí byla kuchyně, odkud vedlo točité složité schodiště, a kde se leskla německými kachlíky a červeným bronzem vybavená obrovská ruská kamna, v kterých bylo možno upéct celého býka. Vedle byly pokoje pro služebnictvo, odkud Maxim vykouřil hnízdo zmijí - totiž vystěhoval tchýně sovětských stranických pracovníků, oddělených obvykle od svých rodin pomocí točitých schodišť, na kterých si člověk hravě zlomí vaz. V těchto místnostech nyní žil vrchní lokaj Nikolaj se svou ženou, která se starala o vaření.

Jak se sluší na panské sídlo, dům pod zlatým kohoutem měl několik pokojů pro hosty, kde vždy můžete strávit noc. Takovým hostem býval Boris Rudněv, když noc ho zastihla blízko bulváru Gogola a on byl příliš líný jít domů.

Ve snaze sblížit se s mladším bratrem, Maxim mu dokonce dal druhý klíč od domu. Ale instruktor propagandy, každé ráno, když se probudil v domě pod zlatým kohoutem, cítil se jako vyzvědač v nepřátelské pevnosti. Vše zde bylo zcela v rozporu s pokyny sovětské propagandy. A hlavně ta černokněžnická knihovna Maxima. Odneste domů něco takového ze služby a buď vás vyloučí ze strany, nebo vás zavřou.

V sobotu v domě pod zlatým kohoutkem se objevovaly příležitostně ženy. Ale po sebevraždě své milované manželky a smrti dítěte, Maxim na ženění už nepomýšlel a žil sám, jako osamělý vlk.

Mimo jiné, 13. oddělení MVD [ministerstvo vnitra] mělo také svůj harém. Rajskými děvčaty tohoto harému byl obklopen štáb zahraničních diplomatů, novinářů a vlastně všech cizinců. Nebo hlavních sovětských hodnostářů. V Moskvě jim tak říkají: možno-girls-MVD. V závislosti na zvláštní kvalifikaci a kvalitě tyto možno-girls se dělí do několika podkategorií.

Některé z huristek vyšších kategorií byly dcerami nejlepších dvorních šlechticů starého Ruska - kněžny a hraběnky, jejichž rod se táhl málem až k Rurikovcům [skandinávští zakladatelé Kyjevské Rusi].

Povídalo se, že jedna z těchto hurisek z rodiny bývalých králů na Kavkaze, byla ženou nebo konkubínou samotného ministra vnitra Beriji. A ještě se povídalo, že švagrem sovětského ministra tajné policie nebyl nikdo jiný, než jeden ze zahraničních pretendentů o trůn Romanovců, ženatý s druhou sestrou carevny.

Jako určitou kompenzaci huristkám vyššího řádu dali právo říci ano nebo ne. Některé z těchto kněžek lásky byly tak chytré a krásné ženy, že jejich "ano nebo ne" respektovali i sám náčelník 13. oddělení MVD.

Během takových návštěv, namísto maršálské uniformy Maxim nosil civilní oblek, aby jeho huristky nemyslely, že je hostí sám sultán. Ráno sluha Nikolaj uctivě nasedal do auta a vozil huristku domů. Maxim nepřítomně bloudil z pokoje do pokoje, protahoval se a hrál si se psem nebo s kočkou.

Jednou Boris kývl za oslňující blondýnou, a zeptal se: - Proč se s takovou neoženíš?

- Hloupá situace, - Maxim zívá. - Lepší krasavici v Moskvě nenajdeš. S takovými se ženit nelze.

- Proč?

- Protože nejsou obyčejné, ale zvláštní.

- Jakto zvláštní?

- Tak, Maxim se usmál. - Začarované. A s nimi musíš umět zacházet. - Pak se podíval na svého bratra vážně a zamračil se:

- Nepokoušej se s nimi si něco začínat. Kromě neštěstí, nic dobrého od nich tě nečeká...

Maximova kancelář měla výhled do staré, zanedbané zahrady. Velké okno s vitrážemi po bocích zabíralo celou stěnu. Scény z Písma svatého jen mírně zastiňovaly denní světlo, jako by něco připomínaly. U okna, obrácen k životu, stál Maximův stůl. A za jeho zády tiše se skrývala smrt: všechny stěny kanceláře zabíraly těžké dubové regály, nabité od hora dolů knihami v různých jazycích, ale na jedno a stejné téma - čertoviny všeho druhu. Takovou knihovnu by mu záviděl každý čarodějník či středověký alchymista, hledající tajemství života a smrti.

Když namátkou otevřel první knihu, Boris narazil na řádky, rukou Maximovou podtržené: „... poslyš a třes se, ó Satane, nepříteli víry, nepříteli lidstva, druhu smrti, zloději života, rozvratníku spravedlnosti, zdroji zla, kořenu neřesti, svůdci lidí, zrádci národů, zdroji závisti, příčino chamtivosti, počátku sporů, poskytovateli smutku, - slyš, ó Satane, a podrob se!“

- Co je to? - zeptal se instruktor agitpropu. - Vzorec, jak vzývat ďábla?

- Naopak - řekl Maxim, usrkáváje limonádu. - To je oficiální liturgie Ritunic Romanum, která se čte s cílem vyhnat zlé duchy z posedlých.

- A proč jsi to podtrhnul?

- Protože je to velmi přesná formulace satana. Ve všech ohledech.

Jelikož se cítil hostem, instruktor propagandy se snažil mluvit zdrženlivě. Ale dopadlo to tak, že satan brzo se stal zdrojem sporů a nesouhlasu. Přesně podle formulace, která se tolik líbila Maximovi.

Nedaleko stála zcela moderní kniha „Priesta New Ritual“, vydaná v roce 1947 v New Yorku. Ale v tomto novém rituálu byla opět stará píseň. Na slavnostním křtu novorozence, než nalije vodu na hlavu, kněz musí provést exorcismus. Červenou tužkou maršál MVD zaškrtnul: „*Zaklínám tě, nečistý duchu, ve jménu Boha Otce všemohoucího, a ve jménu Ježíše Krista, Jehc Syna, našeho Pána a soudce, a silou Ducha Svatého, abys odešel z tohoto stvoření Božího, který Hospodin náš ráčil zvolit svým svatým chrámem, aby se mohl stát chrámem Boha živého a aby jej obýval Duch Svatý.*“

- Ale vždyť se věří, že Bůh žije na nebi? - namítl instruktor propagandy.

Maršál státní bezpečnosti poškrábal kočku za uchem a jako zkušený teolog, donucený hádat se s bezbožníkem, dobromyslně řekl:

- Království Boží není na nebi, ale na zemi. A Bůh nepřebývá kdekoliv, ale v srdcích lidí... A ďábel taky.

Dříve Maxim rád škádlíval svého otce, který chodil do kostela, ale pletl si podrobnosti z Evangelia. Teď se pustil do svého bratra:

- Poslyš, soudruhu od propagandy, nemohl bys mě trochu vyškolit?

- V čem konkrétně? - zpozornil instruktor agitpropu.

- No, například, řekni mi, co označuje sovětská hvězda?

- Je to symbol komunismu.

- Proč je pěticípá?

- Je to pět kontinentů.

- Proč ta samá hvězda je u amerických kapitalistů?

- Čert ví! - vzdal se instruktor. Ale maršál-černokněžník blahosklonně se usmál, vytáhl jakousi knihu o středověké kabbalisticce, zalistoval v ní a ukázal. Byla tam zobrazena přesná kopie sovětské pěticípé hvězdy s jediným rozdílem, že uvnitř hvězdy stál nahý muž.

Hlava se nacházela v horním cípu, ruce roztáhnuté v úrovni prsou do bočních cípů, nohy roztáhnuté doširoka do nižších cípů. Po celém jeho těle byly namalované různé kabalistické znaky, smíchané se sluncem, měsícem, hvězdami a tak dále.

- Vidíš, - řekl Maxim, s usměvem jako doktor Faust, - odkud si vypůjčili naši hvězdu zakladatelé komunismu.

- A proč stejnou hvězdu mají Američané?

- Protože americkou hvězdu porodila americká revoluce. A všechny revoluce dělají lidé stejného typu.

- Jakého typu?

- Typu černých kouzelníků, sibiřských šamanů a středověkých vědem a čarodějů. Proto je spalovali. Hitler je honil do plynových komor a Stalin na Sibiř.

Pak šéf 13. divize a náměstek ministra vnitra SSSR začal citovat své oblíbené učené hebrejce, apoštoly 13. oddělení - kriminalistu Lombroso, degenerologa Nordau a psychoanalytika Freuda. V tom smyslu, že všichni revolucionáři jsou duševně choří degeneráti, z nichž většina patří na šibenici a menšina se stává velikány, a že oběšené muži i velcí muži jsou jedno a totéž, a tak dále tak dále.

- No dobrá, - řekl Maxim. - Ale teď, soudruhu propagandy, mi řekni, proč je sovětská hvězda rudá?

- Je symbolem červené krve proletariátu.

- Ano, to má biologický smysl. Proč americká hvězda je bílá s modrou?

- Čert ví - opět se vzdal propandista.

Tak Maxim blahosklonně vysvětlil:

- Jeden z nejbližších spolupracovníků Lenina před popravou trval na tom, že americká bělo-modrá hvězdička znamená bílou krev a modrou krev inteligence, která dělala americkou revoluci. Mimořádně, soudruhu od propagandy, řekni mi, co to je ta modrá krev?

- No, prostě tak... Řečnický obrat...

- Ne, - doktor společenských věd zavrtěl hlavou. - Modrá krev - to je to, co se nyní nazývá negativní Rh-faktor krve. Tento faktor objevili Landsteiner a Wiener v roce 1939. A já jsem to zjistil o několik let dříve.

- A co je to za faktor?

- Negativní Rh faktor většinou znamená stav krve, která vadí plodnosti. Přitom se rodí děti života nezpůsobivé, které mívají namodralou barvu. Není vyloučeno, že odtud i pochází výraz „modrá krev“. Tento faktor je přímo úměrný úrovni kultury a civilizace daného národa či sociální třídy.

U anglosaských národů kolem 15 procent lidí má negativní Rh faktor. U amerických černochů se vyskytuje vzácněji než u bílých američanů. Číňané a Indové jej téměř nemají. Zákon rovnováhy přírody. Příroda rozdává všem ne-li stejně, tak aspoň jednomu po druhém.

Jednoho dne, ze zvyku přehrabovat se u Maxima v knihách, Boris našel opotřebovanou Bibli, kde červenou tužkou byla zatrženo následující:

2. A jakž vyšel z lodi, hned se s ním potkal člověk z hrobů [pohřbívalo se v jeskyních], maje ducha nečistého;

3. Kterýž bydlel v hrobech, a aniž ho kdo mohl řetězy svázati;

4. Potože často byv pouty a řetězy okován, polámal řetězy, a pouta roztrhal, a žádný nemohl ho zkrotiti;

5. A vždycky ve dne i v noci na horách a v hrobích byl, křiče a tepa se kamením.

6. Uzřev pak Ježíše zdaleka, běžel a poklonil se jemu.

7. A křiče hlasem velikým, řekl: Co jest tobě do mne, Ježíši, Synu Boha Nejvyššího? Zaklínám tě zkrze Boha, abys mne netrápil.

8. (Nebo Ježíš pravil jemu: Vyjdiž, duchu nečistý, z člověka tohoto.)

9. I otázal se ho: Jakt' říkají? On odpovídaje, řekl: **Legie jméno mé jest, nebo jest nás mnoho.**

(Marek 5:2-9)

[Jakt' říkají? A on řekl: Množství. Nebo bylo mnoho d'áblů vešlo do něho. I vyšedše d'áblové z toho člověka, vešli do vepřů. I hnalo se to stádo prudce s vrchu do jezera, a utonulo. - Lukáš 8,30]

Když Boris požádal o vysvětlení arcibiskupa Pitirima, který často navštěvoval dům pod zlatým kohoutem, odpověděl:

- Víte, Evangelium je kniha symbolická. Proto je třeba jej chápat ne doslova, ale obrazně. Pak je to velmi jednoduché.

- Proč je zde podtrženo: "Mé jméno je Legie, protože je nás mnoho"?

- Protože takových legionářů je opravdu velmi mnoho.

* * *

Někdy se v domě pod zlatým kohoutem scházeli večer nejbližší Maximovi spolupracovníci, generálové a plukovníci z 13. oddělení vnitra. Navzdory uniformě, nepodobali se příliš běžným důstojníkům státní bezpečnosti. Téměř všichni měli vědecké hodnosti a tituly doktora nebo profesora v různých oblastech vědy a umění až po literaturu. Inteligentní lidé, rezervované chování, tichý akademický tón.

Místo vodky a vína, tyto sovětští jezuité popíjeli sodovou vodu nebo usrkávali čaj a jedli sušenky. Často jejich konverzace sklouzla trochu na nějaké legionáře. Člověk by mohl pomyslet, že to nejsou pracovníci MVD, ale generální štáb jakési záhadné biblické legie, zlého ducha, který je tak silný, že ho nespoutají žádné řetězy a okovy a kterého sovětská inkvizice postavila do služby sovětskému režimu.

Zdalo se, že tyto inkvizitoři používají speciální kód, kde pod názvem legionáři mysleli jakési živé lidi. Pro větší pohodlí je ještě třídili do stejných kategorií, jako dělá komunistická strana: na členy, na kandidáty, na spolucestující a na sympatizanty.

Boris se dovtípl, že Maxim přestěhoval do 13. oddělení celou ceremoniální hantýrku z lexikonu středověké inkvizice. Co se však skrývalo za touto zašifrovanou terminologií?

Někdy ti záhadní důstojníci s vážnou tváří diskutovali o Zjevení svatého Jana a o různých výkladech čtyř jezdců z apokalypsy. Ukázalo se, že první jezdec na koni bílém - to je Válka. Druhá - Revoluce. Třetí jezdec na koni vraném - Hlad. Čtvrtý jezdec na koni světlém - je Smrt. Ale nejvíc ze všech zajímal četníky ministerstva vnitra jezdec druhý, na červeném koni, jehož jméno byla Revoluce.

Podivné... Vždyť po první světové válce skutečně přišla Říjnová revoluce s bratrovražednou občanskou válkou, a za ní hrozné roky hladu, kdy střely, hlad a tyfem nakažené vši kosily lidi jako v Apokalypse. A co je hlavní, ve stejném pořadí: válka - revoluce - hlad - a smrt. Zdalo se, že v biblické knize Zjevení je skryta nějaká vnitřní logika.

Dále se filozofové ministerstva vnitra pustili do čisté metafyziky. Vzali křesťanství a rozbírali ho sovětskou metodou dialektického materialismu. V důsledku toho dostávali dialektické křesťanství. Pak vzali sovětský historický materialismus a čistili jej prizmatem dialektického křesťanství. Výsledkem byla věda všech věd - nejvyšší sociologie.

Sovětská historie nás učila, že první revolucí světa byla vzpoura

Spartakovců v Římě. Ale profesorům z 13. oddělení bylo fuk, co říká sovětská historie. Pro ně, z hlediska vyšší sociologie první revoluce začala v Bibli, kdy Satan zpyšněl a vzbouřil se proti autoritě Boha, za což byl spolu s dalšími takovými revolucionáři vyhnán z nebe, aby klamal lidi na zemi a pobízel je k různým nepokojům a povstáním. Bylo to už podle linie ministerstva vnitra.

Potom jezuité v uniformě MVD jako porota teologů posuzovali sedm smrtelných hříchů, kde prvním, satanovým hříchem, je hrdost, pýcha. Těmto hříchům říkali smrtelné nikoliv kvůli silnému slovu, ale protože skutečně vedou ke smrti. Aby to potvrdili, bohoslovci poplácali pistoli za pasem.

Protiváhou smrtelných hříchů je sedm dobrých činů: spravedlivost, umírněnost, moudrost atd. Nutno to všechno znát, aby bylo možno pochopit a prozkoumat podstatu satanského ducha, který má legii jmen, včetně členů, kandidátů na členství, užitečných idiotů-spolucestujících a konečně sympatizantů.

Boris, jako instruktor agitpropu ÚV komunistické strany, se necítil zrovna dobře, když seděl a poslouchal podobné salónní projevy od členů komunistické strany, navíc důležitých pracovníků veřejné bezpečnosti. Dobrá, připusťme, že si dělají blázný z teologie. Ale dále to bylo ještě horší.

Podle teorie historického materialismu Veliká francouzská revoluce byla podmíněna třídním bojem. A tady, žáci maršála státní bezpečnosti Rudněva, v této jakož i v libovolné revoluci, viděli z hlediska vyšší sociologie prosté opakování první biblické hádky na nebesích, odmítnutí autority vlády, nihilismus, anarchii a vzpouru. Místo tříd přešli na osobnosti a začali hledat ďábla.

Za použití dialektického křesťanství, jelikož ďábel je duch, hledali především zdroj duševní anarchie, připravující půdu pro revoluci. Tím se dobrali až k výtečnému filozofovi, pedagogu a učiteli Rousseau, jehož myšlenky posloužily jako základ jakobínského myšlení revolucionářů.

Zjistilo se, že veliký Rousseau byl osobností neobyčejně dvojakou - jak skutečný mytický vlkodlak. V knihách byl geniální pedagog. Ale v soukromém životě naplodil 5 nezákonných dětí, rozestrkal je po sirotčincích a nechtěl o nich nic vědět. Před ním se plazili šlechtici. Ale kvůli své pýše, aby více zdůraznil svou inteligenci, obšťastnil těmi dětmi negramotnou dobračku, kterou tento veliký pedagog navzdory všemu úsilí nedokázal naučit znát jména měsíců a dní v týdnu.

- Úplně pochopitelné, - pravil plukovník Bykov, doktor psychologie. - V

oblasti intimního života, pouze taková hlupačka mu vyhovovala. Normální ženská by mu rozmlátila hubu.

Ve svých filosofských úvahách Rousseau nadšeně horoval pro sociální spravedlivost, založil kult romantického buřičství a glorifikovaného individualismu. Opět stejná hrdost. Ale v soukromém životě mu to nebránilo zrazovat své přátele, lhát a dokonce krást. To, k čemu lidi vyzýval, sám dělal obráceně.

Ti, kteří ho jen četli, pokládali jej málem za druhého Krista. Ale ti, kteří viděli jeho jednání, nazývali jej antikristem.

- Kdo z nich měl pravdu? - ptal se Boris.

- Jedni jako druzí, - odpověděl generál Toptygin, profesor historie. - Nazývá se to schizofrenie - rozdvojení osobnosti. Něco podobného bylo u druhého Tolstého.

- Jakého druhého?

- Do svých padesáti let byl první Tolstoj čistý génius. A po padesátce byl druhý Tolstoj poblázněný genius, duševně nemocný. Toho druhého vyloučili z církve. A tohoto druhého vychvaloval Lenin, že je zrcadlem ruské revoluce.

Jakmile se tito pulci z think-tanku profesora Rudněva dostali do potíží, okamžitě, jako v té staré židovské anekdotě, okamžitě přivolali na pomoc své mazané židy. Proto v případě Tolstého, okamžitě poukazovali na apoštoly 13. oddělení profesora Lombrose a doktora Norday, kteří tvrdili, že genialita a šílenství se často sbíhají v jednom bodě nebo v jedné hlavě. Za tímto účelem Lombroso dokonce speciálně jel na návštěvu k Tolstému a jeho žák Nordau pak psal o Tolstém takové věci, že je lepší je neopakovat.

Pak znovu filozofové ministerstva vnitra se chopili velikána Rousseau. Před svou smrtí, Rousseau, jak se sluší hříšníky, napsal veřejnou zpověď v podobě knihy o 600 stranách. Nyní generál-profesor Toptygin vydával tuto zpověď za důkaz, že Rousseau sám se pokládal někdy za ďábla, který leze všude a využívá své autority, roznáší na hříšného Rousseaua dvousmyslné vtipy takovým způsobem, že to nelze vzít jinak než za posmrtnou zpověď.

Zároveň profesor Toptygin okamžitě se schoval za záda apoštola psychoanalýzy Freuda, který hlásal, že ďábel je na dvou místech - v hlavě a v kalhotách člověka.

- A co vlastně Rousseau tedy dělal? - zeptal se Boris.

- Rozepínal kalhoty - profesor se usmál - a ukazoval svou autoritu v okně. Zejména dětem.

- Z pedagogického účelu?

- Za takovou pedagogiku ho několikrát lidi ztloukli, až ztratil vědomí. Ale nic to nepomáhalo.

- Proč nepomáhalo? - divil se instruktor agitpropu.

Zde, jako informační automat, zapracoval plukovník psychopatologie Karpov:

- V medicíně se to nazývá exhibicionismus. Kromě toho Rousseau trpěl spermatorií a hypospadií. To jsou vrozené vady pohlavního ústrojí.

- Mimo jiné, - poznamenal profesor Toptygin, - Rousseau psal psaní Bohu a místo do poštovní schránky dával je pod oltář chrámu. Ale problém je v tom, že on byl duševním otcem francouzské revoluce. A když učenci dodatečně začínají zkoumat jeho jednání, zjišťují, že i další vůdcové této revoluce byli legionáři jako on.

Generál-inkvizitor MVD mnohознаčně si zaťukal na čelo:

- A proto soudruh Lombroso říká, že všichni revolucionáři jsou trošku tohle...

Podobnou podivnou metódu používal potom mozkový trust profesora Rudněva k studiu původních myšlenek, z nichž pramenila Říjnová revoluce. A jelikož ďábel dělá vše zezadu a obráceně, i oni, při honu na ďábla, šli stejnou cestou.

Od Lenina a jeho bolševiků šli nazpět k začátkům sociálně-demokratického hnutí a k ruskému prvomarxistovi Plechanovu, od kterého genealogické kořeny vedly k Bakuninu, a od toho k ruským nihilistům a anarchistům v druhé polovině 19. století. Tehdy se ďábel revoluce ještě neskrýval pod maskou marxismu, sociální demokracie a bolševizmu, nýbrž nazýval se svým vlastním jménem - nihilista a anarchista!

- Vždyť později sám Bakunin uznal, že všichni revolucionáři jsou od ďábla, - pravil generál Toptygin.

- Apropó, prapравnučka Bakunina spáchala nedávno sebevraždu v Itálii, - poznamenal plukovník Karlov. - V rodinách Karla Marxe a také Trockého je plno sebevražď. Církev zakazovala pohřbívat sebevrahy normálním způsobem právě proto, že se v nich částečně usadili ďáblové, kteří člověka přivedli k sebevražďě.

Podle rady chytrého Freuda, specialisté 13. oddělení nejen spustili kalhoty ze samotného prvomarxisty Plechanova, ale podívali se i pod sukni jeho ženy Rozy Markovny. Proč vlastně tomuto buřiči se nelíbila jakási Avdotie Petrovna, nýbrž právě taková Roza Markovna?

Potom pomlouvali vůdce německých komunistů Thälmana, jehož žena byla též nějaká Roza, a vyváděli z ní jakési biblické paralely.

Instruktor agitpropu to slyšel a stále si říkal: „Bože, co to slyším za heretické řeči o historii komunismu? A ještě z úst těch, kteří mají dohlížet na bezpečnost komunismu! Ale četníci MVD znali zřejmě svou věc a měli zvláštní plnou moc. Pro odvrácení možnosti dalších kontrarevolucí, museli dobře znát nikoliv propadandu agitpropu, ale skutečné mikroby libovolné revoluce.

Popíjeje čaj, jezuiti maršála Rudněva rozvážně usuzovali, že ďábel je v podstatě individualista a do sebe zamilovaný egoista. Ale, jelikož je zdrojem lidských slabostí a zlovyků, je též výborný psycholog a mazaný podnikatel. Aby přidal svému jednání solidní vid, rád si nasazuje tvář dobročince.

Je fakt, že ďábel se vyhýbá starým a v starém Řecku vyzkoušeným ctnostem, jako byla spravedlivost, umírněnost, moudrost. Radši si volí mladší a nezkušené křesťanské přednosti jako víra, naděje a láska. Ukazuje veliké zásluhy, ale to je pouze maska, za kterou se skrývá hrdost, závist a zloba. Připlétají se k nim takoví oportunisté a informátoři, jako hloupost, ignorance, marnivost, hlad a bída.

Ačkoliv ďábel je lhář a otec lži, ačkoliv má spoustu alibí a inkognit a v nejlepším případě je od něj vidět pouze ocas a růžek, specialisté sovětské inkvizice mluvili o nečistém jako o zcela objektivní existenci. Znali určité příznaky, podle kterých bylo možné usoudit, že daná osoba obcuje s ďáblem. Ale tyto indicie nenazývali přímo, spíše používali jakousi nesmyslnou hatmatilku z latiny a neotisknutelných nadávek.

Jako opravdoví jezuité, aby se zdáli objektivní, žáci maršála Rudněva zdůrazňovali, že ďábel a legie jsou dvě různé věci a že je třeba velká opatrnost, neplést si, kde je hříšník a kde svatý, kde je hříšný světec a kde je svatý hříšník.

Ďábel je vždycky špatný, zatímco jeho legionáři daleko ne vždy. Většina z nich od ďábla trpí a dokonce pokouší se s ním bojovat. Někteří, když přemohou ďábelské svody, stávají se svatými nebo spravedlivými muži, a zasluhují jen respekt.

Tak například slavný vypravěč Andersen byl také legionářem, ale patří do kategorie dobrých duchů. Proto napsal tak krásné pohádky pro hodné děti.

Generál-arcibiskup Pitirim lítostivě kývnul hlavou:

- Ano, tohoto ďábla nazvali ďáblem zcela zbytečně...

Když byl Maxim ještě student, listoval si občas v rodném domě starými kompletními svazky „Nivy“, kde uveřejňovali portréty Shopenhauera a Nietzsche. Rád se díval do zrcadla a představoval si, že má nos jako Shopenhauer a podbradek jako Nietzsche. Ačkoliv o nich soudil jen ze slechu a podle fotografií v Nivě, zdálo se mu, že jsou to hrdí geniové, tyčící se nad blátem světa.

Nyní, soudě podle Maximovy knihovny, v které se neustále objevovaly odkazy na pesimistickou filosofii Shopenhauera a bezútěšné úvahy Nietzsche ohledně „bílé bestie“ a „padajícího podraz“, oba tito misantropové se ocitli na paškálu u 13. oddělení. Jenže Maxim se zajímal nejen o jejich učení, ale také jejich osobní život při hledání kořenu jejich hrdosti, pesimismu a nenávisti k člověku.

Boris se otočil k plukovníku Karpovu: - A co řeknete o Nietschovi?

Plukovník psychopathologie opět zapracoval jako informační automat:

- Tento synek pastora, který nenáviděl křesťanství, napsal „Antikrista“, provozoval krvesmilství se svou sestrou. Někteří autoři předpokládají, že měl syfilis, ale zřejmě to byla pouze legionizace. Mnozí legionáři v takových případech svalují vinu na nevinný syfilis.

Za ta dlouhá léta, kdy maršál státní bezpečnosti Rudněv si vyřizoval své osobní spory s ďáblem, v jeho chmurných rysech se skutečně objevilo něco společného s Schopenhauerem a Nietschem - pečeť mračné hrdosti. Zato už se nedíval do zrcadla a ke svým bývalým idolům se choval zjevně nepříznivě. Nyní velký bohoborec Nietzsche byl pro Maxima pouze nemocným geniem, který zaplatil za svou revoltu tím, že prožil posledních deset let života v blázinci.

Ale u Shopenhauera Maxim podtrhnul následující řádky, kterými vyjádřil svůj názor o lidech: „Těžko bylo by žít na světě, kdyby neexistovali psi, na jejichž čestnou tlamu lze hledět s absolutní důvěrou“.

Stejný názor měl zřejmě i slavný středověký alchymista, čaroděj a poustevník Kornelius Agrippa, který byl natolik vázán k svému černému psu Monsteru, že oba jedli u jednoho stolu a spali v jedné posteli. Ale černokněžník Maxim Rudněv, aby mu nebylo smutno, si hrával se svou čubou německého ovčáka.

I když nyní Maxim nehledal v zrcadle podobnost s Shopenhauerem a Nietzsche, fakt zůstal faktem: od okamžiku, kdy se svázal s nečistou silou, jeho fyzionomie se jasně zkrivila.

Zatímco inkvizitoři MVD popíjeli čaj a filosofovali, Boris se přehraboval v černokněžnické knihovně Maximově. V knihách ze satanologie se často popisovalo, že za starých dobrých časů, šabášů vědem a čarodějů obyčejně se zúčastňovali i různí démoni, převlečení za kozla, svini nebo psa.

Byl zde i kratičkový úryvek z „Pravdy“ ještě z 30. let. Na žlutavém, rozpadajícím se výstřižku bylo oznámení, že zrádní Angličané opět uvrhli ubohého Mahatmu Gandiho do vězení. Indický světec a vůdce pasivního odporu opět neodporoval. Pouze kategoricky žádal, aby s ním do cely zavřeli jeho oblíbenou kozu, jejímž mlékem se stravoval. A do políčka namísto poznámky byl červenou tužkou postavený otazník.

Generál-profesor Toptygin zahlédl, co četl Boris, a skepticky poznamenal:

- Upřímně řečeno, osvobozená Indie by měla stavět pomníky nikoli Gandimu, ale té koze.

Vedle byl fotoalbum z života slavného malíře-modernisty Pabla Picassa, mazaného mazala, který vydělal na svém mazání miliony. Ve své přepychové vile Picasso, milionář a spolucestující komunismu [popučík], rovněž měl oblíbenou kozu, která mu sloužila modelkou. A žila tato modelka rovněž moderně: ne v chlévě, ale v domě umělce.

- To nebyla obyčejná kozička, - vysvětlil profesor MVD. - To byl tajný agent plukovníka Karpova.

Přehrabávaje se v poličce, Boris narazil na celou kolekci všelijakých hermetických básníků, veršotepců a veršotepek, kterými se to v předrevoluční době jen rojilo. Začalo to symbolisty, kteří importovali své pokusy z Francie.

Potom přišli další pokusníci - akmeisté, futuristé, imaginisté a ještě celá hromada různých "istů" stylu emocionalisté, prezentisté, luministé, parnassisté a tak dále.

Nedaleko seděl na tureckém otomanu ještě jeden mozek z mozkového trustu profesora Rudněva - generál zdravotní služby MVD Bykov, veselá kopa, na jehož výložkách tiše pobleskovali hadi, obvíjející sklenici s jedem. Kromě medicíny, tento mozek se zřejmě zajímal i o básníky. Připojil se k Borisovi a pochválil je:

- To je fakt veselá společnost. Dekadentíci. V téhle kolekci měli i taková esa, jako biokosmisté, kteří nazývali svůj program „Střípky bestialismu“. Také tam byli ničevoci, kteří symbolicky brali svůj počátek zřejmě z toho záhadného Ničto [nic], které ničtoží [nicdělá]. Svůj časopis ničevoci nazývali „Psí útulek“. Zřejmě na počest jatek, kam se sváží toulaví psi. Přílohu k tomuto časopisu nazvali krátce a zcela upřímně: „Bastardi“.

- Z hlediska vyšší sociologie byli to prostě anarchisti a nihilisté v literatuře, - povzdechl si doktor Bykov. - Jesenin a Majakovskij také vyšli z tohoto prostředí. A proto skončili sebevraždou.

- A proč vlastně? - ptal se Boris.

- No vezměte například Jesenina. K čemu se potřeboval ženit s Isidorou Duncan, která svým věkem mu mohla být matkou? Ta samá věc u buřiče Rousseau: našel si svou milou téměř dvakrát tak starou jako on a přímo ji tak nazýval: mámo!

Zde opět, jak automat na informace, zapracoval plukovník psychopatologie Karpov:

- Když muže přitahují ženy starší, než je sám, je to obyčejně příznak oedipova komplexu, totiž vědomá nebo podvědomá touha po krvesmilstvu s matkou. My to nazýváme komplexem mateřským. Od toho pochází i ruské nadávky vztahující se k matce. Na tento komplex se často váže řada sekundárních psychických nemocí. Odtud vzešla zřejmě i vzpoura a alkoholismus Jesenina. Útěk od sebe samotného, útěk do ničeho. Dobrý básník, dobrá duše, a bohužel, zemřel zbytečně.

- To je fakt, a teď abychom se zabývali jeho synem Jeseninem-Volpinem. Zde hned je vidět, o co jde. - Doktor Bykov se nadechl. - Typický paranoik. Dali jsme ho do psychiatrické kliniky, a on kouká do okna, vidí tam krávy a hned je pobízí ke vzpouře, samozřejmě ve verších:

Současně instruktor agitpropu listoval v knížce „Rozpad atomu“, jejímž autorem byl básník z emigrace Georgij Ivanov, která byla napsána v próze a vydána v Paříži nepatrným počtem výtisků, jak by pro své přátele. Mezi těmito přátely byl i generál MVD Bykov.

- Nejlepší básník bílé emigrace, - pochválil generál. - „*Bílého akátu větve sladké vůně...*“

Když byl Boris ještě dospívajícím chlapcem, ze zvědavosti lezl za otcovými lékařskými knihami, které popisovaly jisté choulostivé otázky. Ale i v těch speciálních knihách nebylo nic tak mrzkého, co vychutnával v umělecké próze básník Ivanov. Nic divného, že tato kniha, hraničící s pornografií, vyšla pouze soukromně.

V ruce s knihou „Rozpad atomu“, Boris se zeptal:

- Co to má společného s rozpadem atomu, když jde o hanobení nezletilých a zneuctění mrtvých?

- Symbolika, - odpověděl generál-major. - Tím se rozumí rozpad atomů v mozku a duševní choroby. U básníků jsou to svým způsobem profesionální onemocnění. Proto filosof Demokritos říkal, že člověka se zdravým rozumem nepokládá za skutečného básníka. Ostatně u Jesenina-Volpina jsou verše o děvčátku, zavražděném v křoví, které rovněž páchnou profanací mrtvol. Jenže když my zakazujeme takové věci vydávat, oni hned křičí, že jim omezujeme „tvůrčí svobodu“.

Boris postavil „Rozpad atomu“ do poličky na své místo. Vedle stál sborník básníků-fuistů pod hlavičkou „Měknutí mozku“. Veselí fuisté zvolili asi své jméno od slova "fu" nebo "fuj", a tím potvrdili tvrzení generála o rozpadu atomů v mozku, který pokládali za "měknutí".

Někteří profesorové 13. oddělení nosili na výložkách znaky technické služby MVD - zkřížené sekery, které původně nosili vojáci od genie a sapéři. V daném případě upomínali spíše středověkou inkvizici. Obzvláště když hovořili o dialektickém křesťanství a laskavě hladili u pásu svoji pistoli.

Vrtali se ve zdrojích křesťanství, citovali biblické paraboly, že ďábel je kníže tohoto světa, že některým slibuje vládu, slávu a bohatství, ale jiným na oplátku nese bolest a neštěstí. Vycházeje z toho, podezřívali většinu velkých lidí, kteří sedobyli vlády, v machlích s ďáblem. Na jejich účet zbývá ostatním,

občanům a vojákům, jen vyjít hoře a strádání.

Například, Lenin se dobil vlády a slávy. Ale kolik milionů lidí zaplatilo za to vlastním životem? Vždyť v zahraničí se píše, že to stálo Rusko 50 milionů lidských životů.

To, že Lenin byl spolčen s ďáblem, o tom už není pochyb. Vezměte například ty Leninovy kumpány, kteří po revoluci zdrhli za hranice, a kteří nebyli zabiti během Veliké čistky. Vždyť v emigrantském tisku otevřeně píší, že téměř všichni tito revolucionáři dostali útulek v mystických ezoterických tajných společnostech, jehož členům někteří říkali humanisti, ale jiní satanisti.

Emigrantský tisk najednou začal škytat a koktat a nijak nedokázal vysvětlit, jak je to možné. Co je to za tajné spolky a co se v nich tají. Jak by to mohl vysvětlit, když v redakcích jsou jejich bratři? A jaký je to humanismus, když připravil Rusko o 50 milionů lidských životů?

Ale v mozkovém trustu profesora Rudněva dobře věděli, jak je to možné. Dokonce věděli, proč se zakoktal emigrantský tisk. Vždyť proto během Veliké Čistky zavřeli na Sibiř málem polovinu Svazu sovětských spisovatelů. Protože tito inženýři lidských duší neplnili svou občanskou povinnost a neupozorňovali své spoluobčany, jakož i malinkého kapitána NKVD Rudněva, na nebezpečí ze strany satana a antikrista.

Tady sovětští jezuiti zahvzdli a momentálně vzali si na pomoc dalšího chytrého hebrejce - apoštola existencialismu Kierkegaarda, hrbatého filosofa, který přesvědčoval svět, že za našich dnů ďábel přebývá v tiskařské černi. A proto všichni tito pisálkové-černiči papíru mají duši černou a začnou koktat, když řeč dojde na pravdu ohledně soudruha satana.

Vždyť sám slavný Nobelův laureát André Gide psal, že kniha, napsaná bez pomoci ďábla, neexistuje. A vy, vševědové, jste to nevěděli? Podívejte se honem do zrcadla. Aha, tak proto koktáte. Ne všichni, ne všichni, ale nějakých 75 procent z vás.

Vždyť sám hledač boha Berďajev, jehož někteří lidé pokládají za největšího ruského filozofa 20. století, psal o odborovém svazu satana a antikrista. Jehož výsledkem má být vláda knížete tohoto světa. A vy, vševědové, jste to nevěděli? Podívejte se honem na vaše ženušky, tatíčky a maminečky! Aha, tak proto koktáte. Ne všichni, ne všichni, ale dobrá polovina z těch samých 75 procent.

A vy, duše pisálků, myslíte, že my o tom nevíme? Vždyť se to dá spočítat

na prstech. Máme nyní techniku, máme elektronické počítače. A vy všichni, čerňáci, jste u nás na seznamu: i členové, i kandidáti, i spolucestující, dokonce i sympatizanti.

Generál-profesor Toptygin chodil po pokoji a občas zableskly jeho nové sekýrky na výložkách:

- Kvůli tomu padlo nádherné antické Řecko i hrdá Římská říše. Stejná věc zahubila carské Rusko. Ale my jsme tajná státní policie nového, mladého Ruska! My se s touto epidemií párat nebudem...

Když ho přestalo bavit poslouchat takovou vysokou sociologii, instruktor agitpropu to už nevydržel a prohlásil:

- Poslyšte, soudruhu, z hlediska historického materialismu hybnou silou historického procesu není Bůh ani ďábel, ale mezitřídní vztahy, to jest třídní boj.

- Mladý muži, - měkce odpověděl generál-doktor Bykov. - Zjednodušeně je možné pohlížet na historický proces nebo na pokrok jako na dopravní pás, který běží už tisíce let. Důležité jsou dvě síly, které ho uvádí do pohybu. Jedna síla - na počátku - tento transportér tvoří. Druhá síla - v konci - jej ničí. A to jsou Bůh a ďábel.

- Problém je v tom, - pokračoval generál, - že k dosažení pohybu, tedy pokroku, aby se uvolnilo místo novým, mladým národům nebo třídám, ďáblovi pokroku nezbyvá nic jiného, než odříznout ne ten horší, mladý konec, ale ten lepší, který už svůj čas prochodil pod sluncem pokroku. Zde je tragický protiklad. Dekadence... Rozpad... Kde nejlepší se převrací v nejhorší, v nic. A třídní boj, to je jen intimní projev tohoto všeobecného zákona lidské povahy.

Generál kývnul na stranu, kde na mramorové desce krbu stála masivní bronzová soška: - Hle, ta hybná síla pokroku...

Byla to detail z symbolické kompozice slavného francouzského sochaře Rodina „Dveře pekla“ a zobrazovala dvě postavičky v jasně výmluvné póze. Boris pohládl prstem bronzové koleno ženy: - Láska zřejmě francouzská. Ale peklo nějak tady nevidím.

Avšak generál medicíny MVD myslel, že to lehce myšlené sousoší má hluboký smysl.

- Je to hlavní příčina většiny nešťastných manželství, rozvodů a defektních

dětí. Přičemž trpící, nejsou-li sami legionáři, ani nenapadne, že příčina toho všeho se skrývá za těmito vraty. A proto se to nazývá dveře do pekla. Z těchto vrat vychází také všechny literární prototypy zbytečných lidí.

- Promiňte, - namítal instruktor propagandy. - Ale tito zbyteční lidé, jako byronovský Child Harold a lermontovský Pečorin, byli obětí okolního prostředí, to jest sociálních podmínek.

- Oni vždycky svalují všechno na prostředí, z nemocné hlavy na zdravou, - jako automat zapracoval plukovník Karlov. - Kdo je vinen, že lord Byron byl od narození chromý, s koňskou nohou? Kdo je vinen, že klamal svoji ženu se svou sestrou Augustou? Pro prostředí? Kromě toho, ještě toužil po chlapečcích. Proto se cítil všude jiným, zbytečným, jako jeho hrdý Child Harold. Proto Byron lezl do války mezi Řeky a Turky a byl tam zabit. Komplex samodestrukce.

- A abychom pochopili lermontovského Pečorina, je nutno znát, že děd Lermontova ukončil život sebevraždou v záchvatu šílenství. A byronismu se Lermontov oddal proto, že i on se zamiloval do příbuzné. Prostě spřízněné duše. A jeho souboj? To byla zamaskovaná sebevražda. Proto napsal své „Démonům“ a „Anděl smrti“. A vezměte Brubela: věnoval se ilustracím a dekoracím k „Démonu“ a skončil v žlutém domě [blázinci].

- Eh, kdyby Lermontov žil v naší době, - s lítostí si povzdechl generál-arcibiskup Pitirim, přidělili by mu dva naše archanděly, aby ho chránili před ním samým. Potom podstrčili by mu vhodnou ženušku. A všechno bylo by v pořádku, jak u Jevtušenka.

Nad frivolními „Dveřmi pekla“ visela stará rytina Goyi s intrigujícím názvem „Uvěříte tomu nebo ne?“, kde byly zobrazeny dvě staré čarodějnice, které se nepraly, nýbrž žhavě objímaly.

- A co ohledně Goyi? - zeptal se Boris. - Vždyť on je pokládán za pokrokového umělce.

- To ano, nejprve kreslil normálně, ale potom začal pokrokovat, - souhlasil doktor Karpov. - Táhlo ho to na býčí zápasy, k nečisté síle, začal chutnat hrůzy války. Obsahem - chorobný, holý naturismus, formou - ranní modernismus. Typické chronické měknutí mozku.

Samozřejmě, za takových podmínek bylo instruktoru propagandy těžko oponovat mozkovému trustu profesora Rudněva. Tito jezuité hleděli na celé dějiny civilizace zkrz jakýsi speciální hranol, který nazývali dialektické

křesťanství a vyšší sociologie. Pro ně to byl magický krystal, kde produkt lidské tvorby se oceňoval analýzou osobního života jeho tvůrce a hlavně, temných, tajných a málo známých podrobností jeho života, o kterých se obyčejně nemluví.

V této temnotě sovětská inkvizice honila toho záhadného ďábla, který přináší pokrok civilizace a který slídí za tím, aby ta civilizace nepřeslapovala na místě.

Boris to vše viděl a přemýšlel: „Kdyby aspoň chlastali vodku. Aspoň bych mohl říct, že jsou to jen opilci. Ale ne, oni pijí čajíček... A laskavě hladí svoje pistoletky, my jsme tajná policie nového Ruska. A Maxim si hraje se svým kocourem a směje se: Víte, to je můj Nevěřící Tomáš... Fuj!“

A přitom... Přitom na prsou těch zpátečníků mlčenlivě pobleskují generálské hvězdy, které se nerozdávají nazdařbůh. A na zelených blůzách, ačkoliv válka už dávno skončila, tiše zvonily čerstvě udělené řády, které také nedávají pro nic za nic.

KONEC HLAVY 10

CENA NESMRTELNOSTI

Vážně jsem přesvědčen, že světu vládnou úplní šílenci.
(Z deníku Lva Tolstého)

Po Moskvě se šířily zneklidňující zprávy. Začalo to 13. ledna 1953, kdy se v moskevských novinách objevilo oficiální oznámení o zatčení lékařů v Kremlu, kteří byli obviněni z přípravy otrávení stranických a vládních představitelů. A jelikož podobná neuvěřitelná historie s lékaři-traviči se stala už jednou, během Veliké čistky 30. let, povídalo se, že Stalin připravuje druhou Velikou čistku a že v nejbližší době začnou masivně zatýkat mezi potentáty Kremlu.

Protože většina zatčených lékařů byli židé, vznikla fáma, že to určitě není náhodou. Někteří říkali, že Stalin se chystá vyhnat všechny židy na Sibiř, do židovské autonomní oblasti Birobidžan. Druzí říkali, že Stalin se naštvál na ubohé židy kvůli svým vlastním dětem, Jaši, Vasi a Světlany, které vždy, když věc dochází k manželství, z neznámého důvodu neudržitelně to táhne k židům. No a Stalin podezřívá z toho jakousi sionskou konspiraci.

V den Sovětské Armády, 23. února, na Rudém náměstí, jako vždy, byla velká vojenská přehlídka, kdy se stáhly do Moskvy nejlepší útvary Moskevského vojenského okruhu. Obyčejně hned po přehlídce tyto strážci Moskvy odjížděli domů. Ale teď z nějakého důvodu zůstali v Moskvě a prováděli jakési manévry.

Ve stejné době, buď jako doplněk, nebo jako protiváha armádním divizím, v hlavním městě se objevilo neznámo odkud několik divizí speciálního určení vojsk ministerstva vnitra. Červené a zelené výložky manévrovaly po Moskvě, doslovně jako hra na kočku a myš.

A opět se říkalo, že to všechno vypadá velmi podivně.

Jednoho rána na začátku března v rádiu náhle řekli, že velký vůdce a učitel strany a vlády, milovaný soudruh a otec sovětského lidu, generalissimus Josif Vissarionovič Stalin... Zde hlasatelův hlas se zlomil, odmlčel se, jako by neměl sil říct to, co bylo považováno za absolutně nemožné.

Krátce, nesmrtelný Stalin zemřel. V důsledku jakési složité nemoci, což bylo potvrzeno, jako obvykle, celou řadou lékařů z Kremli. A teď šly fámy, že Stalin zemřel už před třemi dny, a že to skrývali ze strachu z nepokojů. Lidé vzpomínali na zatýkání lékařů-travičů a protože čekali novou čistku, pomysleli si, že Stalin zemřel velmi, velmi vhodně, takže to celkově dávalo dojem, že myši snědly kocoura.

Maličká hospůdka na náměstí Nogina byla přečpaná lidmi. Instalatér v gumových botách, pohoupává se na židli, s paží na rameni přítele ve vatované bundě, vyprávěl:

- Už za polední přestávky jsem čtvrtinovou láhev zdolal. Hned po smutečním mítingu. Musím přece udělat smuteční hostinu. Za rodného otce.

- A já už od samého rána piju do zpitomění - mrkla vatovaná bunda. - Jak jsem uslyšel rádio, hned jsem letěl pro půl litru.

Za stolem u okna se usadila družná společnost stavebních dělníků, už nezvykle přiočilá. Jeden z nich, s dlouhým nosem a slzícíma očima, umístil za zády pouzdro z potrhané kožešiny a nadšeně řekl:

- Tak tedy, bylo to tak... Než umřel, Stalin, jelikož je člověk mazaný, rozhodl se zjistit, jak se žije v pekle a jak v nebi. To proto, aby si potom nezpletl adresu. Tak sedl do auta a jel nejprve do pekla. Z bran pekla vyskočí sám Belzebub, klaní se, s hubou u zemi a ocasem hvězdy píše a vítá jej: "Přeji vám zdraví, soudruhu Staline, náš drahý Josife Vissarionoviči!"

Stalin k němu: "Dobrý den, soudruhu čerte! Tak jak je u vás, ukaž mně váš kolchoz." - Muž s velkým nosem se hlasitě vysmrkal.

- A v pekle jsou prý dvoje dveře. Jedny vlevo a jedny vpravo. Čert prý hned uvedl Josefa Vissarionoviče, našeho rodného otce, do těch dveří, co jsou nalevo. To samozřejmě proto, že Stalin všechno dělal jako levý.

Stalin vchází - a co tam vidí? Na jedné stěně plakát: „*Vítáme vás u všech čertů !*“ Na druhé straně heslo: „Pod vedením geniálního Stalina vyplníme a překonáme všechny ďábelské plány na tři sta procent!“ A na třetí stěně ještě důrazněji: „Ať žije moudrý vůdce a učitel všech čertů soudruh Stalin!“ Taková servilní pochvala se samozřejmě Josifu Vissarionoviči velmi zalíbila. Až ho to v játrech pošimralo.

Posluchači souhlasně se uchechtli. Vypravěč si propláchl hrdlo pivem, a pokračoval:

- Jo tak tedy, a uprostřed stojí takový prostřený stůl. A na tom stole, jeho oblíbené mešní víno přímo v sudech. A za stolem sedí všichni jeho staří kamarádi - kavkazské kinto, zloději a banditi. Všichni opilí, chlapce objímají, písňe hulákají. Vedle se peče beránek, tlustý, mladý, jen si prsty oblizuješ. A kapela čertíků se záplem vyhrává „Suliko“. Tak se Stalinovi v tom pekle zalíbilo, že dokonce přišel potom pozdě do práce do politbyra.

No a potom, kvůli pořádku, sednul Stalin do letadla a letěl do ráje. Ale vůbec se mu tam nelíbilo. Seděli tak všelijací emigranti, kteří od něj utekli. Namísto „Suliky“ tam hrajou jediné „Aleluja“. To mu připomnělo jeho ženu Allilujevu, kterou utloukl pěstmi. A viděl, že by tady mohl dostat po držce. Koukal a koukal - a zmizel po anglicky, dřív než si ho všimli. Byl z toho všeho tak rozčilený, že praštil pilota Vaňku, aby zachránil svou autoritu.

Nosatec si potřel záda a napil se piva s takovým citem, doslova, jako by on sám doprovázel Stalina do nebe.

- No, a teďko, jakmile Josef Vissarionovič, otec náš rodný, dostal vyhazov, hned začal shánět osla. To jen proto, že nyní žádný stroj k dispozici nemá. A samozřejmě, že je nahý, protože oblečení na onom světě není nutné. Chvátá, osla podpatky pobízí. Jenže osel konec konců není člověk a chodí si jak sám chce.

Blíží se Stalin k pekelné bráně, pěstí zabuší - kčertu, tak otvírejte čestnému hostu! Objeví se obsluhující čert, ale nyní už v uniformě MVD. A ocasem už netočí a dokonce ani nezdraví. Hned Pepíka drapne za kůži na krku a strká ho, tentokrát ne do dveří vlevo, ale vpravo.

Vypravěč se zastavil, sáhl do kapsy pro váček s tabákem, utrl si kousek novin a ubalil si cigaretu.

- A co potom?

- A pak přišel ubohý Joska do pekla. Tam ho, služebníka Božího, jak se patří napíchlí hned na vidlici a hodili do kotle s pryskyřicí. To je pro dezinfekci. Povařili ho tam, stejně jako vajíčko, asi pět minut. Pak ho vytáhli sběračkou a posadili hříšnou zadnicí na rozpálenou pánev. Hned vedle se pražil Trockij. Joska řval, bránil se:

- „Haló! Došlo k maličkému omylu!“ Trockij se zeptal: „Proč tu hulákáte?“ Stalin k němu: „Já měl jít nalevo, a oni mě šoupli napravo!“ Trockij se smíchem: „Nalevo je jejich rudý koutek, jejich agitační středisko. Ty svině už to od sovětské vlády odkoukali“.

Vedle v kruhu, zamračený strýc v galoších na bosých nohách, soustředěný na pití piva, zavrčel:

- To není pivo, to jsou splašky. Ve všední den do kádě piva přilévají vědro vody. A dneska, že je volný den, přilili dvě.

- Všude, bratře, je lež a klam, - dobromyslně ho utěšoval náhodný soused, na pohled veselý Jonáš, tak trochu Charlie Chaplin.

- Víš ty, proč je pivo teplé? - pokračoval zamračený. - To oni ho v zadní místnosti speciálně ohřívají na primusu. Kvůli tomu, aby bylo trochu pěny. A potom ti tu pěnu prodávají.

- Stejně tak celý náš život je pěna, - zavrtěl hlavou veselý poraženec.

Smutný strýc chmurně uzavřel:

- V dnešní době, lotři mají dobrý život. Nedávno zavřeli jednoho vedoucího od piva. Víte, kolik našli peněz pod matrací? Půl milionu! To si vydělal na pění. Ale neuměl je blbec schovat. Teď sedí v base.

- Vězení je jako univerzita - řekl vesele looser. - Já jsem na té universitě pět let odseděl.

- A proč?

- Kvůli politické ngramotnosti. Vyšetřovatel mně to řekl: „Jen tam jdi, blbče, uč se být chytřejší.“

- Konkrétně, zač jsi seděl?

- Za obřízku.

- No já, když jsem byl u partyzánů, tak také z výřezu jsme občas stříleli...

- Ne, ne, to není tenhle výřez. Chápej, narodil jsem se s takovým malinkým defektíkem. Koneček nešlo otevřít.

- Jaký koneček?

- No, jaký - ten nejdůležitější. A když přišel čas, abych se ženil, tak jsem si začal dělat starosti: jak dělat s ženskou, když mi ženilka nefunguje. Šel jsem k lékaři. Ten mi řekl: „To je maličkost. Prostý fimozis tj. nezalupa. Hned to...“ Než jsem se ohlédl, on fik fik a obřezal mě.

- Uh-uh, - řekl zamračený, - tak to je důvod, proč oni jsou všichni obřezaní...

- A po této operaci, byl jsem tak šťastný, že teď se můžu ženit, kdy budu chtít, všem lidem ukazuju svou obřízku a říkám: „Koukněte se, poukaz na život! Jako zbrusu nová partajní legitimace!“

Veselý looser si povzdechl: - A potom vzali mne do NKVD. Vyšetřovatel, soudruh Katzenelsohn mi povídá: „Tak mi občane Kuzněcove ukaž svůj stranický průkaz“. A hned mi přišel 5 let za antisemitismus. On namítá, že obřízka sloužila coby stranická legitimace jen po revoluci.

A já mu říkám: „Promiňte, jaký já jsem antisemita, když jsem sám žid. Prostě po revoluci rodiče změnili jméno z Goldschmitta na Kuzněcova. A neobřezali mne včas také kvůli revoluci.“

- Ah tak, - povídá soudruh Katzenelsohn, - tak ty ještě proti revoluci agituješ?! Vyber si: 10 let za kontrarevoluci nebo 5 let za antisemitismus ! Já jsem přemýšlel, přemýšlel, a vybral si antisemitismus.

- A potom do toho samého lágru přišel i můj vyšetřovatel, soudruh Katzenelsohn. Jemu dali 15 let, ale ne za sionismus, ne za antisemitismus. A náčelník lágru mne jednou vyzval coby odborníka na antisemitismus a ptal se:

„Poslyš, když tu teď oba sedíte, vysvětli mi, jaký je rozdíl mezi semitismem a antisemitismem?“ A já mu říkám: „Vždyť vidíte sám. Za jedno dávají 5 let, za druhé 15.“

Na druhé straně stolu se usadila společnost lidí s jakýmsi nárokem na inteligenci, což jim nebránilo klít jako kočí. Pili pivo smíchané s vodkou. Intelektuál s brýlemi a naraženým mastným plstěným kloboukem, který v moskevských pivnicích byl známkou inteligence, probíral problémy vyššího řádu:

- Svého času soudruh Lenin napsal, že až vybudujeme komunismus, peníze nebudou třeba. Protože každý vstoupí do otevřeného obchodu a vezme si všechno zdarma. Ze zlata se stane smetí. Pak po celém světě seberou všechno zlato, a aby vyhověli potřebám pracujících, postaví na Rudém náměstí z toho zlata veřejný záchod. Bude takové velikosti, aby odpovídal velikosti naší komunistické epochy: tisíc lidí může vykonávat svou potřebu najednou.

- Opravdu Lenin to psal? - zeptal se druhý intelektuál v kabátě s límcem ze psí srsti.

- Fakt! - řekl muž v klobouku. - Jenže Stalin to pak vyškrtнул.

- Bandita, - řekl psí límec. - Zlata mu bylo líto.

- Přitom Lenin chtěl, aby tento zlatý záchod byl nejkulturnějším na světě, - rozvíjel svou myšlenku intelektuál v klobouku. - Aby na tom záchodě pracující nespěchali, jako za kapitalismu, ale kulturně oddechovali. A současně sledovali pokrokový film nebo poslouchali společně hudbu.

- To by bylo super, maminko skákavá! - Nadchl se třetí intelektuál, s kravatou, přivázanou na starou vojenskou tuniku.

Čtvrtý partner, bez klobouku, bez brýlí a bez kravaty - podle všeho polo-inteligent, realisticky poznamenal:

- V takovém případě by fronta na záchod byla větší, než před mauzoleem Lenina.

- A pouštěli by dovnitř pouze na členskou legitimaci, - s politováním přidal psí límec.

Muž v klobouku se zamračil a změnil tón.

- Na tu zlatou toaletu jsem často vzpomínal - řekl sklesle. - Uvěřil jsem kdysi na zlatý leninský záchod a dokonce jsem vstoupil do strany. A pak, během hladomoru třicátých let, lidé začali stahovat své zlaté snubní prsteny a půjčovali si na ně peníze, aby zachránili děti od smrti hladem. A já jsem si na schůzi stranické buňky vzal slovo a položil otázku: „A co ten zlatý záchod, co nám Lenin sliboval?“ Tak místo do leninského zlatého záchodu šel jsem do stalinského koncentráku. Deset let jsem si odbyl. Souchotiny jsem si vydělal.

- To nic, taky jsem seděl, - řekl psí límec. - Za krádež socialistického majetku.

- A co jsi lohnul?

- Ale, pořád nám vykládají, že závody teď patří pracujícím. No, a já jsem si z teda mého závodu vzal hrst hřebíků, abych moh spravit plot. A dostal za to 8 let. Za každý hřebík jsem v lágru zubem zaplatil - vypadaly mi od kurdějí.

- Kdo neseseděl ve vězení, není člověk - autoritativně prohlásil muž s kravatou. - Na takové se dívám s podezřením.

- A za co ty sám jsi seděl?

- Za dialektiku. Byl jsem předsedou kolchozu. Býci plán přírůstků produkce telat nedodrželi. A protože býky do vězení neposadíš, tak podle dialektiky zatkli mě. Řekli mi, proč jste býkům nepomohl? A dali mi 5 let za sabotáž.

- Mně dali jen půl roku - s jistými rozpaky přiznal se intelektuál v čepici. - Abych nechodil do práce pozdě.

- Koncentrační tábor je škola komunismu - poučně prohlásil klobouk a nalil vodu do piva. - Protože tam se mnou celá leninská garda seděla, mozky revoluce, orli. No, tam oni vzpomínali na svého soudruha Lenina. Například soudruh Lenin učil, že je lepší zničit 100 nevinných, než pustit ven jednoho viníka. Vzpomínají leninští strážci na tato zlatá Leninova slova a dívají se na sebe: kdo z nich je viníkem?

- Opravdu to Lenin říkal?

- Přesně. Na zasedání Čeky, 14. ledna 1918. A pak soudruh Lenin také psal, že pokud v zájmu komunismu bude třeba zničit devět desetin národa, totiž takových pitomců, jako jsme my, tak oni, tedy že bolševici, nesmí váhat ani minutku. Pokud nevěříte, pak se podívejte do sebraných spisů soudruha Lenina, svazek 11, str. 702.

- Vy jste se tam skutečně naučil leninismus nazpaměť, - divil se psí límec.

- Potom soudruh Lenin ještě říkal, že na Rusko se může srdečně vytento.

- Ach, kdyby nyní vykecnuł něco takového, - řekla kravata - tak by bručel v base jak osiřelý kosmopolita: 10 let s přídavkem.

- Taky soudruh Lenin si stěžoval, že v Rusku je málo chytrých lidí. A pokud nějakí chytří jsou, jsou to téměř vždy židé nebo osoby s příměsí židovské krve. Podívejte se na vzpomínky Gorkého na Lenina, vydání roku 1924, str. 20.

- Ano, a já se tak koukám: kolem mě v koncentračním táboře jsou všichni tihle leninští chytří lidé. Pracoval jsem v lese jako drvoštěp, ale z nějakého důvodu všechny tyto moudré muže honili na práci do cihelen. Místo toho, aby přestavovali svět, tahají chudáci cihly na svých zádech.

- V brigádách k politickým vězňům přidělovali jako bachaře skutečné vrahy. Vzpomínám si, byl tam jeden bandita Fed'ka Kosý, skutečný umělec ohledně mučení. Chytil nějakého leninského orla a ptal se: "Hej, ty, kontriku, uhádni, které moje oko je skleněné - pravé nebo levé? No, co mlčíš? Pitomče, koukni, kde mám lidský pohled, tam mám oko skleněné!" A bum bác pavuzou

po zádech.

Vypravěč mrazivě zatřásl rameny, jako by si vzpomněl na sibiřskou zimu. - A hlavně Fedka Kosý vyčítal našim zedníkům: „Hej, kontráci, to jste byli vy, kdo se soudruhem Leninem hrál na červené hvězdičky. Tak mi řekněte, co je to modrá hvězda? Já jsem čestný bandita, a mně vyšetřovatelé přišli navíc nějakou špinavou politickou aféru "Modrá hvězda". A dali mi 10 let za banditismus a 10 let za "Modrou hvězdu". A já sám nevím, co ta čertova modrá hvězda je. Zloba mne svírá uvnitř, i na játrech a slezině, chtělo by se plakat!“ A opět trámem po zádech, bum bác!

- Ale kameníci nosí své cihly a mlčí. A Fedka Kosý zuří: „Ech vy kontráši! Slyšel jsem, že někdo z vás tu sedí za Modrou hvězdu. Vy, počítači hvězd, aspoň víte, proč tu jste. Já sedím bez viny. Tak co, co to je, ta Modrá hvězda? Cože, spolkli jste jazyk?“ A opět bum bác po zádech.

Sabotér, který nepomáhal býkům k splnění plánu přírůstků, přinesl nový džbánec piva a řekl:

- Po revoluci, Gorkij v tisku nazval Lenina a lidi kolem něj partou šílenců. A když jsem seděl na Kolymě, tak tam bylo spousta těchto leninistů. Všichni takoví shnilí intelektuálové: buď šikmooký nebo chromý, nebo hrbatý nebo škubající se ret. A my jsme viděli na vlastní oči, jak mnoho z nich se zbláznilo. Ne na papíře, ale doopravdy.

No, někteří říkali, že to mají prý z koncentračního tábora - měli slabý základ, který nevydržel. Jiní říkali, že už před tím měli mozky červivé, s prasklinami. A když život takového člověka se hezky otřese, jako v koncentráku, tak z té praskliny vyleze úplné rozdělení osobnosti a šílenství. Tak strážci je jednoduše odvedli do lesa a postříleli jako vzteklé psy.

Zamračený strejda v galoších na bosých nohách se připojil do rozhovoru a řekl zachmuřeně:

- Říkalo se, že Lenin byl syfilitik. A teď slyšíme, že i Hitler byl syfilitik. Je jen s podivem, že ti syfilitici dokážou vylézt tak vysoko.

Oponoval mu veselý poraženec, podobný Chaplinovi: - A jiní říkají, že Lenin byl čtvrtinový žid. Ještě se říká, že Hitler byl rovněž čtvrtinový žid.

- A ty, odkud to víš? - zapochyboval psí límec.

- Hele, já jsem si odseděl 5 let jako expert na antisemitismus - pokrčil rameny Charlie Chaplin. - Každý přichází ke mně, jako k specialistovi, hlásit

nejnovější zprávy. Pokud jde o Lenina, je to naprosto jisté: jeho dědeček byl zdravotnický asistent, Alexandr Blank, pokřtěný žid z Oděsy. Když Lenin onemocněl, lékaři nijak nemohli určit, co má za nemoc. Jakési mozkové ochrnutí, které se dědí. Tak se začali zajímat o jeho předky a odhalilo se, že měl židovského dědečka. Ale je to státní tajemství.

- Aha, tak proto Lenin vychvaloval chytráky s židovskou krví, - řekl bývalý majitel sovětských závodů. - Tak to on sám sebe vychvaloval. A jak to bylo s Hitlerem?

- Říká se, že taky...

- Říká se, že slepice dojí se. - Člověk v klobouku srazil klobouk na zátylek. - Kolik jsem toho v lágrech jen neslyšel... Jeden trockista se mi zadušoval, že za doby Veliké čistky v NKVD byla jakási supertajná 13. divize. Tak tajná, že dokonce ani v samotném NKVD o tom nikdo nevěděl. Vždyť potom samotné NKVD div celé nepostříleli. A to byla práce této 13. divize, která jakoby neexistovala.

- A jiný trockista se mi zaklínal, že v té 13. divizi celá ochrana se sestává pouze z hluchoněmých. A že k výsledku tam vodili úplně nahé. Představ si, vedou Zinověva, Bucharina nebo Rykova - mozky revoluce - jen tak, nahatého vedou chodbou. Přivážou špagát za todle, za ocas a vedou. Před vyšetřovatelem sedíš jen tak, jak u doktora. A vyšetřovatelé byli, jak doktoři, v bílém plášti. A ten vyšetřovatel tě nahatého prohlíží: jakobys měl na těle nějaké speciální značky. A nejdřív koukají na konec špagátu...

- Coby stranickou legitimaci, - vstoupil do řeči Charlie Chaplin. - Pochopitelně. Obzvlášť u trockistů.

Mezi stoly se potuloval poloopilý žebrák a ve vlastním doprovodu na tahací harmonice, zpíval koncentrační písničku:

Soudruhu Staline, vy jste veliký učenec,
Ve všech vědách jste eso.
Já jsem jen sovětský vězeň.
A můj druh je šedý branský vlk.

[branský les je dnes chráněná oblast Unesca]. Člověk s kloboukem, kdysi snící o zlatém komunistickém záchodu, konečně shrnul:

- Je fakt, že slibovat zlatej hajzl a potom říct, že 9/10 lidí je možné postřílet, to musel bejt skutečně blázen. A my vidíme výsledek na vlastní kůži...

A poloopilý žebrák zpíval dál:

Buď déšť, nebo sníh, nebo moškara nad námi,
A jsme v tajze od rána do rána.
Vy jste Jiskrou zažehl nám plamen.
Vřelé díky, hřeju se u ohně.

Bývalý majitel sovětských závodů, které Lenin slíbil všem, se těžce rozkašlal a chraplavě řekl:

- Slyšel jsem, že teď vedle Lenina položí do mausolea i Stalina. Kdyby na světě byla nějaká spravedlnost, Stalina by museli hodit do toho zlatého záchodu, co nám sliboval Lenin. Aby každý mu mohl dát podle zásluhy. Podle svých možností a podle toho, co sežral. To by byla dialektika.

- Ano, to není špatný nápad, - souhlasil hubený muž s unavenou tváří a v potřhané vojenské vatované bundě, který až dosud mlčky seděl nad svou sklenicí piva. Zespoda bundy vyhlížely nášivky invalidy na staré vojenské košili.

Opilý žebrák, který se potácel mezi stoly, sňal čepici a začal sbírat milodary. Potom se zastavil před invalidou s unavenou tváří a s přirozeností prostých lidí vzal ho za rameno:

- Co ty, nešťastníče, jsi tak smutný, přesmutný, jak bys doopravdy rodného otce ztratil? Sedíš pochmurně jak sirota kazaňská. Nechceš, zazpívám ti něco veselejšího? Aby ti bylo lehčeji u srdce. Vyber si...

Člověk v klobouku sklíčeně posadil klobouk na čelo a zadumaně, jakoby jej pronásledovala fixní idea o zlatém záchodě, rozmazával prstem po stole rozlité pivo. Poloopilý harmonikář, když dostal objednávku, roztáhl harmoniku a ochraptělým hlasem spustil:

Miloval jsem celou duší dívčinu,
Za ní život byl bych dal...

Polointeligent s čepicí položil hlavu na mokrý stůl a klidně spal. Charlie Chaplin kýval hlavou do taktu a něčemu se bolestně usmíval.

Akvamarínem vymaluju světnici,
Zlatou postavím tam postel...

Sabotážník, který seděl v koncentráku namísto býků, sypal do piva sůl s soustředěně pozoroval stoupající bublinky. Z reproduktoru nad pultem zaznívaly úryvky smutečních projevů.

Vymaluju ji jak obrázek,
A dám jí všechno za její lásku...

Zamračený strejda v galoších na bosých nohách přešel z piva na vodku. Vytáhl z kapsy půllitrovku a táhl rovnou z flašky. A harmonikář třeslavým hlasem zpíval starou písničku o zklamané lásce.

Ale jestli do srdce se vkrade nedůvěra,
Že krasavice mi je nevěrná...

V horkém vzduchu pivnice jako vlny šel smrad mokrých válenek a roztáleného sněhu, tabákový dým a pivní mnohohlasý hluk. Harmonikář roztáhl svoji harmoniku, jak jen mohl:

Jako trest, celý svět se zatřese!
Užasne i sám satanáš.

Snílek v klobouku se protáhnul a zívnu. Invalida s unavenou tváří mlčky dal harmonikáři na pivo, nasadil starou šapku zakrývající uši, zasténal při vstávání z židle a šel k východu.

* * *

Ačkoliv už nastoupil březen, v moskevských ulicích bylo ještě chladno, jak v zimě. Ze střech a okapů hrozil pád těžkých krápníků. Domovníci lenivě očišťovali chodníky od špinavého ledu a svinstva, které se nahromadilo za zimu pod sněhem.

První pocítili blízkost jara svárliví vrabci. Bez oddechu na střechách se hádali, jak delegáti Spojených Národů, řešící světové problémy, na které oni nemají žádný vliv.

Pokud vrabci na střechách řešili své vrabčí problémy, pod jednou z těch střech, v sekčním sále kremelské nemocnice, stála veliká emailová vana, v které obyčejně koupali nemocné, a kde souběžně si ošetřovatelky praly příležitostně punčochy. Nyní za příčinou nedostatku jiné vhodnější nádoby tato vana byla naplněna roztokem formalinu.

V tom roztoku, v očekávání balzámování, byl namočen nahý trup starého člověka s žlutou, scvrklou kůží. Nikdo mu nezatlačil oči, a mrtvé oči nesmyslně hleděly na strop. Ze rtů, ztuhlých předsmrtelnou křečí, vyhlížely křivé a vyžrané zuby, jakoby ten člověk se bál chodit k zubaři. Aby tělo nevyplavalo na povrch, ke krku a k nohám jako závaží byly přivázané kameny. Takové, jaké v Moskvě dávají do sudů k zatížení kyselého zelí.

Vlastně, nebyl to skutečný trup, ale zbytky trupu, připravené k balzamování. Otevřená hrudní dutina i vykuchané břicho poněkud napomínaly staženou ovci, jaké visí na háku v Masně. Před balzamováním je nutno naplnit žíly formalinem. Aby to bylo možné, z těla je nutno odstranit krev, aby bylo jako z jatek košer či halal. Proto tělo starce bylo dodatečně zpracováno košerným způsobem a nosilo plno stop po řezání anatomickým nožem.

Na operačním stole byly pečlivě rozestaveny nádoby s preparovanými částmi těla. V jedné ze sklenic ve formalinu plaval mrtvý mozek, který nedávno předtím vládl polovině světa. A v jiné si hovělo něco neforemného. Když ošetřovatelky šly kolem, zvědavě šilhaly na tu skenici, potom se odvracely a uchechtávaly.

Vedle stál a pozorně přehlížel výsledky své práce generál-major lékařské služby, poměrně mladý člověk v kostěných brýlích a bílém plášti, z kterého vykukovala uniforma ministerstva vnitra. Když na sousedním stole zazvonil telefon, stáhl zakrvené gumové rukavice a šel k aparátu:

- Haló... Doktor Bykov u telefonu.

- Haló, Ivane Vasiliči, jak vám to jde?

- Právě jsem dokončil pitvu.

- Chtěl jsem se ujistit, že jste na nic nezapomněl. S Leninovým trupem se lékaři dlouho camrali, až jim začal smrdět. Ohledně žláz vnitřní sekrece, jak jste na tom?

- Všechny jsou preparované.

- Všech osum?

- Ano.

- Co ukazuje předběžná prohlídka?

- Jak se dalo čekat. Charakteristická hypertrofie jedněch a nedostatečný vývoj druhých.

- Výborně, pošlete hned všechny žlázy do naší laboratoře na konečnou analýzu. Ještě jsem chtěl vědět, co měl s levou rukou?

- Vrozená kachexie. Typická suchoručka.

- Nemyslíte, že je to výsledek učení v dětství?

- To oni všichni tvrdí, aby se zamaskovali. Ale je to vrozené. Kromě toho, levá ruka se neúplně ohýbá.

- Ano, kvůli té byl osvobozen od vojenské služby za první světové války. Wilhelm II, který tuto válku rozpoutal, byl také suchoručka. Ach jo, sami bojovat tyhle suchoručky nemohou, ale rozpoutávat války, to jo. A co prsty u nohy?

- Dva prsty srostlé. Prakticky čtyřprstý.

- Ano, to bylo poznačeno v četnických protokolech. První dítě jeho matky záhy umřelo. Druhé rovněž. A třetí také. Prakticky tři porody neduživých. On, čtvrtý, byl jediný, který přežil. Je zde dost podezřelá kombinace. Otec alkoholik a vagabond. Ale za alkoholem se často skrývají různé arménské hříčky. Možná dost, že matka dobře věděla, proč rodila tři polomrtvé děti. V takových případech se ženy pokouší o různé triky... Matce bylo tehdy 20 let, chodila jako uklízečka po domech bohatých. Nic bych se nedivil, že drhla podlahu a ukázala zadnici některému z majitelů. Bohužel neznáme krevní skupinu jeho otce, abychom to ověřili...

- Nutno vzít v úvahu, že na Kavkaze žila roztroušeně čtvrtmilionová menšina horských židů. Je charakteristické, že všechny tři Stalinovy děti vstoupily do smíšeného manželství s židy. Také rodina jeho první ženy měla smíšenou židovskou krev. Rovněž jeho třetí žena Roza Kaganovičová. Co myslíte, jde o nějaké volání krve?

- Hm, možná, - řekl hlas ve sluchátku. - Ještě podezřelejší je to, že nikdo nemá fotografii jeho otce. Vždyť bylo přece zvykem, aby aspoň jednou za život, například na nějaké svadbě, člověk byl vyfotografován. Z fotografie by bylo možno vidět, existuje-li aspoň částečná vnější podoba otce se synem. Ale my máme na místě otce jen bílé místo, vypadá to, jakoby synek záměrně zametal stopy. To samé se říká o dědovi Hitlera: místo dědečka je prázdné.

Generál-major lékařské služby sedl ke stolu a zkrřížil nohy.

- Zbývá nám pouze dedukční psychoanalýza. Víme, že otec často zmlátil matku i syna málem k smrti. Dost možná, že sám otec měl pochyby, že syn je jeho. Otec záhy umřel. Ale matka, třebaže byla ještě dost mladá, už se nevdávala. Jakoby už muže nepotřebovala. Zato u syna, jak říká soudruh Freud, byl zjevný mateřský komplex.

- Ano, - pravil hlas v sluchátku. - Charakteristické je ještě to, že matka za každou cenu chtěla z něj udělat popa. Rovněž Hitlerova matka snila o tom, že udělá syna pastorem. A Dzeržinskij se chtěl stát katolickým knězem.

- Vlastně, obraz je jasný. Navíc, ty smíšené sňatky jeho dětí. Proto se stařík zbláznil.

- No dobře, Ivane Vasiliči, a ohledně našich léků?

- Fungují výborně.

- Co ukázala autopsie vnitřních orgánů?

- Jako obyčejně. Profesionální karioma jater, změna metabolismu krve a jako výsledek trombosa mozkových cévek.

- Mozek vypreparován?

- Ovšem. A komplex vlády také. Ošetřovatelky běhají kolem a obdivují. Pro ně byl nejmocnějším mužem světa.

- Mumie je v pořádku?

- Jak naložená okurka Malosol. Ale ještě nám zůstaly různé neužitečné vnitřnosti. Co s nimi?

- Byly časy, kdy carský popel vystřelili z děla. Ale to už není v módě...

- Dát je do nějaké ozdobné urny?

- Ne, ne... Co kdyby nějakí zvědaví potomci v nich našli stopy našich léků? Americké radio už dělá narážky, že Stalinovi bylo pomůženo umřít. Představte si, taková drzost!

- Tak dobře, ty drobnosti spálíme a pustíme do kanalizace, prohlásil generál-major lékařské služby MVD. Sic transit gloria mundi (latinsky: Tak probíhá zemská sláva)...

- Amen... - dodal hlas v sluchátku.

* * *

Invalida v staré vojenské vatované bundě těžce vzdechnul a položil sluchátko telefonu. Proti němu u stolu seděl v křesle malý plešatý človíček v

uniformě maršála státní bezpečnosti SSSR se staromódním cvikrem na lesklém nose. Invalida vešel do kanceláře až ke konci rozhovoru.

- Nazdar! pozdravil plešatý. - Rád vidím, jak oblíbený tajný Stalinův rada se slzami v očích pohřbívá svého blahodárce. Jak dojemné! Až se mi chce plakat.

Ironicky vzhlédl na starý "vatník" i na ležící na stole vatovanou šapku: - Já vám zatraceně závidím. Chodíte si po Moskvě jak nějaký Harun al Rašid, dýcháte si svěží vzduch, a já se odsud nemůžu hnout. Vaše neobyčejná skromnost je někdy dost praktická. Když vás vidím, - pokračoval plešatec, - klidně bych uvěřil, že proletářský stát vedou proletáři, kteří zůstávají v těsném styku s lidem. A ne nějakí inteligentíci ze shnilé buržoazie jako Lenin, nebo nedostudující seminárníci jako Stalin, buď mu sláva nebeská, vašimi modlitbami...

Invalida ve vojenském vatníku otevřel zamaskované dveře, za kterými byla koupelna, šel k umyvadlu a myl si ruce. Plešatec se uvelebil v křesle pohodlněji:

- Ačkoliv, vy i já, jsme dva jediní maršálové státní bezpečnosti... I když Stalin vás postavil za mémi zády... Ale teď, po Stalinově smrti, jako ministr vnitra jsem jakýmsi vašim nejbližším náčelníkem. A proto, až si umyjete vaše proletářské ruce, chtěl bych si promluvit s vámi upřímně...

Maxime Alexandyči, mně se velmi líbí váš přístup k věcem. Čepice Monomacha vás rozhodně neláká. Kdo se na vás podívá, každý ví, že dáváte přednost obyčejné ruské čapce. Zároveň však každý z kandidátů na čapku Monomacha [hlavu státu] dobře ví, že mu budete velmi, velmi užitečný, jako byli Foucher a Talleyrand [ministr policie a ministr zahraničí za doby Napoleona].

Ministr vnitra SSSR vytáhl z kapsy kapesník a vyčistil si cvikr:

- Řekněte mi, proč vy, rudý kardinál a duchovní Stalinův, jste nepřišel se potěšit, jak stařík umírá? Ovšem, pro vás neumírá jen člověk, ale celá epocha - a vám je smutno. Dějí se zajímavé věci. Například, Malenkov, nevím proč zesmutněl. Chápu, že Napoleon byl smutný, když ho odváželi na ostrov Svaté Heleny. Nebo snad ten tloušťík se bere za Napoleona?

Ministr tajné policie byl ve výborné náladě a neustále žvanil: - Byl velký pán, ale paralyzovaný. Ale jazyk mu ještě fungoval. Škoda, že jste ho neslyšel, jak nadával. Jak opravdový švec. A při tom zakoušíte takovou rajskou slast: má obrovskou moc, ale je bez síly. Před vašimi očima jeho moc odchází,

odchází, odchází... Kapka za kapkou... A obrací se v nic... Mimo chodem, nemohl bych se ještě jednou potěšit tím pikantním dokumentem? Tím spisem, který jste ukazoval?

První náměstek ministra svlékl svou vatovanou bundu, potom vytákl z trezoru svazek papírů a položil na stůl.

- Psáno jeho vlastní rukou, - zabrblal ministr, když prohlížel papír. - Ale stařík nepochybně začínal ztrácet rozum. Přesto, stojím na seznamu jako první. Jaká čest?

Kožené křeslo bylo tak vysoké a hluboké, že ministr strčil nohu pod opěradlo a téměř v něm ležel. Potom tiše, téměř laskavě promluvil:

- Ale možná, že ten seznámek mu někdo nadiktoval? Možná dost, že jste ho nadiktoval vy? Dřív jste to také dělával... Ačkoliv v daném případě jde o něco jiného.

Ministr pohlédl na svého zástupce: - Maxime Alexanyči, duše líbezná, jelikož jste jediný člověk, kterému Stalin důvěřoval, řekněte mi: proč ho napadlo dělat druhou čistku?

- Říká se, že velká moc kazí lidi...

- Aha, tak proto vy tak úporně odmítáte všechna povýšení. Bojíte se zkažení?

- Ne. Ale Stalin věděl, že nikoliv moc kazí lidi, ale naopak, ti nejzkaženější lidé se cpou do vlády. Je to jeden ze záhadných zákonů přírody. A bohužel, často svého cíle dosáhnou.

- Ano, to vidíme za vlastním příkladem.

- Právě proto Stalin myslel, že je nutno periodicky sekat hlavy těch, kteří se dostali nahoru. Proto se rozhodl pro druhou generální čistku.

- Teoreticky je to zcela správné. Ale teď dovoluji mi položit vám intimní otázku, protože znám vaši upřímnou oddanost Stalinovi a váš konservativní přístup k věci... Proč v daném případě jste postoupil tentokrát obráceně? Namísto, abyste likvidoval většinu členů politbyra podle seznamu, jak jste dělával dříve, přišel jste ukázat jeho seznámek nám - a likvidoval samého Stalina. Proč?

- Z jednoduchého důvodu. Jak jste už sám řekl, stařík začínal ztrácet

rozum.

- To je pravda. Například ta historie s židy. On najednou zjistil, že škodliví nejsou sami židé, ale směs s židy. Tedy smíšená manželství s nimi. Z nich pocházející polo-židé a čtvrtinová židé. Žida je vidět hned, ale tato směs zůstává skryta. On i na mne koukal a řekl: „Co to máš, kaco, takový nos? Nejsi snad od nich?“

Ministr si pohladil konec nosu a pokračoval vyprávění: - Já myslím, že k tomu došlo kvůli jeho dětem, všechny to táhlo k židům. A jeho oblíbená Světlana ho dorazila. Jednoho jejího ženicha zahnal na Sibiř, ona si namluvila jiného a zas to byl žid. Tak si představil, že jde o nějaké sionské spiknutí a vymyslel si tu aféru s židovskými lékaři-traviči.

- Typická manie pronásledování. - Bývalý tajný rada Stalinův s lítostí přikývl. - Postupující paranoia. Profesionální nemoc velikých lidí. Cena nesmrtelnosti.

- Tak proto jste se rozhodl, že je čas vylustrovat i jeho samého. Díky tomu, Maxime Alexanyči, zachránil jste život mnohým, včetně mně. Duše milá, ani nevím jak vám poděkovat. Vždyť stařík vás tak zasypal řády, že jediné, co ještě nemáte, je medajle za "spásu tonoucích". - Ministr pohlédl na hodinky: - Ale teď už musím na smuteční zasedání ústředního výboru. Budeme plakat a sypat si na hlavu popel.

Jak vstával z křesla, vzpomněl si na svůj ischias, který ho zlobil poslední dobou, a na to, že je na seznamu čestných osob z vlády, které ponosou rakev s nabalzamovanou mumií do mauzolea. Potřel si záda dlaní, otočil se ke svému prvnímu zástupci a zaškaredil se:

- Oj, potvora, zas mě záda bolí. Vy budete mít pokoj, a já abych nosil rakev. Opět jste ve výhodě. Proč máte takové štěstí?

KONEC HLAVY 11

VZOREC VLÁDY

I řekl Jemu ďábel:
Toběť dám tuto všecku moc i slávu;
nebo mně dána jest a komuž bych koli chtěl, dám ji.
protož ty pokloníš-li se přede mnou, budeť všecko tvé.
(Lukáš 4:6-7)

Jakmile Stalinovy ostatky nabalzamovali a položili vedle Lenina do mauzolea na Rudém náměstí, na druhé straně zdi Kremlu opět začala hra na kočku a myš.

Brzy se objevila v novinách kratičká zpráva, jménem prezídia Nejvyššího sovětu SSSR, že první místopředseda vlády a ministr pro vnitřní záležitosti L. P. Berija byl odvolán ze svých funkcí, a jeho případ byl postoupen k Nejvyššímu soudu. Patnáct let stál Beria v čele orgánů sovětské státní bezpečnosti. A teď najednou se ukázalo, že to byl on, kdo byl hlavním škůdcem a zahraničním špiónem. Takže znovu, myšky snědly kočku.

Po takovém obrovském škůdci, jako byl sám ministr vnitřních věcí, zcela přirozeně začalo lustrování všech jeho nejbližších spolupracovníků, zástupců a náčelníků oddělení. Proto, když si přečetl noviny, Boris se vážně obával o Maximův osud.

Ale 13. oddělení bylo jako začarované. Stalin zemřel za poněkud podivných okolností. Berija byl zatčen jako špión. A jednoho za druhým, zatýkali všechny jeho asistenty. Avšak na hrudi maršála Rudněva, neznámo za jaké zásluhy, objevila se druhá hvězdička Hrdiny socialistické práce. Pouze výraz obličeje hrdiny byl tak kyselý, jako kdyby snědl něco odporného.

Kromě toho, na jeho hrudi stále se pohupovala nenáročná medaile "Za záchranu topících se". A nejzábavnější bylo, že právě ta obyčejná medaile mu přinášela zjevnou radost. Obyčejně ji dávají klukům, kteří zachraňují jeden druhého při koupání. Maršál Rudněv připnul ji ještě výše, než všechna nejvyšší ocenění SSSR, a radoval se z ní jako malý kluk.

Po smrti Stalina a zatčení Berii, i do sovětského tisku proklouzly některé

kritiky práce MVD. Jelikož Boris navštěvoval občas dům pod Zlatým kohoutkem, zaujal k středověkým metodám práce svého staršího bratra dost kritický postoj.

Kdo v naší osvícené době vážně věří v Boha? Samozřejmě, jen ignoranti. Je přirozené, že instruktor komunistické propagandy Boris Rudněv nevěřil v Boha ani ani ďábla.

Nicméně Boris, během svých návštěv v kanceláři Maxima, zajímal se o jeho černokněžnickou knihovnu a často pozoroval, že kromě různých středověkých čertovin, byly tam uloženy klíče k nejtemnějším záhadám sovětského režimu.

Tak, například, takový příběh. Krátce před smrtí Stalina, ve východní Evropě provalila se vlna krvavých čistek, během níž pověsili dobrou polovinu komunistických vůdců, kteří vládli v zemích nové, lidové demokracie, a zvláště v té, kde prošel hlučný proces s Rajkem. Protože mezi těmito zostuzenými vládci bylo mnoho židů, západní tisk začal bít napoplach proti antisemitismu.

Po Stalinově smrti obvinili v těch antisemitských excesech druhou polovinu komunistických knížat, kterou vedli Matyáš Rákosi a Anna Paukerová, kteří byli sami židé, a potichu je odstranili z politické arény. Ukázalo se, že hlavními antisemity byli sami židé, kteří v boji o moc, ničili jeden druhého. Každopádně, rudá knížata navzájem se požírala, jako pavouci ve sklenici.

Ale faktem je, že v Maximově kanceláři ležely šanony s razítkem "PŘÍSNĚ TAJNÉ", z kterých bylo jasné, že 13. oddělení velmi pozorně sledovalo tyto knížecí spory ve východní Evropě. A nejen sledovalo, ale něco i dělalo.

A nejzajímavější byla skutečnost, že v těchto složkách zlikvidování představitelů bratrských komunistických stran byli zařazeni pouze do stejné kategorie s ... vedoucími představiteli Mau Mau, tajné sekty černých teroristů zapojených do masakru bělochů v Keni. Přičemž hlavní tajemství Mau Mau byly nějaké ošklivé přísahy a krevní rituály spojené s problematikou sexu, jaké západní noviny, obyčejně lačné na podobné senzace, se nerozhodly popsat. Jakoby existovalo nějaké obřezání informací.

Zato v západním tisku psali, že rudý maďarský diktátor Rákosi používá dosti podivné způsoby politického boje: svého hlavního politického soupeře Jánose Kádára neobřezal, ale prostě vykastroval. A vedle byl raport specialistů 13. oddělení: zjistilo se, že roku 1920, po pádu maďarské revoluce, Rákosi, po matce Aron Kogan, žil asi rok v blázinci v Rakousku. A přímo z blázince odjel pracovat do moskevské Kominterny.

Ale to není všechno. Analýzou politické genealogie vůdců bratrských komunistických stran, kromě Mau Mau, sovětská inkvizice došla až na Babu Jagu... Ano, došla až do baby-jagy!

V této době, v Maximově kanceláři seděl generál-nadporučík technické služby ministerstva vnitra Ilja Sergějevič Kuroščupov, profesor historie a na částečný úvazek předseda Výboru pro náboženské záležitosti v rámci Rady ministrů SSSR. V 13. oddělení, jako v skutečné inkvizici, mnozí spolupracovníci měnili svá příjmení. Tak i generál-profesor Kuroščupov svým novým příjmením symbolicky zdůrazňoval, že ohledává nějaká kuřata.

Když dorazili na čarodějnici Babu Jagu, Boris neodolal a řekl rozzlobeně:

- Poslouchejte, Iljo Sergejeviči, protože pracuji v agit-propu, musím agitovat, propagovat a hájit komunismus. A vy porovnáváte zde největší komunistku Annu Paukerovou s Babou Jagou! Ta je jen v dětských pohádkách! Chaloupka na kuřích nohách!

- Zcela správně, - klidně přikývl general-profesor. - Chaloupkou na muřích nohách se zřejmě rozumí černošské chatrče postavené ve vodě na kůlech.

- Opět černoši?

- Ano. Baba Jaga z ruských pohádek vůbec nežila v Rusku, ale ve střední Africe. Byla královnou kmene kanibalů. Kmen se nazývá "Yagga." Odtud vzešla královna Yagga. Později se to převrátilo v ruskou lidožroutku babu-jagu.

Jako skutečný profesor, generál podrobně vysvětloval: - V 17. století do střední Afriky s portugalskými vojsky dorazili misionáři-kapucíni. V oblasti Kongo byla založena kolonie Angola. Domorodým králem Angoly byl nějaký Ngola Mbandi. Ten měl oblíbenou sestru Ntsinga. Později tato líbezná sestra otrávil svého bratra, a stala se královnou.

Vedle generála Kuroščupova seděl generál lékařské služby Ministerstva vnitra Bykov.

- Ze stejných motivů, - řekl, - Anna Paukerová poslala na popravu svého manžela Marcela s obviněním z trockismu.

- Pak tato královna Ntsinga, - pokračoval generál-profesor, - jako talisman pro štěstí, který přináší moc, všude s sebou tahala v tašce holenní kost svého milovaného bratra. Odtud zřejmě v ruské pohádce se objevil takový na první pohled nepochopitelný výraz: „Baba-jaga - kostěná noha“. Ntsinga vládla

dlouhou dobu, více než třicet let, a většinu času byla ve válce s Portugalci.

- Typická amazonka, - vložil se do řeči generál-lékař. - Mimoходом, Anna Paukerová také milovala běhat s pistolí na zadnici. Generál-historik zatáhl z cigarety a pokračoval:

- Ale nakonec kapucíni Ntsingu obrátili ke křesťanství. Poté, dva kapucíni, bratr Antonio de Gaeta a jeho bratr Giovanni de Montekucholo, napsali o této Ntsinge celou knihu. Přes církevní kanály, tato kniha přišla do Ruska, a tak zřejmě z černošské lidožroutky vznikla pohádka o ruské lidožroutce.

- No, když to všichni víte tak dobře, - řekl instruktor agitpropu, - tak mi povězte, proč Baba Jaga jezdí v třetí misce a koště za ní zametá stopy?

- K tomu potřebujete znát symboliku starých pohanských kultů, - řekl generální lékař - Ve starověké Indii, symboly života, nebo spíše regenerace života, byl had a lotus. Ve staré Rusi tomu odpovídaly miska a pometlo. Jedná se o symboly ženského početí a falický symbol mužství.

- A co s tím dělá Baba Jaga?

- Hmm, jezdí v hmoždýři, a pometlo zametá stopy... Symbolicky, to je docela přesné určení specifických kategorií žen, které jdou od Baby Yagy až k Anně Paukerové.

- Ivane Vasiliči, necpěte mi do hlavy symboliku, a řekněte mi to na rovinu.

Generál-medik pokrčil rameny. Na jeho uniformě se posměšně třpytil had, ovíjející pohár s jedem.

- Když vám to řeknu otevřeně, budete rozumět ještě méně. A na ramenou generála-historika tiše zablýskla sekerka technické služby MVD.

- Víte, Borisi Alexanyči, když člověk, i sebe-inteligentnější, setká se tváří v tvář s těmito problémy, vždycky cítí se trochu v hloupé pozici. Proto se jim říká zatracené problémy.

Zde inkvizice MVD, jako vždy, když se setkává s různými druhy citlivých otázek, zapískala a přivolala na pomoc své mazané židy.

- V překladu do jazyka soudruha Freuda, - usmál se generál-medik, - „jezdí v hmoždýři a pometlem zametá stopy“, to označuje komplex latentní, potlačené nebo zjevné homosexuality. A to je často spojeno se sadismem. A sadismus zase je kořenem toho, čemu se říká komplex vlády. Je to svého

druhu formule moci. Proto kvůli moci královna Nsinga likvidovala svého bratra, a rudá královna Rumunská Anna Paukerová svého muže.

- Mimo chodem, - usmál se generál-profesor Kuroščupov, - tento komplex vlády, můžete často pozorovat i mezi svými známými. Stačí se podívat, kde žena komanduje svého manžela, kde vládne matriarchát. Ale pozor: mějte oči a uši otevřené, ale ústa - zavřená. V opačném případě, pohádáte se s mnoha svými přáteli. A tehdy pochopíte, proč ten krám nazývají „jméno mé jest legie“. A proč těmto problémům se říká zatracené problémy.

Dům zlého dobra, kde pod zlatým kohoutkem bydlel maršál státní bezpečnosti SSSR Maxim Rudněv, byl plný nejrůznějších hlavolamů. Během další návštěvy, při lovu na zatracené problémy, instruktor agitpropu narazil na záhadu Aztéků. V Maximově knihovně vedle "Dcery Montezumy", který Boris čítal v dětství, stály i vážnější knihy na stejné téma.

Když v 16. století španělští dobyvatelé začali objevovat nový americký kontinent, kromě opravdových divochů ve střední Americe, narazili na plemena Aztéků a Mayů, kteří měli pozoruhodně vysokou civilizaci: přísně organizovanou třídní společnost, paláce a chrámy nádherné architektury, divadla, vlastní písmo a dokonce i knihy.

Kromě vzkvétající kultury vzkvétal tam i originální pohanský kult, který se vyznačoval neuvěřitelnou krutostí. Zdálo se, že všechny náboženské obřady Aztéků a Mayů se zrodily v mozku šíleného posedlého žízni po krvi. Bylo tam všechno, od lidské oběti až po rituální kanibalismus.

Kněží Mayů se nazývali synové slunce. Ale za přísluhovače si vybírali obyčejné smrtelníky, což bylo považováno za velkou čest. Nicméně, šťastliví vyvolenci se báli této cti skoro stejně, jako obětního nože. Slavnostní obřad zasvěcení do hodnosti přísluhovače spočívá v tom, že s pomocí některých barbarských operací z mužů učinili ženu. Tyto nešťastné přísluhovače Španělové nazývali mujerado, od slova "mujer", tedy žena. Ubohým mujerados mimořádná majská civilizace přišla zatraceně draho.

Někteří pozdější badatelé předpokládali, že tato záhadná civilizace mohla připlout na americkou pevninu z pohádkové Atlantidy. Zároveň vzpomínali na staré legendy, podle nichž v posledním období své existence, Atlantida byla poražena nějakými strašlivými chybami, které způsobily hněv bohů a byly příčinou její smrti. Nejsou snad majští kněží potomci atlantů?

Na tuto otázku mohli by možná odpovědět obyvatelé Kanárských ostrovů, které jsou geograficky nejpravděpodobnější, že by snad mohly být

pozůstatkem potopené Atlantidy. Tyto ostrovy byly obydlené kmenem Guanches. Ale Guanchové vymřeli od neznámé záhadné nemoci, kterou Španělé nazvali modorra - neodolatelná melancholie, končící sebevraždou. Tato nemoc postihá i dnes obyvatele Kanárských ostrovů, u kterých zůstala v žilách krev Guanchů.

Na kraji stránek knihy, rukou Maximovou byly připsány poznámky, že záhadnou nemocí modorra trpěli nejen příbuzní majských kněží, ale i příbuzní komunistických kněží, tedy Karla Marxe, Trockého a Stalina, v jejichž rodinách bylo plno sebevražd.

K objasnění záhad Majů, nejjednodušší by bylo číst jejich knihy. Ale zase je tady záhada: většina knih, které napsali Majové, byla spálena. A za poněkud podivných okolností. Nezpůsobil to vandalismus, opilé vojsko nebo neinformovanost inkvizitora. Právě naopak, udělal to biskup Diego de Landa, misionář a pedagog indiánů, kterého jeho současníci pokládali za svatého - jediný člověk, který tyto knihy četl.

Klíč k šifrování Majů de Lyde obdržel od kněží. Ale když začal číst jejich letopisy, naplnilo to jeho duši takovou hrůzou a odporem, že nařídil shromáždit všechny knihy a spálit. Navíc, protože věděl, že indiáni měli ve zvyku pohřbívat knihy společně s mrtvými, nařídil vykopat všechny hroby, kde by mohly být uloženy a nalezené knihy také předat ohni. Až do své smrti, de Landa mučila touha něco vyprávět o tajemném mayském náboženství, ale pokaždé přerušil sám sebe slovy: „V něm se skrývá sám ďábel!“

Mayové a Aztékové vymřeli, spolu s jejich kulturou a civilizací. Pouze na trávou porostlých zříceninách domů a chrámů zbyly časem zvětralé hieroglyfy. Ale kameny mlčí. Vědci rozluštili egyptské hieroglyfy, klínové písmo fénické, neexistuje žádný tajný kód, který by dříve nebo později nebyl rozšifrován. Jen jedno písmo na světě pevně chránilo své tajemství - písmo Majů. Stovky vědců a lingvistů se snažilo vyřešit záhadu těchto záhadných znaků, ale marně.

Poprvé po biskupovi de Landovi, a to i bez pomoci synů slunce, tyto hieroglyfy přečetl mladý moskevský učenec Jurij Norozov. Představil rozluštění majských hieroglyfů jako svou disertační práci na kandidáta věd. Místo toho, jako vzácnou výjimku, okamžitě dostal doktorát historických věd, přičemž od samotné Akademie věd SSSR. Stejně jako kdysi doktor sociologie Maxim Rudněv, který získal formuli ďábla a tohoto ďábla zařadil do služeb sovětského režimu.

Samozřejmě, že objev Norozova nemohl uniknout pozornosti think-tanku

profesora Rudněva a Boris nejdou se setkal s doktorem Norozovem v domě pod zlatým kohoutem. Byl to hubený muž s tmavými, rozčuchanými vlasy a s pohledem, jak u zasmušilé vrány. Přes své mládí, historik byl tak nekomunikativní, jakoby rozhovor s jeho současníky jej obtěžoval a byl pouze ztrátou času. A když přišla řeč na mayská tajemství, mlčel skoro stejně tvrdě jako biskup de Landy.

Když listoval v knize o kultuře Aztéků, Boris se dočetl, jak na kamenných oltářích, zdobených složitými znaky, v den svátků se konaly masivní lidské oběti. Jedním z největších svátků byla oslava plodnosti. V tento den jako oběť bohům zemřelo pod nožem kněží někdy až 20.000 lidí. Synové slunce vyřízli u nešťastníků srdce a zvedli ho do výše - jako dar slunci.

V tu chvíli do Maximova kabinetu vešel Maxim a jeho pravá ruka - pokorný arcibiskup Pitirim. Ale tentokrát arcibiskup nebyl v uniformě generála ministerstva vnitra, ale v černém rouchu kněze, a dokonce s těžkým křížem na prsou. S nimi byl ještě generál-poručik Malinin, rovněž profesor nějaké záhadné záležitosti ministerstva, který o sobě říkal, že má jen sladké jméno, ale práce je velmi hořká.

- Zajímá mě se tady o vaše kolegy, kněze Aztéků, - řekl Boris, - obraťte se na arcibiskupa. - Jaký to byl svátek plodnosti, když se rozptylovali masovými vraždami?

- Jak je vidět, je to v Americe přijato, - generál-arcibiskup si pohladil zarostlou bradu. - Téměř to samé vidíte dnes v americké televizi: samé vraždy. Když se normální člověk dívá, je mu to odporné.

- Přesně jak v římském Koloseu - řekl profesor temných záležitostí Malinin. - V době pádu římské říše. Potom na směnu degenerátům přišli barbaři. A v Americe to budou černoši.

Dále bylo vylíčeno, jak synové slunce vybírají tu nejkrásnější mladou pannu a vrhají ji do obětního ohně. Nebo ji topí v speciální jámě. Boris to četl a mumlal:

- Takoví idioti... Panny upalovali...

- Nechte kněze dělat svou práci, - přátelsky mu poradil profesor temných věcí. - Obávám se, že od takových krasavic byste získal více starostí než příjemných požitků.

- Mimochodem, Aztékové měli bohy pro všechny životní příležitosti, - řekl

arcibiskup Pitirim. - Neměli pouze jednoho boha: boha lásky.

Boris si pamatoval na oslňující krasavice, které se někdy objevily v domě pod zlatým kohoutem. Tehdy ho Maxim varoval, že tyto krasavice nejsou obyčejné, ale speciální, a aby Boris nenavazoval s nimi žádný kontakt, protože by z toho nevyšlo nic, kromě neštěstí. Jsou to snad stejné krasavice, jaké pálili a potápěli kněží Aztéků? A v domě zlého dobra z nich udělali hurisky 13. oddělení a podstrkují tyto možná-girls MVD zahraničním diplomatům a novinářům. Přitom v 13. oddělení byl dokonce speciální seznam "ruských manželek" z řad těchto možná-girls, kterými podělili mnoho zahraničních čuchálků, posluchačů a dopisovatelů.

V tu chvíli náčelník 13. oddělení seděl ve svém křesle a do rozhovoru nezasahoval. Podobně jako filosof Schopenhauer, který miloval psy více než lidi, Maxim si radši hrál se svým německým ovčákem Rolfem. Za širokým oknem, orámovaným vitrážemi s tmavými obličejemi svatých, unyle pohvizdoval podzimní vítr.

- Pitirime Fedoroviči, mohl byste mi říct, o co zde jde? - zeptal se Boris. - Jen tak, krátce, jedním slovem.

- V tom je ten problém, že jedním slovem se to stihnout nedá, - odpověděl generál-arcibiskup. - Je to smutná historie celé světové kultury a civilizace.

Aby zvýšil svoji kulturní úroveň, instruktor agitpropu opět se ponořil do knih o středověkých vědmách a mágech, následnících aztéckých kněží. V těchto knihách učení jezuiti tvrdili, že Bůh, to je především láska. A proto, když čaroděj podepsal svou smlouvu s ďáblem, platí za ni tím nejcennější, co dal Bůh člověku, darem lásky. A proto nemůže milovat nikoho, kromě sebe samého. Proto jsou z nich egoisti, egocentrici a egomaniaci.

Po straně poznámka rukou Maxima: „Výborný úsudek. Často jsem to sám pozoroval.“

Jelikož osvobodil duši od lásky k bližnímu, rohatý ji často nahrazuje láskou k poezii, literatuře, baletu a divadlu, aby tím snáze okouzloval jiné. Proto z takových vlkodlaků nezřídka se stávají výborní umělci nebo vynikající špioni, jako byla například Mata Hari.

Jako praktický důsledek, 13. oddělení rychle dospělo k přesvědčení, že většina amerických novinářů v Moskvě jsou agenti americké rozvědky CIA. Obzvláště, když trochu páchnou antikristem. Neméně starostlivě a do hloubky očuchávalo 13. oddělení i ženy těch novinářů. Odpovídalo to filosofii Berďajeva

o spolku satana a antikrista, který, jak se ukázalo, nejen že existuje, ale také se žení.

Dále v rukovědi ze satanovědy stálo, že smlouva s ďáblem může být na několik let nebo na celý život, a že se podepisuje krví: „V případě lidí, kteří jsou ještě mladí, smlouva se uzavírá na kratší dobu, ale potom se vždy obnovuje“.

Na okraji listu byla poznámka, připsaná rukou Maxima: „Jednou z forem takové smlouvy, podepsané krví, je smíšené manželství. Jenže ta krev je shnilá, nemocná. A nemocná krev, podobně jako jed, je mocnější, než zdravá krev.“

Hledaje stopy kultury a civilizace, instruktor agitpropu narazil na hlubokomyslný traktát neobyčejně učeného franciskánského mnicha Ludovica Sinistrari «De Daemonialitate», v kterém se oznamovalo, že po podpisu smlouvy, nečistý se snaží natisknout na tělo jím zkoušeného neofita svoji pečeť, „obzvlášť na ty, od nichž očekává stálou spolupráci“.

To souhlasilo s tvrzením všech středověkých autorit v oblasti satanovědy. Podle jejich popisu, „ďáblova pečeť“ či „značka čarodějnice“ vypadala jako černé mateřské znaménko různého tvaru a odstínu. Někdy na tom místě kůže se snížila, jako by bylo prázdné. Od obyčejné rodné skvrny se „ďáblova pečeť“ lišila tím, že při píchnutí není cítit bolest a neteče krev.

Za časů svaté inkvizice, podezřelé lidi z čarodějnictví obyčejně donutili k bedlivé lékařské prohlídce za přítomnosti komise, sestavené z učených lékařů, farmaceutů a kadeřníků. Podezřelého svlékli do naha, oholili a hledali „ďáblovu pečeť,“ která často se skrývala v samých intimních místech. Když ji našli, dotýkali se jí speciálními stříbrnými jehlicemi.

Předtím obětím takové prohlídky zavázali oči, aby neviděli, kdy a kde je píchli. Lovci čarodějnic tvrdili, že když ta „pečeť“ byla skutečná, vědma necítla bolest, byť by ji píchli do hloubky 3 palců, a nemohla ukázat, kdy a kde ji píchli. Kromě toho na místě píchnutí neobjevila se krev ani jiný výtok.

Instruktor agitpropu obrátil se pro vysvětlení k samotnému předsedovi Komitétu pro náboženské otázky při Radě ministrů SSSR generálu Kuroščupovu, který, po ohledání svých všech slepic, oddechoval v domě pod zlatým kohoutem.

- Byla to jakási přirozená místní anestéza, - klidně odpověděl generál-profesor 13. oddělení. Ztráta citlivosti, vznikající poruchou nervového spoje do

mozku. Jeden ze symptomů některých onemocnění periferního a centrálního nervového systému. Někdy to mívají různí psychopati a šílení. Slyšel jste o Kamovi?

A generál Kuroščupov vyprávěl dosti poutavý příběh. Kamo, přesněji Semen Aršakovič Ter-Petrosian byl legendární hrdina revoluce. Spolu se Stalinem organizoval slavný hold-up banky v Tiflissu a těmi penězi obdaroval Lenina. Důsledkem čehož byl r. 1908 v Německu zatčen.

Po čtyři roky byl Kamo ve vězení a simuloval šílenství. Němečtí lékaři-psychiatři věděli, že někteří blázni jsou necitliví na bolest. A podobně jako středověcí medikové, ve 20. století píchali banditu jehlou pod nehty. Avšak Kamo se jen usmíval a krmil chlebem vrabce, kteří přilétali oknem do cely. Potom se pokusil o sebevraždu hladovkou. Nakonec ho odvezli do blázince, odkud brzo uprchl.

- Vysvětlení je v tom, - zakončil generál-profesor, - že Kamo nebyl blázen, jen napůl psychicky chorý. Stejný poloblázen, jako většina revolucionářů. Proto Kamo necítil bolest - byla to ta samá anestézie. Ale po vítězné revoluci se mu zdálo už hloupé žít a roku 1923 na kole schválně vrazil do nákladního auta a byl zabit. Ostatně, tento Kamo byl šilhavý. Proto se říká: „má škaredý pohled“.

- A jaký to má vztah ke Komitétu pro náboženské otázky?

- Jednoduchý. Kamo, stejně jako Stalin, začal církevní školou. Bůh i ďábel jsou dvě strany jedné medaile. Proto za tím jdeme. Kdybyste dal církevním pastýřům náboženskou svobodu, jakou mají v Americe, polovina bude se modlit k Bohu, druhá polovina k ďáblu. A byly by, jako v Americe, dvě znepřátelené církve.

Generál-profesor Kuroščupov si pohrával prsty své ruky. - Tak my ty slepičky ohledáváme, hříšníky lovíme.

Dále v černokněžnické knihovně Maximově byla solidní práce nějakého Frederica Elvorti pod názvem „Škaredé oko“. Kromě toho, že byl autor vědec a profesor, byl také zasloužilým členem jakéhosi mystického tajného spolku, kteří o sobě říkají, že jsou humanisti, ale pro jiné lidi jsou satanisti.

Profesor Elvorti systematicky analyzoval příčiny vzniku tisícileté pověry o škaredém oku, které přináší maléry a různá neštěstí.

Věc je prý jednoduchá jako slaná okurka. Takové authority antické epochy,

jako Herodotus, Vergilius, Horacius, Ovidius a Plutarch, už dávno tvrdili, že taková pověra je spjata s deformací lidského zraku, hlavně šilháním. Později toto tvrzení rozšířili, a za nositele škaredého pohledu uznávali nejen šilhavé lidi, ale i chromé, hrbaté, trpaslíky, obézní a vlastně všechny bubáky. Ale pouze zrůdy od narození. Později do této kategorie řadili nejen zrůdy, ale i jejich opak, neobyčejně krásné lidi, obzvláště ženy.

Profesor Kuroščupov momentálně přiblížil teorii k praxi:

- Vidíte, právě jsem vám říkal, že Kamo byl šilhavý. A takových příkladů mám kolik chcete. Oči jsou zrcadlem duše. Dostojevskij měl každé oko jiné barvy, a to se odráželo v jeho tvorbě i v jeho životní pouti: od revolucionáře došel až k reakcionáři.

- Iljo Sergějeviči, vy skutečně používáte ve vaší práci takové hloupé příklady?

- Tak trochu, - s jakýmsi pocitem urážky v hlase odpověděl Ilja Sergějevič.

- Za doby Petra Velikého byl dokonce speciální carský příkaz: šilhavým a ryšavým bylo zakázáno svědčit u soudu, poněvadž Bůh šelmu označuje.

- Chcete snad říct, že vyslycháte i zrzavce?

- Samozřejmě. Lenin by zrzavý. Jeho žena Krupskaja také zrzavá. A hlavně Leninova groopie Inessa Armand také zrzavá. A hlavní zrádce z Leninova okruhu, Malinovskij, také byl zrzavý a špehem carské Ochranky. Když to spočítáme, tak mezi bolševickými vůdci bylo tolik zrzavých, že se klidně bolševici mohli přejmenovat na stranu Zrzavých. Vezměte Bucharina: zrzavý! Nebo Jenikidze, také zrzoun! A Stalin měl zrzavou maminku. Fuj!

Aby se uklidnil, generát Kuroščupov polaskal svoji pistolí za pasem.

- Je fakt, že tyto anomalie mohou se vyskytnout i u normálních lidí. Jenomže u legionářů se vyskytují častěji, než u ostatních. Dábel, víte, on je strašný pletoun lidí.

Kocour Vaska seděl Maximovi na klíně a packou si pohrával s medailí „Za záchranu topícího“. Ale Maxim a arcibiskup Pitirim se cvičili v sofistice. S odkazem na filosofa Denise de Rougemonta [1906-1985, propagátor evropského federalismu], posuzovali účast ďábla v porážce Francie od Hitlera. Ačkoliv Hitler byl směsí satana a antikrista, skutečný hlavní stan satanova štábu byl v Paříži. A to proto, že ďábel je především duch a že všechny zrůdy současné duševní kultury - symbolismus v poezii, modernismus v malířství a existencialismus

v literatuře - se nezrodily nikde jinde, než ve Francii. A jelikož všechny ty zrůdy a pokřiveniny nepředstavují nic jiného, jak duchovní anarchismus a nihilismus, tedy to samé Nic, které nictvoří, tady vidíte výsledek. Ale po válce ďábel, vykonav svou práci, jelikož miluje zlato a komfort, přestěhoval svůj hlavní stan do Ameriky.

V tu chvíli však instruktor agitpropu studýroval hlubokomyslné dílo papeže Benedikta CIV „De Seruorum Dei Beatificatione“, kde se probírá otázka mohou-li mít démoni děti. Zjistilo se, že s jistým uměním mohou démoni dokázat mít démoňata. Ale k tomu ti běsové musí použít jakousi vychytralou techniku, která není známa ani samému římskému papeži.

Vedle byla učená práce ambrozijského mnicha Francesca Grusso «Compendium Maleficarum», napsaná roku 1608. Po citování četných vědeckých autorit své doby, bratr Francesco došel k vývodu, že „pravděpodobně běsi byli vynálezci umělé inseminace, neboť byli schopni přenášet lidské semeno na velkou vzdálenost tak, aby uchránilo své schopnosti. Jakýmsi způsobem, neznámým a neobjasněným, byli schopni jej vstříknout tak, že to způsobilo těhotenství. Přitom měli záruku, že potomcům předávají všechny běsovské charakteristiky.

Divné bylo pouze to, že na takový středověký nesmysl bratra Francesca se odkazuje i taková současná autorita, jako Henry Rode, policejní expert na soudní chemii a vědeckou soudní analýzu, ve své knize ze sociologie a kriminalistiky „Satanská mše“, která vyšla v Londýně docela nedávno.

Na pomoc bratru Francescu přistoupil sám předseda Komitétu pro náboženské otázky při Radě ministrů SSSR.

- Je to zcela jednoduché, - řekl generál-profesor Kuroščupov. Slyšeli jste o náčelnici Buchenwaldu Else Koch? Byla souzena v Norimberku jako válečný zločinec a odsouzena k trestu provazem. Ale ona se rozesmála a drze oznámila, že je v jiném stavu a podle zákona nelze popravovat těhotné. Samozřejmě jí neuvěřili: vždyť už přes rok seděla v samotce. Izolace taková, že ani moucha neproletí. Potom ji vyšetřili a viděli: ano, skutečně je těhotná! Nezbylo nic jiného, než jí dát milost.

- No ale jak otěhotněla v izolaci?

- Spojenci se dohodli o speciálním vyšetřování, ale nic nezjistili.

- A vy víte, jak to bylo?

- Samozřejmě, - usmál se generál Kuroščupov a laskavě pohládl pistolí. - My víme vše. Víc než my, ví pouze sám Pán Bůh.

A doopravdy! Ačkoliv sám papež Benedikt XIV se přiznal, že neví, jakým způsobem běsové dělají běseňata, rudý kardinál Maxim Rudněv se dohrabal i na to. Tam, kde bratr Francesco si lámal hlavu nad záhadami umělého oplodnění, kterým se běsové zabývají, rukou Maximovou bylo připsáno: „Prstem dělaní. Viz věc „Modrá hvězda“, příloha č. 27/c. Skvělý příklad formule vlády“.

Když prolezl police knih, Boris našel starý šanon s věcí „Modrá hvězda“. Příloha č. 27/c se týkala Fedky Kosého. Začínala přezkoumáním jeho rodinného genealogického stromu, který byl značně zamotaný.

Zde já, sovětský otrok Boží, nechť jméno mé je zapomenuto, píšíci tuto žalostnou kroniku o ruských letech trápení, nucen jsem žádat o prominutí za další hříšné řádky. Ale jak jinak popsat mohu ta ďábelská tajemství?

Kromě toho, dnes v svobodné Americe píšou to samé naprosto svobodně a nazývají to pokrokovou modernistickou literaturou. A nám, Rusům, vyčítají, že jsme se vzdálili životu. Tak já vám dám, z hlediska dialektického křesťanství, příklad takového socialistického modernismu.

Věc Fedky Kosého začala dávno, ještě před revolucí roku 1905. A začala obráceně, ne otcem, ale matkou. Matka Fedky, Mara Schwartz-Černychová, v společenském životě byla revolucionářkou, v intimním životě lesbiánkou, ale v duši byla vědmou. To vše vyžadovalo udržet tajemství, a tím způsobem docházelo k vnitřní harmonii.

Když ochutnala hříchy minulosti, vědma Mara se rozhodla, že zůstat starou pannou by bylo nevýhodné a bude lepší se vdát. Ale jak to udělat, když nemiluje muže, nýbrž ženy?

Pro vědmu to bylo zcela jednoduché. K tomu nutno vědět, jak dělají lásku dvě lesbiánky: lížou druh družku - a oblizují se. Aby se vdala, vědma musí si najít vhodného muže-vlkodlaka, který bude dělat to samé, totiž minetčika z francouzských anekdot. A takových jsou také legie. Sice je to ertzatz-kafe, ale...

Vědma Mara tak postoupila. Našla si štíhlého fešáka s mutujícím hlasem, dívkám trochu podobného vlkodlaka, který se vydával za prince Oblonského a který dělal mujerado u jednoho z kněží tajného kultu kolem filosofa-bohohledače Berďajeva. Toho samého, který prorokoval spolek satana a

antikrista, který povede k světovládě knížete tohoto světa.

Nešťastný mujerado Oblonskij také byl v těžké situaci - nemohl se ženit, neboť nemiloval ženy, nýbrž muže. Proto vědma Mara bez velkého úsilí našla v něm snoubence a vzali se. Lásku dělali podle receptu soudruha Freuda o orálním erotismu. Jen trošičku obráceně. Pokud dříve muž cucal, teď lízal. A jestliže žena dřív lízala, tak teď cucala. Jako v pikantní francouzské anekdotě. A samozřejmě, příležitostně provozovali i svoje staré hříchy.

A lidé na ně hleděli a říkali si: „Ach, jak krásná manželská dvojice“.

Potom vědma Mara chtěla mít děti. Ale aby se vyhnula špatné genetice, aby snížila šance ďáblový degenerace na 50%, rozhodla se pro inseminaci. Poslala svoji lesbiánskou kamarádku k prostitutkám, aby nakoupila několik použitých prezervativů. Potom vědma Mara počala děcko prstem. Narodil se jí prstem dělaný syn, plod hříchu, který později se stal básníkem-futuristou a skrýval se pod pseudonymem Ivan Straník alias Mort, což latinsky znamená smrt. Po něm, tím samým moderním způsobem přišel na boží svět druhý syn, z kterého vyrostl proslavený bandita jménem Fed'ka Kosý.

Listuje protokoly „Modré hvězdy“, instruktor agitpropu nerad uznal: „Vlastně mohl mít pravdu bratr Francesco, když tvrdil, že taková umělá inseminace zaručuje, že potomci budou mít vlastnosti degenerační, běsovské.“ Tím i sovětský Nevěřící Tomáš zapochyboval ve své nevíře.

Rodina Schwartz-Černých byla stará běsovská rodina, v které se to hemžilo různými běsami a běseňaty. Byly v ní depresivní běsové schizofrenici a paranoici, optimističtí běsové anarchisti a nihilisti, běsi o dvou tvářích inkub a sukkub, kteří dělají z muže ženu a z ženy muže, skrytí běsové sadismu a masochismu, běsové vrazi i sebevrazi, a ještě celá fůra všelijakých běsů a běseňat.

Už po mnoho generací v této běsovské rodině dělali děti prstem. Samotná vědma Mara, hledíc na sebe v zrcadle, nezapochybovala ani na chvíli, že je také prstem udělaná. Nehledě na to, běsové manie velikosti a manie pronásledování jí našeptávali, že ona není z obyčejné rodiny, ale že oni jsou vyvolení, že jsou elita a že mají zvláštní poslání.

Po revoluci 1917 sovětská vláda v tajném zasedání vydala roku 1922 tajný dekret, zakazující tajné spolky stylu „Modrá hvězda“. Bolševická Čeka totiž brzo pochopila, že většina vůdců konkurenčních revolučních politických stran, jako menševici, eseři atd. byla těsně spjata s ezoterickými tajnými společnostmi. Ty byly svého druhu strana stran a svaz svazů. A proto, aby se

bolševici vyhnuli anarchii, Čeka jednu část vůdců těchto stran jednoduše zastřelila, druhou vypudila do ciziny.

Povídalo se, že je vypudili schválně, aby vnesly sváry a anarchii do emigrace. Mezi těmito vyvrženci revoluce bylo mnoho bohahledačů typu Berďajeva. A skutečně, první, co tito hledači boha udělali, byl rozkol pravoslavné církve v zahraničí na dvě církve. Jedna, skutečná, jako dříve modlila se k Pánubohu. A druhá, falešná, rozkolnická, modernistická, modlila se k Berďajevu, který Istivě hlásal spolek satana a antikrista. A právě takové slípky ohledával generál Kuroščupov. Bratři v satanu a antikristu se chodili zpovídat a nosili svá tajemství do sovětské rozvědky. Slepice generála Kuroščupova snášely zlatá vejíčka.

Podobným způsobem vystrčili za hranice vědmu Maru a jejího muže-
vlkodlaka. Tam se rychle sčuchli se svými spolubratry a opět, pod škraboškou humanismu a liberalismu, psali přesládlé memoáry o ruské revoluci. A aby si vydělali na živobytí, pracovali jako konsultanti špinavých záležitostí v různých špionážních centrálech. Souběžně, bylo-li třeba, dojila je i sovětská rozvědka.

Palcem urobená dítko vědmy Mary, Ivan Straník a Fedka Kosý, zůstala v Rusku a pečlivě skrývala svůj sociální původ. Ale kamarádka-vědma, která kdysi běhala pro prezervativy, z nichž se ti dva výlupci vyloupili, během Veliké čistky padla do rukou 13. oddělení a ke všemu se přiznala.

Dále ve věci „Modré hvězdy“ následovalo vyšetřování samotného Fedky Kosého, krále moskevských banditů, a který jako Modrovous měl pět manželek. Bylo zde i vlastnoruční vyličení Fedky Kosého, v kterém psal: „Mě zahubily moje zatracené ženské. Čtyři potvory ode mne zdrhly, prý jsem se na ně vrhal s pistolí a vydával to buď za znásilnění nebo za loupežné přepadení. Bez takového tyátru jsem prý totální impotent a nic nemůžu. A té páté svini se tohle totalitární milování nakonec zprotivilo, že ta kurva na mně donesla na kriminální sekci.“

„Tyhle laciné potvory nechápaly moji složitou duši. Pro mne revolver je jediná svatá voda, která uhasí moji prokletou a nenasytnou touhu poroučet, touhu po moci a sexuální síle. Žádná z mých žen nemohla mi dát úlevu duše i těla, když jsem hledal absolutní podřízení se mojí potřebě poroučet, tak, aby ze strachu se mi omlouvaly. Ty blbé nány mne nechápaly, třebaže jsem je oblékal jak panenky.“

„Je těžké popsat ty divné sladké pocity, zachvacující mé tělo od mozku do kostí, když namířím zbraň na svou oběť, když vidím, jak se třese a potí

strachem. V tu chvíli se cítím jako Bůh. V mých rukách je všechna pravda i nepravda. Jakobych se díval do studny, kde jsou skryta všechna tajemství světa a já poznávám absolutní poselství. Někdy při loupeži zapomínám i na peníze a odcházím.”

Vedle je poznámka od Maxima: „To je ona, formule vlády!”

Dále psal Fedka Kosý: „Celý můj život byl naplněn závistí a nenávistí k tomu, co dosáhli jiní lidé. Často jsem myslel, že by ze mě mohl být veliký vůdce, schopný udivit svět sociálními převraty, tak neuvěřitelnými a fantastickými, jaké se rodí jen v hlavách velikých vládců. Ale k mému neštěstí, narodil jsem se pozdě a nemohl se zúčastnit revoluce. Jinak bych vám všem ukázal, co umím.”

Boris si vzpomněl, jak kdysi v dětství, po rvačce s chuligánem Fedkou Kosým, chlapec Maxim se modlil k Pánubohu a prosil, aby ho udělal velkým a silným. A nyní maršál státní bezpečnosti SSSR Maxim Rudněv se stal velkým a silným a psal ve věci bandity Fedky Kosého neveselý vývod: „Hle, jaká je cena té vlády, kterou dává kníže tohoto světa!”

Zato Fedka Kosý neklesal na mysli a končil svoji autokritiku takto: „Třebaže jsem sociální veš a hnída, jaké nutno rozmáčknot, prosím sovětskou vládu o nezastřelení. Jak prorokoval soudruh Lenin, i za sovětské vlády se neobejdeme bez asenizátorů. Ještě mohu být užitečný k rozdrčení jiných vší a hníd. Abyste si, jak se říká, nesvinili ruce. Pošlete mne do nápravného pracovního tábora, a já slibuji, že se napravím.”

Král moskevského podsvětí skutečně dodržel svůj slib. Poslali ho do koncentračního tábora, kde po Veliké čistce seděli bývalí hrdinové revoluce. Fedka Kosý se zde stal náčelníkem brigády v kamenolomu a úsilovně převychoval bývalé revolucionáře za pomoci dubového klacku.

- Tak vy jste, buřiči, k rebelii proti carovi a proti Bohu pobízeli? - řval Fedka Kosý, když zpracovával své kameníky pendrekem. - Ale teď jsem pro vás carem a Bohem já. Za co jste se brali, to máte!

Tu noc zůstal Boris přenocovat v domě pod zlatým kohoutkem. Ale špatně se mu spalo. Jako v kině, instruktora agitpropu celou noc pronásledovaly vtíravé sny.

Odněkud zdálky se záhadně usmívala krasavice Olga, polo-anděl a polo-marťanka, zimomřivě zahalená do své bílé šály. Vedle ní ve vojenské uniformě poloprincezna-generál NKVD Zinajda Genrichovna, směs satana a antikrista

Hned za nimi, jako chromý čert, pokulhává polo-hrdina Perekopu v červených pážecích kalhotách. Někde v pozadí pomalu poblikává mystická „Modrá hvězda“, kde jako v hnízdě zmijí, se hemží dobré zlo a zlé dobro. A v rohu sedí Maxim a jako doktor Faust, hrabe se ve svých knihách ze satanologie, hledá formuli dobra a zla, rozumu a šílenství, života a smrti. Potom ukazuje na Borise a chechtá se: „A tohle je můj Nevěřící Tomáš!“

Nevěřící Tomáš se převalil ve snu na druhý bok. Ale na druhé straně se objevil mozkový trust profesora Rudněva. Generál-arcibiskup Pitirim s křížem na prsou a s ohromným revolverem u pásu. Generál-profesor Kuroščupov se svými slepičkami, které snáší zlatá vejce. Leib-medik 13. oddělení dr Bykov se svými zmijemi, které ovinují flakon s jedem. Generál-inkvizitor Toptygin se svými sekýrkami na výložkách. Profesor temných záležitostí Malinin, u kterého jméno je sladké, ale práce hořká. Tyto mozky laskavě hladí své pistolky a pomrkávají: „Heč, my jsme tajná policie nového Ruska, mladého Ruska! My víme vše o všem. Více než my, ví pouze sám Pánbůh!“

Nevěřící Tomáš se vrtěl z boku na bok, ale nic to nepomáhalo. Jak rusalky v pohádce, vůkol se zdvořile usadili chytrí židové Maxima - apoštolové 13. oddělení. Apoštol vědecké kriminologie profesor Lombroso se svými bláznivými genii. Apoštol degenerologie dr Norday se svými geniálními degeneráty. Apoštol existencialismu, hrbatý filosof Kierkegaard se svými běsy, kteří bydlí v tiskařské černi. Byl zde i apoštol psychoanalýzy Freud, vynálezce orálního erotismu, spokojeně táhnoucí ze svého cigára, které podle jeho učení je falistickým symbolem. A ostatní chytráci hledí Freudovi na ústa a oblizují se.

A za všemi, jak učený kocour pod dubem, sedí maršál státní bezpečnosti SSSR Maxim Rudněv a hraje si se svými zakletými krasavicemi. Na jeho klíně sedí kocour Vaska a pohrává si s medailí „Za záchranu topícího“.

Ráno, když vyšel z domu zlého dobra, instruktor agitpropu pohlédl letmo na zlatého kohouta na střeše a řekl: „No, tohle mi stačí...“

* * *

V případě zatčení důležitých lidí, aby neskončili život předčasně, sebrali jim pásek, šle, tkaničky do bot, umělý chrup, brýle a dokonce uřezali všechny knoflíky u kalhot. V sanitní kontrole je ostříhali mašinkou, zahnali pod sprchu, posypali práškem proti vším a pak je zavřeli do cely s gumovými stěnami v jednom ze suterénů Hlavní správy ministerstva vnitra.

V podzemí nepřetržitě svítila žárovka a nebylo zde k rozeznání, je-li noc nebo den. Proto, když maršál státní bezpečnosti SSSR, který vymyslel tento

řád, přišel do takové cely coby zatčený, nevěděl vůbec, jak dlouho zde vlastně je.

Nejprve jej přivedli před lékařskou komisi, kde prověřovali jeho fyzické zdraví tak bedlivě, jakoby měl letět na měsíc. Potom ho poslali na sérii psychologických testů, natolik složitých a zamotaných, že obyčejný člověk by se v nich s jistotou zapletl.

Ale bývalý maršál věděl, co lékaři hledají. A věděl, jak je oklamat. Lékaři to také věděli a prosili ho ve jménu vědy, aby byl čestný, vždyť tak nebo onak, nemá co ztratit. A zatčený rovněž věděl, že nemá co ztratit. Podle té výjimečné starosti o jeho zdraví, věděl, co ho čeká.

A on už věděl, kdy k tomu dojde. Ne dříve, než dokončí svoji autobiografii. Ne obyčejnou anketu, jaká se píše v případě obyčejných smrtelníků, ale životopis neohraňčeného rozměru, protože nyní jeho život nepatří jemu, ale historii. Ti, kteří seděli navrchu, věděli, že v takové situaci ta biografie bude velmi podrobná a dlouhá.

Když i tato byrokratická procedura byla skončena, zatčeného vyzvali na poslední výslech, po kterém obyčejně vyhlašují rozsudek. Kráčeje v podzemní chodbě a přidržuje padající kalhoty bez knoflíků, bývalý maršál se neudržel a zeptal se strážců:

- Kolikátého je dneska?

Ale konvoyéři se pouze zachmuřili a mlčeli. Zatčený s lítostí si vzpomněl, že v suterénu všichni strážci jsou hluchoněmí. Střevíce bez tkaniček mu spadávaly a vláčel je po podlaze. Výtahem ho dovezli na nejvyšší poschodí a uvedli do kanceláře, kterou z minula tak dobře znal. Za velikým psacím stolem seděl člověk v známé uniformě maršála státní bezpečnosti SSSR.

Dva maršálové, bývalý a současný, mlčky se na sebe podívali.

- Posadte se, - řekl jeden.

- Děkuji vám, - řekl druhý, opatrně usedávaje do známého křesla.

- Chcete si zakouřit?

- Zatčený se natáhl pro cigaretu.

- Tady máte zápalky. Nechcete sklenku koňaku?

- Velmi rád, neodmítanu.

- Máte nějakou profesionální stížnost?

- Ne. Chtěl bych vám poděkovat, že jste mne nedal přivést k výsledku nahého, jak se dělávalo u vás.

- Tak tedy zbývají pouze formality. Přečtěte si to.

Bývalý maršál vzal na stroji napsaný list s erbem SSSR a přimhouřil oči: „Speciální Kolegium Nejvyššího soudu Svazu Sovětských Socialistických Republik na mimořádném zasedání...”

- Taková fraška! - odfrknul zatčený. - Vždyť žádné zasedání nebylo!

„...prošetřilo záležitost bývalého ministra vnitřních záležitostí a bývalého člena Prezidia ústředního výboru komunistické strany Berii L. P...”

Bez brýlí, krátkozraké oči se spěchem bloudily po řádkách, hledající poslední slova:

„... a odsoudila souzeného k nejvyššímu trestu - smrti zastřelením. Rozsudek je konečný a nepodléhá odvolacímu soudu. Vykonat rozsudek bez meškání”.

- Nějak špatně vidím bez brýlí, - zamumlal odsouzený bezzubými ústy, kterým sebrali protézu. - Jaké je zde datum?

- Neobracejte pozornost na datum. Podle novin jste byl zastřelen už před půl rokem.

- Obyčejné hříčky profesora Rudněva, - křivě se usmála živá mrtvola a pohleděla na podpisy níž. - A kde je vlastně váš podpis?

- V daném případě já jsem pouze zprostředkující instance.

- Ovšem, vy vždycky zůstáváte ve stínu. - Odsouzenec hodil ortel na stůl. - Nebo snad, poté, co jste likvidoval samotného Stalina, se také zabýváte drobnostmi, jako ostatní ministři?

- Lavrentii Palyči, vzpomeňte si, jak Stalin připravoval druhou čistku? A jak jste byl na prvním místě?

- Ovšemže, vždyť tenkrát jste mi zachránil život. A já, jako vtip, jsem vás

vyznamenal medailí „za záchranu tonoucího“. Která se vám, jak vidím, velmi líbí... Ach, proč jsem se jen cpal do toho proklatého boje o trůn...

- Proto se říká, že ctižádost je první smrtelný hřích. Výsledkem toho jste se znovu ocitl prvním na seznamu. Ale tentokrát...

- Chápu, tentokrát spása tonoucích závisí od samotných tonoucích. Ve vašich očích jsem nevyléčitelná oběť vlastních vášní a historického procesu. Proto jste mne zastřelili v novinách už před půlrokem. Potom jste, beze spěchu, ze mne vytáhl vše, co potřebujete pro své speciální archivy. Potom vyřežete z mé mrtvoly všechny žlázy, které vás zajímají a naložíte do lihu pro vaši sbírku. Ze strachu, že poškodíte moje drahocenné žlázy, ani mne nezastřelíte. Víím, udusíte mne plynem.

Někteří protivníci trestu smrti argumentují tím, že pro odsouzeného není ani tak strašná smrt, jako čekání na ni. Proto čekající na popravu trpí víc, než jeho oběť, která se smrti nenadála. A to je nespravedlivé. Aby to opravili, v 13. oddělení některé kategorie odsouzených k smrti nebyli informováni o svém odsouzení. Uvedli je pouze do speciální komory a přimíchali do jídla uspávací prostředek. Když usnuli, do té hermetické komory pustili jedovatý plyn.

- To je dobré pro lidi, kteří o tom neslyšeli, - řekl sebevrah. - Ale já tu metodu dobře znám.

Maršál Rudněv mlčky podal ministrovi láhev koňaku. Ten si nalil, ne do skleničky, ale do sklenice na vodu a vyprázdnil ji jako vodu. Potom se chytře uchechtнул: - Vy samozřejmě čekáte, že na rozloučenou vám povím něco zajímavého. Že vám předám vlastně všechny moje tajnosti. Problém je v tom, že v teorii vy znáte vše. Jen to neznáte v praxi. Vy nevíte, co je to smrtelná láska ke smrti, za kterou se platí smrtelným strachem ze smrti. Když celý život žijete láskou k cizímu strachu, k cizí smrti, tak za to celý život vás mučí strach z vlastní smrti. Když ve snu i v bdělém stavu vás pronásledují všelijaké příšery a hnus. A když už víte, o co jde, je to degenerativní onemocnění mozku [Klimovova teorie, jakési měknutí mozku, není potvrzena].

- A ohledně komplexu vlády?

- Velmi jednoduché. - Bývalý ministr vnitra otřel si pleš. - Jako kluk, rád jsem běhal bos. Obzvlášť po dešti. A bosýma nohama jsem rád drtil žáby. Příjemné bylo se dívat, jak z nich z huby vyklouzávají vnitřnosti - takové bílé bubliny, hladil jsem je. Jako jiní hladí hedvábí nebo samet.

- Ve vašem životopise jste napsal, že když jste dospěl, cítil jste stejnou

potřebu drtit lidi?

- Ano, komandovat, cítit, že se tě bojí, být nahoře. Ale k tomu je třeba mít nad lidmi takovou moc, jakou jsem měl v dětství nad žábami. Proto jsem se drápal k moci, lhostejno k jaké, sovětské, kadetské nebo turecké, jen aby to byla moc! Vždyť vy sám víte, že všichni skuteční revolucionáři jsou takoví. Vy pouze nevíte, s jakým blahem jsem je všechny dával postřílet, protože jsem věděl, že jsou všichni stejné černé ropuchy, jak já sám.

- To je základní zákon marxismu, jednota a střet protikladů, - s lenivou lhostejností řekl maršál Rudněv. - A co ohledně problému s nezletilými?

Bývalý ministr vnitra stařecky pokrčil rameny: - To je cena, kterou soudruh satan bere za vládu, za slávu a velikost. Vláda - výměnou za bezmocnost. Pohlavní bezmocnost. Impotence.

- Jedna z vašich žen byla prý z carské krve?

- Oh ano, cosi jako následnice gruzínského trůnu. Můžete říct, že je to další důkaz mojí manie velikosti. Troufnout si na carevnu... Ale moji carskou ženušku moje impotence nijak netrápila. Naopak, plně jí vyhovovala.

- Vrána k vráně sedá?

- Ano. Ženských impotentek je tolik, jako mezi muži. Pouze u žen se tomu neříká impotence, ale frigidita. A potom, aby to zamaskovaly, tyto chladné impotentky se vdávají za impotenty. No a potom každý pokusníčí podle svého. Jak se říká, je 69 způsobů, jak být nešťastným.

- No dobrá, ale jak to bylo s nezletilými?

- Ale tahle... Říkám si, dostihl jsi nejvyššího postu, ale sám nic z toho nemáš. Jsi nejvyšším ochráncem zákona, a nezadržitelně tě to táhne k tomu, co zákon přísně zakazuje, k nezletilým... Haha, vždyť většina lidí ani nepodezřívá, co my s těmi dětmi děláme... Jak říká váš soudruh Freud, my praktikujeme orální erotismus... Popisovat těžko... Soudruh satan umí skrývat svoje tajnosti tak, že se nehodí je i vyslovit...

Ještě nedávno ministr vnitra byl vladařem nad životem a smrtí milionů lidí. Teď to byl jen ubohý a bezmocný stařec. Když se rozčilil, z bezzubých úst tekly sliny a kapaly na jeho košili. Utřel je rukávem a uzavřel:

- Chorobná touha po vládě, neboli komplex vlády, obvykle je svázána se

sadismem... A sadismus je obvykle spojen s homosexualitou, zjevnou, latentní nebo potlačenou, z čeho pramení všech 69 způsobů být nešťastným... A paralelně s tím jde měknutí mozku... Kombinací je zde víc, než v kaleidoskopu... To je celá formule vlády. Není to ďábelská ironie? Ale takovými byli všichni velicí mocnáři - Alexandr Makedonský, César, Napoleon, Lenin, Hitler i též soudruh Stalin. A na tom, duše drahá, nic nezměníte. Ale vždyť vy to sám dobře víte. Jenomže jste stiskl klávesu a všechny moje slova zapisujete. Kvůli věrnosti. Kvůli přesnosti. Na směnu revolucionářů přichází byrokrati.

Tvář starce, zarostlá šedou štetinou, pohubla, bezzubý ret se provalil, podbradek se zdvihl k nosu, jak u babičky. Seděl, sehnut v křesle, dychtivě vtahoval dým cigarety, jakoby si chtěl nakouřit do zásoby. Třesoucí se ruce jej neposlouchaly a popel padal mu na kolena.

- Na vašem místě, maršále Rudněve, já bych byl velmi hrdý na tento historický moment, - řekl stařec s obličejem stařenky. - Veliký inkvizitor posílá na onen svět posledního velkého šamana komunismu. Ale já na vaší tváři moc velké nadšení nevidím.

- Porod nové společnosti, - pravil maršál, - je krev a stejné svinstvo, jako porod nového člověka.

Odsouzenec se povozil v křesle, potřel si záda a vzdechnul:

- Aj, zas můj ischias začíná.

Opřel se o těleso ústředního topení. Ačkoliv bylo studené, na něco si vzpomněl a odtrhnul ruku, jakoby se spálil.

Kdysi dávno, náčelník 13. oddělení mu vypravoval, jak ve středověku někteří otcové církve žádali být pohřbeni pod schody do chrámu, aby věřící kráčeli k víře v jejich prachu. Tehdy tato myšlenka se natolik zalíbila ministru vnitra, že nařídil kremaci mrtvol odsouzených pracovníků svého ministerstva v kotelně ministerstva. Prostě aby rozpory nevycházely z domu a rodinné věci se řešily v rodině.

Teď si bývalý ministr představil, jak jeho vlastní tělo, rozřezané od specialistů 13. oddělení, povezou na káře do kotelny a tam mu připraví rodinný pohřeb. Jeho tělo hodí na plát z perforovaného železa a strčí pod naftové trysky topení.

Dokonce se mu zdálo, že na tváři maršála Rudněva se mihl lehký výraz

odporu, jako u člověka, který spatří mrtvého. Aby prodloužila svůj čas, živá mrtvola sáhla po lahvi s koňakem. Současně s alkoholem, tělem se rozlila únava a nezáměr o vše.

Náhle si vzpomněl na břeh Černého moře, kde jako kluk běhával bos po horkém písku. Nad hlavou kavkazské slunce, nahé nohy laská chladná mořská voda. Pohlédl na své padající polobotky s holou patou a pomyslel, že brzo ty žluté paty bude laskat oheň z naftové trysky. Jak ještě prodloužit ten prokletý čas?

Pohlédl na maršála Rudněva. Ten seděl s polozavřenými víčky, jakoby byl unaven a chtělo se mu spát. Písečné vlasy neurčité barvy, nešedivé, nekvetoucí. Oči s bělavými řasami, nešedivými, nezelenavými, jak u ještěrky. A na vyschlé tváři klidná lhostejnost.

- Maxime Alexanyči, - tiše pravil odsouzenec k smrti. - Stalin vás nazýval svým rudým kardinálem. A já na vás koukám a přemýšlím... Vy jste odstřelil mého předchůdce Ježova, potom jste přiotrávil vašeho šéfa Stalina, teď pustíte mne do trub ústředního topení... Vždyť vy sedíte a vládnete na sovětském trůnu už ne jako rudý kardinál, ale jako rudý papež... V Římě sedí římský papež, někde jinde sedí antipapež, ale v Moskvě sedí rudý papež... Dosáhl jste nejvyšší vlády... Ale nikdo vaše jméno nezná... Jaký z toho máte požitky?

- Žádný, - chladně odpověděl rudý papež. - Jenom nepříjemnosti.

- Předtím, než jste odstřelil Ježova, já jsem se ho také ptal. On byl zcela bezpohlavní bytost, chromá noha a navíc růstem trpaslík, typický vyrozenec. A hele, před smrtí brblal najednou něco o Bohu: „Já jsem narušoval všechny boží zákazy a nezasluhoval od Boha nic jiného, než trest. Sloužil jsem Stalinovi jak Bohu, a nevysloužil od něho nic, kromě vděku. Ale teď místo vděku mne budou odstřelovat. Tak co z toho mohu usoudit? Že Bůh přece jen existuje... Jináč kdo by mne mohl trestat? Víím, že mne, stejně jako Jagodu, odstřelí ten levák Rudněv - on je levá ruka pána Boha...“

Odsouzený na smrt zašilhal na levou ruku Pána Boha, očekáváje, že ruka stiskne knoflík zvonku, aby ho odvedli do sklepa. Ale ta se ani nehнула.

Bývalý ministr hluboce zatáhl za cigaretu a obrátil oči na ručičku hodin. Nalil si ještě koňak, zazíval prázdnými čelistmi a žíznivě vypil, aby se opil až do zblbnutí. V rozích místnosti se objevily večerní stíny. Brzo ho odvezou do sklepa a pošlou na transport smrti. Ano, z tohoto domu vyjde už ve formě nepatrného dýmu z trubky ústředního topení.

- Maxime Alexanyči, mám k vám malinkou, poslední prosbu, - řekla budoucí mrtvola. - Víte, za starých dobrých časů, když takových, jako já, upalovali na hranici...

Vzpomenul si, jak tedy někteří z odsouzených a z čarodějů šli na popravu ve stavu šílenství, tancovali a zpívali své heretické písně, jakoby se radovali z blízké smrti. Dokonce v plamenech necítily nic a vedly si jak na šabáši, na kterém tančily kolem takových ohňů. To proto, že v podzemní kobce jim jejich stoupenci dokázali předat tajný lektvar, způsobující necitlivost a úplné zapomnění. Někdy soucitný inkvizitor, který znal tajemství této směsi, před popravou dával hříšníkům ten elixír sám, aby ulehčil jejich smrt.

Bývalý ministr vnitra SSSR kývl na velký portrét Leninův na stěně. Tento portrét se odklopoval na pantech stranou a za ním byla ukryta nástěnná knihovna. V ní se chránila obširná kolekce různých exotických jedů, kdysi shromážděná Gershelem Jagodou, který v mládí byl lékárníkem, potom seděl v této kanceláři jako náčelník NKVD a nakonec byl zatřelen ve spojení s procesem kremelských lékařů-travičů, v kterém hrál hlavní roli.

- Maxime Alexandyči, vždyť tam jsou ta narkotika, vzdechnul odsouzený k smrti. - Jelikož jste levá ruka Pána Boha, dejte mi trochu...

- Kam byste tak chvátal? - Jak hodný pán mluvil maršál Rudněv. - Takže vás přitáhli k moci všelijaké chorobné komplexy, které my pro jednoduchost nazýváme ďáblem. A víte, jak jsem se dostal na toto křeslo já? - Odsouzený nadále zíral na Leninův portrét. - Kdysi v dětství, když mne zbili kluci ze sousedství, obracel jsem se na Boha s různými hloupými modlitbami a prosil jsem Boha, aby mne udělal velkým a silným.

- Ta modlitba se vyplnila, ale... - Odsouzený se křivě usmál, - ... ale vypadá to, že tu modlitbu vyslyšel ďábel.

- Problém je v tom, - maršál unaveně se pohnul v křesle, - že jako odměnu jsem nabízel Bohu zkrátit poněkud mi život... A co je divné, teď se u mně objevila srdeční vada. Přičemž lékaři se diví, že ta vada je poněkud neobvyklá.

- Och, na vašem místě bych nedůvěřoval těm kremelským lékařům.

- Lékaři říkají, že jsem si zničil srdce v práci. Vypadá to na otravu srdce autotoxinami. Znáte takový jed?

- Ne, jestli někdo vás otrávil, já to nejsem. Já dávám přednost zastřelení.

V tom mám praxi už od dětství. Zabíjel jsem žáby prakem.

- Ten jed je poněkud filosofický. Škaredé myšlenky a pocity působí, že vzniknou v organizmu odpovídající autotoxiny. V mém případě, příliš jsem nenáviděl to zlo, které se nazývá ďáblem. A tato nenávist otráвила mé srdce. Jak vidíte, každá nenávist je otravou, byť by to byla nenávist zlého.

- Jak se to vezme, - skepticky namítl odsouzený k smrti. - Co škodí jednomu je užitečné jinému. Prostě vy se nehodíte na tuto práci.

- Lékaři říkají, - pokračoval maršál, - že má podivná vada na srdci se může zhoršit nebo i zlepšit. Může mne zachvátit infarkt dnes nebo za třicet let. To bude záviset ode mne samého, protože jediný lék je změnit způsob života.

- Chcete snad teď prodat svoji duši ďáblu? Za život? - Odsouzený k smrti opět úkradkem pohlédl na portrét Lenina. - Dejte mi dobrou porci narkotik z toho milého trezoru. A já na onom světě za vás utrousím vhodné slovíčko u soudruha satana.

- Teď se vraťme od filosofie k vašemu rozsudku, - řekl maršál.

Aniž by pozvedl zraky, odsouzený čekal, kdy levá ruka Pána Boha stiskne knoflík zvonku a vyzve hluchoněmou stráž, která ho povede do komory smrti.

- Podle novin jste už mrtev, - uslyšel hlas zdaleka. - V očích národa spravedlivé soudnictví je obnoveno. A já se musím léčit. A nechci už si otravovat krev dalšími autotoxiny. Vlastně, váš smrtelný rozsudek se prohlašuje podmíněčným.

Odsouzený k smrti nedůvěřivě zdvihl obočí:

- Co je to zas za nový hokus-pokus profesora Rudněva?

- Jen to, že po Stalinově smrti politika se zásadně mění. Nyní zavržení členové vlády nebudou se už střílet, ale posílat na práci do bázové organizace. Včetně práce jako obyčejný kolchozník.

Bývalý odsouzený k smrti náhle se hystericky rozchechtal:

- Cha-cha-cha... Veliký inkvizitor vymyslel pro nás nejúžasnější mučení! Vždyť pro naše lidi je lepší umřít, než takový ďábelský výsměch. Kopat hnůj v kolchoze! Cha-cha-cha...

Zatímco se otrásal záchvatem hysterického smíchu, levá ruka Pána Boha

vytáhla ze stolu šedivou knížku.

- Takže trest smrti se mění na vyhnanství. Tady máte váš nový vnitřní pas.

Bývalý ministr vnitra s nedůvěrou otevřel šedý kolkovaný obal.

- Dali jsme vám samozřejmě jiné jméno, - řekl maršál. - Jestli řeknete své pravé jméno, nikdo vám neuvěří. A jestli uvěří, tak vás zabijou jako psa. To, doufám, sám chápete. Vaše oficiální fotografie byly dostatečně retušovány, že ve skutečném životě vás nikdo nepozná. V dnešní době částečně rozpouštíme lágry. Podle nového pasu jste jedním z propuštěných koncentračníků. Pro orgány státní bezpečnosti je v něm označeno šifrou, že jste seděl za prznění nezletilých. A nezapomeňte, že podle sovětských zákonů, podmíněný rozsudek značí pouze odklad vykonání rozsudku, ale v principu rozsudek zůstává v platnosti. Nezapomeňte na to, občane Bergmane.

- Jinými slovy, budu živou mrtvolou, řekl bývalý první náměstek Předsedy Rady Ministrů SSSR. S novým pasem v ruce, opatrně pohlédl na dveře: - / kam mám já, tedy občan Bergman, vlastně jít?

- Místem pobytu byla vám určena vaše rodná zem, Kavkaz. Odvezou vás sto kilometrů od Moskvy. Dále pokračujte samostatně. Vždyť víte, jak cestují lidé, kteří byli propuštěni z lágru. Ukažte trochu iniciativy. Ale nejdřív podepište tyto papíry.

Svého času bývalý náčelník tajné policie SSSR v tajnosti převedl na tajná konta v švýcarských bankách několik milionů dolarů. Nyní podepisoval dokumenty, převádějící tyto peníze na speciální zahraniční fond 13. oddělení MVD. Potom těžce vzdechnul:

- Ale obral jste mne dohola. Teď mi nezbývá nic jiného, než žebrat: „Dejte kousek chleba ubohému starému židovi... Trpěl jsem za prokleté sovětské vlády... Teprv teď mne pustili z lágru... Dejte kopějku, ve jménu našeho Krista Pána!“

Živá mrtvola postupně ožívala, vracela se jí předešlá výmluvnost :

- Nezapomínejte, že v švýcarských bankách, v tajných kontech na číslo, leží také Stalinovy prachy. Já sám jsem pro něj dělal ty transakce. Dělají to všichni, i Trockij, i Neron, i Stalin. Bylo by nespravedlivé, kdybyste rozkulačil jen mně, a Stalina nikoliv. Najděte nějaký trik, jakých jste milovník. Například, ať jeho dcera Světlana uteče do zahraničí, do Švýcarska, pro peníze, pro prachy. Potom může Světlana odjet do Ameriky prodávat své

paměti, které jí předtím podstrčíte a v kterých můžete popsat všechny degeneráty v její rodince. Potom Světlana nejpravděpodobněji skončí život stejně, jak její matka a bratři. Tehdy penízky, milionky, se vrátí k jejím dědicům do Moskvy, to jest do státní banky... A já budu chodit a žebrot: „Dejte kopějku ve jménu Krista Pána!“

- Až dorazíte k Černému moři, přijměte práci na vinicích, - poradil maršál Rudněv. - Jako student, o letních prázdninách jsem tam pracoval při hubení filoxery. To je taková veš požírající vinné kořínky. Pracují tam obyčejně bývalí lágerníci. Skvělé počasí: slunce, vzduch a voda - naši nejlepší přátelé. Nebo si najděte práci jako noční hlídač v kolchoze. Oddechněte si. Vylečte si váš ischias na sluníčku.

- Srdečné díky za dobré rady, - kysele se usmála živá mrtvola a pohlédla na medaili „za záchranu tonoucího“, která visela na hrudi maršála Rudněva. - Jak vidím, strefil jsem se, když jsem vás vyznamenal touto medailí.

- Mám-li být upřímný, já vám také trochu závidím, - unaveně a bez zájmu pravil maršál. - Budete žít jak v lázních. A já abych seděl v této kleci a dělal nepříjemnou práci. Jsem jakási porodní bába nové společnosti. Někdy mám chuť se zvednout a odejít. Odejít tak, jak odcházíte vy. Máte zatracené štěstí.

Živá mrtvola pohlédla Maximovi do očí lhostejných, jak u spící ještěrky, a zavrtěla hlavou: - Och, bojím se, že jde jen o jakýsi experiment profesora Rudněva. Vyměšující orgány a žlázy ve zkumavkách vás přestaly bavit, tak teď experimentujete s živými lidmi. Vždyť vy dobře víte, že pro takové, jako jsem já, život bez vlády a moci, to není život...

Vzpomněl si, že vždycky, když takové lidi zbavili vlády, onemocněli jakousi záhadnou nemocí a umírali. Doslovně, jakoby v nich seděl jakýsi červ. Tak Napoleon, poslaný na ostrov Svaté Heleny, změnil se v tlustou babu a umřel v 52 letech.

- No nic. Jelikož jste levá ruka Pánaboha, zaškrtněte poznámku v kartotéce, aby mi vrátili aspoň tkaničky od bot a pásek. Jinak mi padají kalhoty. A také čepici, milostivě prosím. A ještě lépe bude, když mi vydáte speciální oděv pro chudáky. Ze skladu vašich specialistů, kteří se převlékají za chudáky. A nezapomeňte můj umělý chrup, abych mohl žmoulat suché kůrky...

Vstává z křesla, bývalý náčelník tajné policie SSSR mrzutě dodal: - Maxime Alexandyči, svého času jste dělal speciální průzkum a zjistil, že v sovětském Rusku, navzdory všemu, když žebrák prosí jménem Krista, dostane víc, než kdyby o Kristovi nemluvil. A nyní rudý papež chce, aby bývalý sluha

děbla a antikrista, aby nechcípnuhlady, se toulal po silnicích a žebřal jménem Kristovým... Rudý papež prosí největšího ničemu Ruska, aby se vláčel po ruských silnicích se slovy, že Bůh přece jen existuje...

* * *

Pro vedoucí funkcionáře strany existuje speciální informační bulletin ústředního výboru. Poslední číslo tohoto bulletinu způsobilo v Moskvě hodně hluku.

Byly v něm podrobnosti ohledně bývalého prvního zástupce ministerského předsedy, bývalého člena prezidia ústředního výboru strany a bývalého ministra vnitřních věcí SSSR Berii L. P, který byl během 15 let nenahraditelným Stalinovým katem.

Dále následovaly podrobnosti v záležitosti bývalého náčelníka Oddělení ústředního výboru strany v záležitostech agitace a propagandy (agitpropu), bývalého ministra kultury, bývalého ředitele Institutu filosofie akademie věd SSSR Alexandrova G. F., který za Stalina byl hlavním lhářem Sovětského Svazu.

Navíc politických obvinění, která v takových případech byla běžná, tentokrát bylo v bulletinu cosi nového. Hlavního kata i hlavního lháře Sovětského Svazu obviňovali v jedněch a těchže mravních přestupcích. A přitom, v SSSR až dosud neobvyklých. Konkrétně, v pedofilii.

Kromě toho, bulletin ústředního výboru se znovu vracel k aféře židovských lékařů-travičů, které zatkli nedávno před smrtí Stalina. Brzo po jeho smrti však prohlásili, že tato aféra byla falsifikací, a všichni lékaři byli propuštěni.

Nyní bulletin hlásil, že tato neexistující židovská konspirace byla vypracována rukama Berii, který tak chtěl se zalíbit Stalinovi. Až do této chvíle obyvatelé Moskvy byli přesvědčeni, že Beria byl sám žid. A nyní najednou se dozvídají, že byl nejhlavnějším antisemitou?!

To vyvolalo mezi moskevskými partajníky různé diskuse. O hlavním lháři SSSR také se povídalo, že není žádný Alexandrov, ale že jeho jméno po matce je buď Goldman nebo Silberman. Tak tomu bývalo v Kremlu od revoluce. Kdo nebyl žid, tak byl položid, a když ne položid, tak byl ženat s židovkou.

A najednou, jako s uděláním, známá sovětská spisovatelka Marietta Šaginian se rozhodla psát knížku o Leninovi „Rodina Uljanových“. A začala hledat v archivech. Vyhrabala tam, že nejen děd Leninův po matce, Alexandr

Zender Blank, byl pokřtěný žid, ale i jeho žena madam Groschopf, také „z nich“... Oficiální sovětská ikonografie vydávala ji za Němku-lutheránku, která prý mluvila německy. Ale archivy říkaly, že ve skutečnosti madam Groschopf byla židovka a mluvila jazykem jidyš.

Což znamená, že Leninova matka byla čistokrevnou židovkou?! To znamená, že jelikož matka byla židovkou, podle židovských zákonů Lenin byl žid?! Ajajaj! Mariettě Šaginian v rychlosti zavřeli zobák - to ovšem je státní tajemství. Ale v Moskvě se o tom lidi dočuchli a všelijaké řečičky se vedly. Tady máš bývalého ruského šlechtice, soudruha Lenina!

Diskuse ve straně se po Moskvě rozehřívaly stále víc. Vezměte Čičerina, pravou ruku Lenina a prvního ministra zahraničí SSSR. Nejprve se učilo, že Čičerin byl bývalý dvorní šlechtic. A potom se vyjasnilo, že jeho máma byla také židovka. Takže podle židovských zákonů on je také žid. A aby nedošlo k pochybám, ještě se i oženil s židovkou. Kromě toho, říkalo se o něm, že byl patentovaný pederast. Pokud to slovo neznáte, byl z těch chytráků, kteří i bez mýdla někam vlezou.

Nebo vezměte esera Kerenského, který otevřel dveře Leninovi. Kerenský měl také matku židovku, jménem Kirbis! Podle židovských zákonů také žid. Aj, aj, aj! Nějaké spiknutí židovských maminek?

Při čtení bulletinu ústředního komitétu, někteří moskevští straníci vrtěli hlavami. Divná věc... I když nevezmete do úvahy ty židy, kteří dělali revoluci a kteří potom se vzájemně dávali odstřelit za doby Veliké čistky... stejně v Kremlu existuje jakýsi začarovaný kruh... Prakticky všude jsou pouze smíšená manželství s židy, nebo děti z takových manželství, tedy položidé. A lidi začali počítat na prstech: Lenin... i Stalin... i učitel Leninův Plechanov... i Kerenskij... i Čičerin... i Bucharin... i Molotov... i Vorošilov... i všechny děti Stalina... i Chruščev... i Brežněv... Co je to za divný princip?

Ale byli ještě někteří straníci, kteří byli vzdělanější, ti vzpomínali na filosofa-bohohledače Berďajeva, kterého někteří zahraniční autority pokládají za největšího ruského filosofa 20. století a kterého carský synod odsoudil k věčnému vyhnanství na Sibiř. Toho samého divného bohahledače, který hlásal spolek satana a antikrista, výsledkem čehož bude vláda knížete tohoto světa. Ale co to znamená?!

Doslovně, aby doplnil všechny tyto záhady, bulletin ústředního výboru také informoval, že po mnohaletém zákazu, poprvé za doby existence sovětské vlády, připravuje se do tisku nové vydání Dostojevského „Běsů“.

Starší lidé si vzpomněli, že v této zakázané knize, kde geniální Dostojevskij nazývá všechny revolucionáře běsami, v té kapitole, kterou sám Dostojevskij se chystal nepublikovat, jeho hlavní běs, revolucionář Stavrogin, se přiznává k tomu samému podivnému hříchu, z kterého teď obviňovali hlavního kata Beriu a hlavního lháře Alexandrova, totiž k pedofilii.

Nepochybně, v ústředním výboru strany se dlouho rozmýšleli, než se rozhodli odkázat na autoritu Dostojevského. Lidé četli bulletin a nechápali: „Říkají, že už jsme zbudovali socialismus, a teď taková čertovina?! Co se to děje?“

KONEC HLAVY 12

VŠICHNI LIDÉ JSOU BRATŘI

A poznáte pravdu, a pravda vás vysvobodí.
(Jan 8:32)
[Heslo na fasádě budovy CIA]

Nad Moskvou, jako mraky na obloze, se stahovaly velké i malé změny. Orgány Státní bezpečnosti měnily svůj název na: MVD ---> MGB ---> KGB. Ale 13. oddělení ministerstva vnitra (MVD) nezměnilo svůj název. A to proto, že oficiálně to bylo prázdné místo, prostě neexistovalo.

Filozofové říkají, že první věc, kterou ďábel se snaží dokázat, je, že neexistuje, že je nikdo a nic. Jelikož sovětská inkvizice znala formuli ďábla, rovněž dělala, jakoby neexistovala, jakoby byla nikdo a nic.

Filozofové říkají, že ďábel dělá vše potmě, zezadu a obráceně. Přesně tak i jednala sovětská inkvizice. 13. oddělení zůstávalo v pozadí, odkud řídilo všech ostatních 12 oddělení MVD - MGB - KGB. A nejen to. Bible říká, že ďábel j vládce tohoto světa. A ten, kdo má na uzdě tohoto vládce, může ovládat mnoho věcí tohoto světa.

Kdysi pro manažery Ministerstva zahraničních věcí SSSR zavedli hodnost státních poradců 1, 2 a 3 řádu a tomu odpovídající uniformy se zlatými stuhami, něco jako nosili státní generálové za cara. Ale jen málo lidí ví, že potom zavedli ještě staromódnější nejvyšší hodnost - tajného vládního rady, něco ve stylu imperátorského geheimratu.

Někdy tito tajní radové se objevovali v generálské uniformě Ministerstva zahraničních věcí, ale s nárameníky 13. oddělení ministerstva vnitra a s příslušnými znaky - buď bronzový štítek, jak u armádní justice, či malý hádek, jak u lékařů, nebo zkřížené sekerky, jako nosili inženýři nebo hasiči. A nikdo přesně nevěděl, s kým tihle právníci bojují, koho tihle lékaři léčí a co hasí tito požárníci. Obvykle tajní poradci nejraději zůstávají ve stínu. Ale vládní poradci věděli, že slovo geheimrata je zákonem.

Ve vládních kruzích se tiše šeptalo, že třebaže vedoucí představitelé

Sovětského svazu jsou vyměňováni, v Moskvě se nemění jedna jediná osoba - jakýsi tajný zvláštní poradce sovětských vůdců, který sedí za sovětským trůnem coby rudý papež.

Potom, když se mluvčí rozhlédl na všechny strany, dodal šeptem, že ten rudý papež někdy chodí po Moskvě, oblečen jako obyčejný dělník, rolník, a někdy i žebrák. Tehdy rudý papež odkládá všechny nejvyšší řády Sovětského svazu a nosí jen prostou medaili "Za záchranu tonoucího".

I v naší době střízlivého socialistického realismu je ve světě plno různých zázraků. A my si jich často ani nevšimneme. Vezměte například následující hezký příběh.

Po Stalinově smrti, nejokázalejší závratnou kariéru v Sovětském svazu udělal Dmitrij Šepilov. Dříve téměř neznámý muž, rychlostí blesku se stal členem ústředního výboru, pak členem všemocného prezidia ústředního výboru, pak šéfredaktorem hlavního orgánu strany "Pravda", a konečně, ministrem zahraničních věcí SSSR.

Nicméně, brzy byl ministr zahraničí Šepilov namočen ve věci "anti-stranické skupiny" Molotova a Kaganoviče a jeho závratná kariéra stejně bleskově šla dolů. Byl vyloučen z předsednictva ÚV, pak z členství ÚV, byl odstraněn z postu hlavního redaktora hlavního orgánu strany, novin "Pravda" a z postu ministra zahraničních věcí SSSR. Spolu s Molotovem a Kaganovičem antistraník Šepilov náhle zmizel z moskevského panorama.

Další kariéra Dmitrije Šepilova pak byla podrobně popsána v západním tisku. A dokonce slovy tak spolehlivého zdroje, jako je americká rozvědka.

Stejně jako mnoho manažerů, Šepilov trpěl žaludečním vředem. Ale když znovu šel ze starého zvyku do nemocnice v Kremlu, byl poslán do nemocnice pro obyčejné smrtelníky. A v nemocnici pro běžné smrtelníky ho neposlali do pavilonu pro vnitřní choroby, nýbrž na psychiatrické oddělení. Tam jeho nemocnou duši léčili několik měsíců, poté ho uznali za invalidu a dokonce i s právem na důchod - 60 rublů měsíčně, což odpovídalo měsíčnímu platu těžce pracujícího dělníka. Vykládejte potom někomu, že v Sovětském svazu nebyla demokracie!

Zatímco bývalý sovětský ministr zahraničí byl v nemocnici pro duševně choré, jeho kniha "Zahraniční politika Sovětského svazu" byla stažena z oběhu a odvezena do stoupy, a on sám byl zbaven hodnosti generál-majora armády, vyškrtnut z Akademie věd SSSR a z Velké sovětské encyklopedie.

Podle americké rozvědky, 13. července 1959 antipartajník Šepilov se vrátil z blázince do svého moskevského bytu na Leninském prospektu № 13. Někteří pověřiví lidé se vyhýbají číslu 13, považují ho za čertovu dvanáctku. Ale antistranník Šepilov zřejmě věřil pravý opak.

Tak či onak, brzy pro obnovu emocionální rovnováhy předepsali Šepilovi odjezd na práci do kolchozu na kopání hnoje. Maršál bezpečnosti Rudněv dodržel své slovo. Podle jeho rozhodnutí, vyhození členové vlády nebyli zastřeleni, jako dříve, ale byla použita Tolstojova metoda "léčba prací".

Když bývalý sovětský ministr zahraničí odmítl budovat komunismus vlastníma rukama, byl definitivně prohlášen za duševně nemocného a zavřen v blázinci. První smrtelný hřích - pýcha - i zde se ukázal být silnější než rozum.

Americká rozvědka o tom hlásila s takovým soucitem a lítostí, jako by skutečně chtěli, aby ministr zahraničních věcí SSSR byl dementní. Ale sovětská inteligence se tomu nijak nedivila. V mozkovém trustu profesora Rudněva dobře věděli, že náčelník americké rozvědky Allen Dulles, třebaže jeho bratr byl ministrem zahraničních věcí Spojených států, měl vlastního syna v blázinci. Tatík Dulles znal všechno o každém na světě, a jeho syn nepoznával ani svého otce.

V Moskvě se povídalo, že je-li Šepilov skutečně blázen, je to blázen velmi, velmi chytrý, když se mu podařilo vyšplhat se tak rychle a tak vysoko a nikdo nic neviděl. Jiní říkali, že tohle nic překrásně viděli velcí a chytrí stalinisté, jako byli Molotov a Kaganovič, kteří právě proto vytáhli Šepilova nahoru. Z toho důvodu je pak všechny vykopli najednou. Zřejmě na tyto chytráky se našel nějaký super-chytrák.

Samozřejmě, že z hlediska vyšší sociologie, není v tom nic zvláštního. Například Rudolf Hess, po dlouhou dobu byl Hitlerovou pravou rukou, a mnozí mocní tohoto světa mu lživě potřásali pravicí. Po válce celé desítky let ten samý Hess seděl ve vězení jako válečný zločinec, lovil vrabčáky, které zalétali k němu do okénka, a oficiálně byl pokládán za blázna.

Ale když se podíváte pozorně, u státníků je demence profesionální nemoc. Polský prezident Pilsudski v mládí, když byl revolucionář, také seděl v blázinci. A později, kdy se stal diktátorem Polska, řekl, že tehdy jen předstíral šílenství. Nebo v USA: žil jednou jeden ministr války Forrestal. A bylo to už když existovala atomová bomba. A pak najednou tohoto atomového ministra posadili do psychiatrické nemocnice, odkud rychle vyskočil z okna a zabil se.

Ale v Americe každý, i ne-blázen, ví, že v blázincích pro obyčejné smrtelníky jsou všechna okna uspořádána tak, aby vyskočit z nich bylo absolutně nemožné. Ale možná, že v blázincích pro ne-obyčejné smrtelníky jsou okna uspořádána jinak?

Přitom někteří vzpomínali, že Forrestal byl dán do blázince svými politickými oponenty. Ale jiní říkali opak - že ho vyhodili z okna jeho političtí přátelé, jako politický balast.

Zároveň si vzpomínali, že po vraždě amerického národního hrdiny, prezidenta Lincolna, jeho vdovu také jeden čas drželi v blázinci - aby příliš mnoho nemluvila.

Mimochodem, ve srovnání s demokratickým Forrestalem, který vyletěl z okna, totalitní Šepilov měl velké, velké štěstí. Bývalý ministr zahraničních věcí SSSR jen seděl v blázinci a zpíval si písničku:

Zde sedí alkoh-o-lici, zrovna jak králi-íci.
Taky schizofre-enici, vážou tu metlici...

Tou dobou probíhal XXII sjezd KSSS. Nejúžasnější atrakcí tohoto kongresu byla stará čestná bolševička Dora Mazurkina. Vypadala jako stará, v láku nakládaná houba, chromá a pokřivená, zasloužilá revolucionářka a spolubojovnice samého Lenina, kterou za odměnu pro svou revoluční činnost marinovali přes dvacet let v stalinských koncentracích. Ale i za ostnatým drátem s pěnou u úst kázala tam komunismus, za což ji její spoluvězňové nazvali Pridurkina [Blběnka, Přiblblá].

I kdyby na pódium sjezdu Komunistické strany SSSR náhle vpustili stádc nahých tanečnic z pařížského kafe-šantánu, nebyla by to tak neuvěřitelná senzace, jako udělala křivoboká stará Dora.

Jakmile se porodní asistentka ruské revoluce a intimní družka ženy samotného Lenina objevila na scéně, sjezd Komunistické strany Svazu sovětských socialistických republik se náhle proměnil v spiritistickou seanci, kam zavála vůně divů záhrobního světa. Dora Mazurkina-Pridurkina upřímně a otevřeně přiznala vysokému sjezdu, že často beseduje s duchem velikého Lenina, a dokonce dostává od soudruha Lenina instrukce z podsvětí, co nutno udělat, aby byl vybudován komunismus.

Dora se nepřiznala pouze k jednomu: že za ty samé kontakty s duchy ji svého času strčili na Sibiř, viděli v nich anti-sovětské organizace, podle článku 58, odstavce 10 a 11. V jiných zemích by to byl nevinný kroužek jakýchsi

excentriků, zabývajících se spiritizmem. Ale v Sovětském svazu to bylo považováno za kontrarevoluční podzemí, kde satan se sčuchává s antikristem. Následkem čehož může vzniknout Berďajevský svazek satana a antikrista, který se podepisuje krví formou smíšených manželství a který může vést k světovádě.

Předseda vlády SSSR, který na pódiu předsedal sjezdu, naklonil se k svému poradci, který seděl vedle něj, a tiše, tak, aby ostatní neslyšeli, pravil:

- Och, čertova čarodějnice... Škoda, že ji tenkrát hned neodpráskli.

- Všechny nás nepostrhíte! - najednou vykřikla Dora chraplavým mužským hlasem. - Nemáte dost kulí! Protože naše jméno je - legie!

- Fuj, pro-prokletá baba, - vzdechnul překvapený předseda vlády. - Ona zachytila mojí myšlenku. Jako rádio! Že by skutečně s Leninovým duchem mluvila?!

- Nebojte se, - ujistil ho poradce. - Máme všechny ty rozhovory zapsány. Mimochodem, víte, kdo je ta hloupá baba?... Je to moje bývalá tchýně...

- No, když je tomu tak, upřímnost za upřímnost. - Premiér se usmál, ale tak nějak smutně. - Vždyť moje první žena byla také od nich - od marťanek. Tenkrát po revoluci, ať jste vrtnul kamkoliv, oni byli skutečně všude. Já sám pocházím z vesnice od pěstitelů prasat a lautr ničemu jsem nerozuměl. A během Velké čistky moji marťanku také vymetli... A Stalin mě nutil tancovat gopak. Řekněte mi, Maxime Alexanyči, a měl jste děti?

- Jednu dceru. Ale ona zemřela jako dítě.

- Tak to máte ještě štěstí. Já na tom byl hůř. Od té marťanky měl jsem dceru a syna. Jak jen dcerka dorostla a dostihla sexuální dospělosti, začali s ní všelijaké zvláštnosti. Na muže se nekouká. A skončilo to tak, že si vzala za muže marťana.

- Stejný příběh, jak s dětmi Stalina - kývl poradce.

- Ano, jenže mně to nepomůže, - povzdechl si předseda vlády. - A když syn vyrostl, místo aby běhal za holkama, běhá za motýlkama. Není chlap, ale čert ví co... Stejně jako Nabokov, s jeho "Lolitou". A pak, jak se tak koukám, už si ho marťanky vyhlížejí. Okamžitě to vycítily. Nakonec se také oženil s marťankou. Krm vlka sebelíp, stejně ho to táhne do lesa. Pěkná starost pro mou šedou hlavu... Ach, kdybych to jen věděl dřív... Mělo by to být zavedeno

jako povinný předmět na střední škole.

- Ale učebnici na toto téma nenajdete nikde na světě, - pravil poradce. - Ani v žádné knihovně. A kdyby se objevila, tak ji okamžitě spálí.

Mezitím, Dora Mazurkina-Pridurkina věčně hlásila sjezdu Komunistické strany o tom, jak se stýká s astrálním světem. Ukazuje se, že duch soudruha Lenina si hořce stěžoval, že je mu protivné ležet v mauzoleu vedle mumie Stalina, který nejprve přesazoval všechny skutečné leninisty do sibiřských táborů, a teď se rozvalil hned vedle něj a - ve formě astrální - je hrubý na soudruha Lenina.

Z publika přišla otázka:

- Vyzvala jste také duch soudruha Stalina ?

- Vyzvala, - chraplavým basem odpověděla Dora. - Ale on jen nadává jako švec. Neotisknutelnými slovy. Chcete to slyšet?

- Děkuji, - řekl hlas v publiku. - My vám věříme. Vzhledem k závažnosti situace, jelikož Lenin a Stalin, byť mrtví, se nemohou snést, sjezd Komunistické strany Sovětského svazu rozhodl vzít v úvahu žádost ducha soudruha Lenina a jednomyslně rozhodl vyhodit Stalina z mauzolea.

Když zhasla v sále světla projektorů a operátoři filmových týdeníků začali skládat své aparáty, premiér-ministr [zřejmě Chruščev, p.p.] se znovu naklonil ke svému poradci:

- Víte co, z vás by mohl být dobrý filmový režisér. Inscenace přímo jak v kině. Dokonce i svoji tchýni jako filmovou hvězdu jste představil. Budeme muset vám dát nějakou medaili laureáta. Nebo chcete radši titul zasloužilého činitele umění SSSR?

Brzy na Rudém náměstí, vedle mauzolea, objevil se nový hrob s těžkou kamennou deskou a nápisem "Stalin". Ve stejné době v Moskvě šly pověsti, že mumii velkého Stalina jednoduše spálili a hodili do kanalizace: aby každý mohl mu dát podle zásluhy, relikviemi, ba i olejem. A ještě se říkalo, že pod deskou se jménem Stalin je pohřben popel neznámého vězně z koncentráku, aby, pokud někdo chce se poklonit Stalinovi, nechť se klaní jeho vězni. Ale nejpřekvapivější byl fakt, že tyto pověsti přicházely odněkud s hora.

Moskvani se divili:

- Ach, jakoby někdo chodil městem a poslouchal naše myšlenky a pocity.
- Nebo to on chodí ?
- Kdo?
- No, víte, kdo... Červený papež ...

Po Stalinově smrti, jeho syn, generál-nadporučík Vasilij Stalin, někde beze stop zmizel. Někteří říkali, že sedí na samotce pro nevléčitelné alkoholiky, jiní - že je v psychiatrické léčebně, zatímco někteří tvrdili, že oba ústavy se nachází pod jednou střechou.

Pak Vasilij Stalin zemřel. Jedni říkali, že spáchal sebevraždu, druzí - že zemřel na otravu alkoholem, a třetí tvrdili, že všichni mají pravdu - on prostě spáchal sebevraždu pomocí alkoholu. Současně si vzpomněli, že manželka Stalinova a matka Vasilije také spáchala sebevraždu, a že druhý syn Stalina - Jakov, zatím ještě teenager, také už se pokusil o sebevraždu.

Samozřejmě, pokud se podíváte pozorně, z hlediska vyšší sociologie, je to běžný jev v rodinách neobvyklých lidí.

Takže zatímco v Moskvě se lidi dohadovali o osudu Vasilije Stalina, jedna z dcer sira Winstona Churchilla, Sarah, byla soudně prohlášena za nevléčitelnou alkoholičku a uvězněna v psychiatrické léčebně. Mezitím druhá dcera Churchilla, Diana, pracovala v charitativní organizaci, která odrazovala lidi od spáchání sebevraždy. Ale pak Dianu to přestalo bavit, že šla a sama spáchala sebevraždu.

Za to Stalinova dcera Světlana postoupila mnohem prostěji. Byla tak unavená z komunismu, který budoval její otec, že utekla ke kapitalistům. A kapitalisté, jejichž destrukci tatínek věnoval celý svůj život, se tak zaradovali, že ji přivítali jako milou sestřičku.

S pomocí amerických zpravodajských služeb, Světlana nejprve se vypravila pryč - ale ne kamkoliv, nýbrž do Švýcarska, které kromě švýcarských sýrů je také známé tajnými konty v bankách, v nichž drží své pracovní úspory američtí gangsteři a diktátoři z celého světa. Později, američtí rozvědčíci, jako zkušené gangsteři, pomohli Světlaně otevřít bankovní účet v knížectví Lichtenštejnsko - malý trik, jak neplatit daně v USA, včetně daně z dědictví. Později americký tisk vyvolal pokřik, že Světlana přivezla s sebou - zřejmě pod sukní - své paměti, za které jí už slíbili miliony. Takže v Americe se objevila další bohatá nevěsta.

Komunisté odpověděli pokřikem, že nová dolarová princezna je jen duševně chorá psychopatka, která odhodila v Moskvě spoustu mužů a dětí. A kapitalisté, jako milí bratři, křičeli opak - že prý v poslední době se dala pokřtít na křesťanskou víru a proto je téměř svatá. A nikdo vlastně nevěděl, kdo Světlana je: svatá hříšnice nebo hříšná světice?

Samozřejmě, že z hlediska dialektického křesťanství je vše velmi jednoduché. K tomu stačí vědět, proč Bible říká: "Dejte si pozor na falešné proroky, kteří k vám přicházejí v rouše ovčím, ale uvnitř jsou draví vlci: Po jejich ovoci poznáte je".

Ještě je třeba vědět, proč se biblický strom poznání nazývá strom poznání dobra a zla. A proč je ten strom zakázán. A co jsou ty klíče poznání, o kterých mluví Bible. A proč někteří lidé, kteří je poznali, říkají, že tyto klíče jsou otrávené.

***

V procesu destalinizace byl think-tank profesora Rudněva přejmenován na Výzkumný ústav - NII-13. Současně s NII-13 založili ještě Institut vyšší sociologie při Akademii věd.

Kdysi v Sovětském svazu existoval Institut rudé profesury, kde po revoluci narychlo pekli nové rudé kádry. Nyní nejvyšší kádry strany a sovětské vlády lustrovali v novém Institutu vyšší sociologie. Ale tato škola byla přísněji utajena. U všech profesorů zezpod bílých pláštů, jako ocas u čerta, vykukovala uniforma 13. oddělení ministerstva vnitra, neboli NII-13.

Proto, analogicky s bývalým Institutem rudé profesury, tato nová škola se neoficiálně nazývala Institutem černé profesury. A posluchači brzo přejmenovali vyšší sociologii na černou sociologii.

V posluchárnách seděli speciálně vybraní vedoucí strany a vlády SSSR, členové Nejvyššího Sovětu, ministři, generálové nukleárních vojsk a admirálové nukleárních flotil. Někteří mezi nimi reptali, že na stará kolena, v postu generálů, aby se opět učili. Avšak po vyslechnutí několika přednášek přestali si naříkat.

Druzí bručeli, že výběr kandidátů na tyto přednášky byl příliš přísný, že když hledají v krvi syfilis, berou jen jednu zkumavku krve, a zde jich brali několik. A že prověřovali ještě všechny příbuzné, nejen živé, ale i mrtvé. Prý na nějakou nemoc, která je mnohem horší, než syfilis. Avšak tyto žaloby přestaly poté, když jeden posluchač, zasloužilý generál najednou zastřelil svou

ženu, své tři děti a potom sám sebe a zanechal záhadný nápis: „S nimi už žít nemohu. A bez nich nemohu. Bylo by lepší, kdybych to neznal!“

Vyšší sociologie začala krátkým obzorem církevních obřadů. Jak se rodily a umíraly společenské formace, státy a náboženství; jak na soumraku některých starých civilizací se objevovaly podivné falistické kultury; jak padla skvělá Hellada, jak padl hrdý Řím, jak na troskách pohanské římské říše vyrostlo nové náboženství - křesťanství.

Potom profesori přecházeli k Bibli a za použití marxistické metody dialektického materialismu rozšifrovali biblické klíče poznání. Jelikož Bůh žije na nebi a ďábel na zemi a jelikož v Bibli se píše, že ďábel je kníže tohoto světa, specialisté Vědecko-výzkumného institutu NII-13, neztrácejí drahý čas, vzali toho ďábla za rohy. Vždyť ďábel, z hlediska dialektického křesťanství, je pouze komplexní sociální onemocnění, které se zve vyrozením neboli degenerací. A tento degenerativní ďábel se skládá ze tří částí: duševních nemocí, pohlavních zvráceností a některých fyzických deformací organismu. Toť vše. Jednoduché.

Ale toto biologické vyrození hrálo podstatnou roli v procesu rozpadu a porážky antického Řecka a Říma. Křesťanství, vzniklé na rozvalinách antického světa, to bralo v úvahu a ve středověku začalo upalovat degeneráty, nazývá je čaroději a vědmami. K potvrzení toho, profesori sovětské inkvizice četli protokoly středověké inkvizice. Někteří členové sovětské vlády seděli v posluchárně a zívali. Nebo črtali čertíky do svých sešitků.

- Ostatně, - pravil generál-profesor Dobromravov, z hlediska vyšší sociologie přesně takovými degeneráty byli Karl Marx, Lenin, Trockij, Stalin a Hitler. Za starých dobrých času by je jednoduše strčili na hranici inkvizice.

Po takovém rouhání v sále přestali zívat. Užaslí posluchači vrtěli hlavami a čekali, co bude dále.

A dále byl vysvětlován komplex vlády, který z lidí dělá to, co se nazývá rozený vůdce, počínaje černošskými čaroději a sibiřskými šamany a konče Leninem, Stalinem a Hitlerem.

Když se západní učenci-sociologové zabývali studiem černošských čarodějů, zjistili podivnou věc. Většina těchto čarodějů, z klinického pohledu, byla tím, co se v kulturních zemích nazývá psychopati, psychotikové nebo neurotikové, to jest duševně choří. A z druhé strany, z hlediska sexu, u většiny z nich byly pohlavní nenormálnosti. To znamená, většinou to byli typičtí degeneráti. A přitom, za podmínek primitivní černošské společnosti,

tedy za ideálních podmínek primitivní demokracie, tito degeneráti z jakési tajemné příčiny se stávali čaroději, duchovními nebo vůdci své společnosti. Ale proč?

Když ještě před revolucí ruští učenci podobným způsobem studovali sibiřské šamany, objevili u nich ten samý podivný zjev. Většina šamanů byli stejnými epileptickými psychopaty, psychotiky, neurotiky a sexuálními zvrhlíky. V různých částech světa, tento zjev byl stejný. Je v tom nějaká zákonitost. Ale jaká?

Aby vyřešili tuto záhadu, k šamanům vypravili zvláštní expedici 13. oddělení. Samozřejmě, NKVD kašlalo jak na sibiřské šamany, tak i na černošské mágy. Je zajímavá praktičtější úloha: zjistit, nevztahuje-li se tato zákonitost i na hlavy současného civilizovaného světa?

Zde specialisté z NII-13 zacházeli do jiné oblasti: do sexuální psychopatologie. Klíč ke komplexu vlády byl uschován v temném zákoutí, kam málokdo zahlédne, v tom špinavém a bezútěšném zákoutí, které se nazývá sadismem.

Když mluví o sadismu, většina vědeckých autorit přichází k vývodu, že psychologickým kořenem sadismu je vůle k vládnutí, to jest chorobná, patologická potřeba dominovat, komandovat, poroučet. Jakmile dosáhne vlády, před takovým sadistou se otvírají perspektivy mučit jiné nejen psychicky, ale i fyzicky.

- Například, - dodal generál psychopatologie Karpov, - pod záminkou násilné kolektivizace a industrializace. Nazývá se to sublimací sadismu v politice.

Filosofové říkají často, že ďábel má dvě tváře, protože se v něm spojují dva extrémny: geniálnost i nevědomost, sadismus i masochismus, vražda a sebevražda. Pokud hledíme na degeneraci jako na strom zla, tak ten strom je velmi zamotaný. Například, sadismus je doprovázen komplexem vládnutí, který mnohdy vede skutečně k moci. Avšak sadismus je pouze jednou z větvíček stromu zla. Obvyčejně sadismus je nějak spojen s homosexualitou - úplnou nebo částečnou, zjevnou nebo skrytou, latentní nebo potlačenou. Je to svého druhu plat za vládu, za slávu a velikost.

A vše je zde velmi a velmi klamné. Například, vy myslíte, přirozeně, že nejhorší bude plná a zjevná homosexualita. Ve skutečnosti je to obráceně. Nejvíce duševních chorob nejostřejší formy dává skrytá, částečná nebo potlačená homosexualita. Kromě toho, na jednoho čestného, zjevného

pederasta připadá deset skrytých, částečných nebo potlačených pederastů. A právě tato mlhavá kategorie dává největší počet psychopatů, z které vychází profesionální revolucionáři, anarchisté, nihilisté, teroristé, extrémisté, komunisté nebo nacisté - a v případě úspěchu, diktátoři, vůdcové, premiérové nebo prezidenti.

- Proto filosofové říkají, - řekl profesor Toptygin, - že ďábel je nebezpečný ne když jej vidíme a bojíme se ho, ale tehdy, když ho nevidíme. Zapište si tuhle formuli do hlavy. A podtrhněte to ve vašich poznámkách, kterým říkáte „Rudé evangelium“.

Po rozšifrování formule vlády, probíhal kurs, který měl následující název: „Strom zla“. Generál-profesor Bykov pověsil veliký obraz, na kterém bylo skutečně zobrazeno něco podobné uschlému stromu s množstvím ratolestí, větviček a součeků.

- Jak vidíte, - profesor se dotknul ukazovadlem, - kořeny tohoto stromu zla jsou krvosmilství, totiž přehnaná, chorobná láska mezi příbuznými, která nejprve plodí chorobnou náklonnost, psychologickou fixaci, ale v krajních případech dochází až do přímého pohlavního styku. Všimněte si, jak od samého začátku ďábel degenerace se skrývá za samými jaksi blahorodnými lidskými city a dovádí je až k absurdním extrémům. Už zde je ďábel extrémistou.

Ve starém Egyptě sňatky mezi příbuznými byly běžnou věcí v rodinách faraónů. V naší době sňatky podobného druhu byly mezi bratranci a sestřenicemi, například u Alberta Einsteina či prezidenta Franklina Roosevelta. Matky Einsteina a jeho druhé ženy Elsy byly rodnými sestrami, a jejich otcové byli bratranci. Z tohoto manželství nebylo dětí. Einsteinův syn z prvního manželství, Eduard, už byl léčen v blázinci.

Produktem podobného faraonského manželství byl nějaký Adolf Hitler. Otec Hitlera se ženil s dcerou své sestřenice, to znamená, že Hitlerova rodiče byli příbuznými ve třetím stupni. Výsledek toho sami znáte. A proto, jelikož znala kořen zla, pravoslavná církev zakazovala sňatky mezi příbuznými až do sedmého stupně rodu.

Při manželství mezi příbuznými, díky mnohonásobné superpozici stejných genetických charakteristik, rodí se děti, u kterých jsou nadměrně vyvinuté některé charakteristiky na úkor jiných. Výsledkem jsou duševně nevyrovnaní lidé, a v konečné fázi, géniové nebo ztřeštěnci. Nebo, ještě hůře, geniální ztřeštěnci jako Hitler. A potom ztřeštěný Hitler začne lov na geniálního

Einsteina, na jehož hlavu Hitler vyhlásil speciální odměnu 20.000 marek.

Když proanalyzoval kořeny stromu zla, profesor přešel ke kmeni stromu. Tím byla homosexualita ve všech jeho aspektech : zjevná i skrytá, kompletní i částečná, latentní i potlačená, aktivní i pasivní, mužská i ženská. To, co se kdysi zvalo ďáblem inkubem i sukkubem, které převrací muže v ženy a ženy v muže.

A ve větvích tohoto stromu zla usadili se různí jiní běsové, které v naší době se zvou jednoduše nervovými, duševními nebo psychickými chorobami : paranoia, manie velikosti, manie pronásledování, schizofrenie, nebo rozdvojení osobnosti, maniakální deprese, egocentrismus a egomanie, narcisismus, komplex sebedestrukce, komplex kastrace, epilepse, hysterie, hypochondrie, alkoholismus, narkomanie, nymfomanie, satyriaz, nebo komplex donjuana, sadismus, masochismus, sadomasochismus, fetišismus, voyerismus, vampirismus, kanibalismus, exhibicionismus, koprofilie, urinofolie, komplex Lolity, orální erotismus, kunnilingus a fellacio, transvestismus, hermafroditismus, nervové paralyzy, degenerativní stařecká debilita, kleptomanie, klaustrofobie i agorafobie, zoofilie a nekrofilie a tak dále. Čeho by zde nebylo! Všechno, včetně prostituce a pornografie, mužské impotence a ženské frigidity, které ve většině případů se objevují ne jen tak, ale jsou svého druhu chorobnou psychózou.

A proto se říká : dejte nám člověka, důvod se najde.

- Když posuzujeme degeneraci jako celek, - pokračoval profesor Bykov, - ona představuje stárnutí a umírání celé sociální skupiny, třídy nebo národa. A nejlepším lékem proti degeneraci je příměs čerstvé krve, když různé třídy nebo sousední národy žijí v míru a přátelství, žení se a mísí svojí krev. Proto jedním z hlavních postulátů křesťanství je „všichni lidé jsou si bratři!“

A proto apoštolové komunismu, jejichž většina byla zjevnými degeneráty, cítili to na vlastní kůži a vypustili podobné heslo - o beztrždní společnosti. Ale jakou cestou! Cestou třídního masakru ! A tím se dostáváme k problému antikrista.

Co to vlastně je, ten antikrist nebo antikřesťanství? Je to antitéze k postulátu „Všichni lidi jsou si bratři“. Příkladem tomu je Hitler a jeho teorie vyšší rasy, s norimberckými rasovými zákony, se zákazem smíšeného manželství atd. Ale zde logicky se naskytá otázka, přišel-li Hitler na tu teorii vyšší rasy sám, nebo ji prostě odněkud převzal? A jestli ji pouze převzal, tak tedy od koho? A koho ta teorie jako prvního napadla? Odpovídejte podle

marxistického zákona o střetu protikladů, který je též jedním z paradoxů vyšší sociologie. Upozorňuji, že tyto otázky budou u zkoušky. Tak dejte do pohybu vaše mozkové závity a naučte se uvažovat samostatně.

Potom začalo praktické cvičení. Posluchačům rozdali individuální problémy a dali jim k dispozici speciální knihovnu, kde byly shromážděny z celého světa bibliografická data o Karlu Marxovi, Leninovi, Trockém, Stalinovi, Hitlerovi a dalších velikánech světa vezdejšího. Organizovaly se semináře, kde posluchači četli před auditoriem výsledky svého hledání.

Jako výsledek, někteří členové sovětské vlády navrhli, že po vyhazovu Stalina z mauzolea nebylo by špatné vyhodit i samotného Lenina.

- Nepřehánějte, - uklidňovali je profesoři. - Mrtvý lev nám nehrozí. Kromě toho, chcete-li jít touto cestou, budete vyhazovat z hrobů téměř všechny velké osobnosti. Proto ten krám se nazývá Kníže tohoto světa [termín bible Kralické, jinde bývá "Vládce tohoto světa"].

Paralelně běžel kurs, kde rozšifrovali ještě jeden biblický klíč poznání - ohledně legionu. V časovém rozvrhu přednášek, tento kurs se nazýval „Legion” [místo "Legion" někteří překladatelé bible užíli slovo "Množství"] a jeho cílem bylo odhadnout počet členů této legie. Výsledkem byly nové vědecké termíny: legionizace a legionáři.

Za tím účelem specialisté 13. oddělení brali statistiku amerického doktora Alfreda Charles Kinsey, která byla přijata jako standardní informace pro toto téma nejen na západě, ale i v SSSR. Ve složitém procesu degenerace neboli legionizace, nejviditelnější složkou, kterou lze víceméně lehce dokumentovat, je homosexualita, která je jakýsi kmen tohoto stromu zla. Tou se také zabývala statistika doktora Kinsey.

Podle ní, v dobré civilizované společnosti, jakou jsou USA, 37% obyvatel více či méně poznalo homosexualitu. To jest 74 miliony lidí z 200 milionů. Je tedy pravda, že jich je legie! Z této legie pouze 4% byli čestnými, kompletními a zjevnými homosexuály. A ostatních 33%, tedy 66 milionů, to dělali potichu, částečně nebo jistou dobu: 5 let, 3 roky, 1 rok nebo jen jedenkrát, nebo pouze o tom snili ve spánku, ale do orgasmu. To znamená, na jednoho zjevného legionáře je málem 10 tajných.

Ale sůl je v tom, že pohlavní abnormálnost, v daném případě homosexualita, je pouze jednou částí komplexu legionizace. Druhou částí jsou psychické choroby. Z toho důvodu americká Jednotná komise o sledování duševních chorob tvrdí, že každý čtvrtý američan prodělal vážnou duševní chorobu a nemůže se obejít bez pomoci lékaře. Pozdější statistika říká, že

18,5% američanů, tedy 37 milionů, je zjevně duševně chorých. A ti ostatní běhají po ulicích.

Generál-profesor Dobromravov zvedl celkové množství:

- Tedy 37% legionářů a 18,5% duševně chorých. Rovnou polovina. Tedy každý druhý legionář, kromě homosexuality, je ještě duševně chorý. Říkám to schematicky, abyste pochopili vzájemnou spojitost. Ve skutečnosti je to vše o hodně složitější. A těch kombinací je jak v kaleidoskopu.

Kromě toho, je to průměr z celkového počtu obyvatel USA, včetně všech tříd obyvatel. Jenže legionizace není rozprostřena homogenně, ale podle sociální úrovně - čím je úroveň vyšší, tím je legionářů více. Například, každý psychiatr ví, že nejvíce duševních chorob má inteligence. Proto někteří filosofové říkají, že nejvyšší rozum se kdesi spojuje s nerozumem.

Nu dobrá, jestliže po celé Americe je 37% legionářů, kolik je jich mezi inteligencí? Odpovídající statistika hlásí, že přes 50%, pro zjednodušení budeme počítat přesně polovinu. Jak rád říkával občan Trockij: „Ryba smrdí od hlavy“.

Když to víte, můžete pochopit jednu ze záhad sovětské revoluce. Vždyť nejrevolučnější třídou v Rusku byla levá inteligence, kterou tak i lidi nazývali - řehole ruské inteligence. A pod tou řeholí se rozuměla ta samá legie. Z hlediska vyšší sociologie to byla jakási masová sebevražda nemocné třídy. Vzpomeňte si na biblické podobenství o legionu a stádu prasat, které skáče se skály do moře a utopí se.

Jak víte, šířitelem revolučního hnutí v Rusku bylo studentstvo. I dnes po celém světě, obzvláště v Americe, jde celá epidemie studentských revolt. Proč právě studenti? Příčina je stále stejná: vždyť je to budoucí inteligence, v které je 50% legionářů. Kromě toho, hraje zde roli ještě věk. Ve studentském věku, 18-25 let, pohlavní instinkt silněji převládá a s tím spojené psychózy rovněž. To je celá záhada těch iracionálních studentských protestů. Dříve se říkalo, že hcanky jim stouply do hlavy, dneska se mluví o hormonech.

Teď se budeme zabývat moderní filosofií. Jeden z apoštolů filosofie existencialismu, Kierkegaard, říká, že v naší době ďábel se usadil v tiskařské černi. Co to znamená? Takový chytrý, slavný filosof a říká takové hlouposti? Kdo znáte odpověď, zvedněte ruku!

Ale posluchárna mlčela. Potom někdo řekl: Ale, čert ví...

- Zcela správně, - přikývnul generál-profesor. - Čert! Jestliže 50% inteligence se tak nějak motá s čertem, jak tomu bude s novináři, básníky a spisovateli? Od nepaměti je lidé nazývají pány lidských duší. A my je zveme inženýry lidských duší. Od nich očekáváme, že jsou inteligentnější, než běžná inteligence. Čemuž přímo odpovídá vyšší počet legionářů. Podle statistiky mezi literáty je to přes 75%, tedy 3 ze 4 mají nějaké problémy podle linie dr Kinsey, Freuda atd.

To vše dobře znají takoví specialisté, jako hrbatý filosof Kierkegaard. Proto filosofuje, že ďábel sedí v tiskařské černi. Jemu přitakal laureát nobelovy ceny André Gide slovy, že kniha, napsaná bez pomoci ďábla, neexistuje. Proto slavný filosof Platon vyhlásil následující podmínku, aby mohla být zbudována komunistická společnost: vyhnat všechny básníky za hranice daného státu. Proto v době Veliké čistky Stalin zahnal na Sibiř málem polovinu Svazu sovětských spisovatelů.

Mimochodem, zapamatujte si, že existencialismus je filosofie a literatura legionářů, nebo, mám-li se vyjádřit kulturněji, je to filosofie dekadentní. To samé lze říct o tak zvaném modernismu v malířství, je to prostě mazanice legionářů. Vidíte, jak je vše jednoduché, pokud máte biblické klíče poznání. My z vás uděláme zde takové filosofy, takové akademiky, že sami sebe nepoznáte.

Prozatím nezapomeňte na ty tři čísla: 37% průměr, 50% inteligence, 75% lidé od pera. Platí to pro USA, v jiných státech se to mění v závislosti o úroveň kultury a civilizace, i od jiných příčin. Například v SSSR v důsledku revoluce ty tři koeficienty jsou níž. A v starém Řecku a Římě byly pravděpodobně výše než v USA. Máte nějaké otázky?

Z posluchárny se ozval žalobný hlas:

- Soudruhu profesore, vy říkáte, že 75% literátů jsou to... A ohledně učitelů literatury? Chápejte, moje žena je učitelkou literatury. Vy jste mne tak vystrašil...

- No tak se podíváme, - usmál se profesor. - Co je to takový literární kritik? To je spisovatel, který se neudal. A co je to učitel literatury? To je literární kritik, který neuspěl. Takže vzdálenost je veliká a já myslím, že nemáte se čeho bát.

Tak běžel měsíc za měsícem. Postupně na sovětském lexikonu se rodila nová slova. Za kolektivizací přišla legionizace, za milicionáři šli legionáři. Dříve existovali lékaři-venerologové, teď se objevili lékaři-degenerologové. To byla nemoc mnohem horší, než syfilis.

Při přechodu od teorie k praxi, profesoři vyšší sociologie analyzovali možnosti přebytku lidí na planetě, možnosti atomové války, vzájemného vyhubení bílé rasy, žluté nebezpečí i černé nebezpečí. A neobjevila se proto atomová bomba, jako závaží na váhách jakési vyšší rovnováhy? Copak nestačí takový šílenec-legionář, aby takovou válku začal, a kterého potom druzí legionáři jako obvykle nazvou géniem? Vždyť atomová válka bude ještě horší, než co se popisuje v Apokalypse!

V lavicích seděli vedoucí strany a vlády SSSR, ministři, maršálové, členové Nejvyššího sovětu, generálové atomových vojsk i admirálové atomových flotil. Poslouchali to vše a škaredě se chmuřili, čmáraje ve svých poznámkách, které dostaly přezdívku „rudé evangelium“.

Všichni byli svědkové toho, jak padnul a převrátil se v nic kult zbožňování Stalina. Teď namísto marxismu-leninismu, kterého měli plné zuby, přicházelo cosi nového a současně velice starého, velikého a vážného. Cosi tajného, ale současně i známého, jednoduchého a logického. To samé, čemu lidé, jejich otcové, dědové a pradědové věřili už tisíce let: Bůh a ďábel - klíče dobra a zla, umu a nerozumu, života a smrti.

Když mluvili o revolucích, profesoři Vědecko-výzkumného institutu NII-13 skepticky vrtěli hlavami.

- Ano, probudili jsme čínského draka, teď nás kouše do boku. Nejprve si od nás vyžebřali zbraně a peníze, teď hrozí nám odebrat Sibiř. A máme tu Džinghischána s atomovou bombou. Mimochodem, západní tisk píše, že na konferenci čínského politbyra v Lušaně Mao otevřeně přiznal, že jeden z jeho synů zemřel na Koreji, a druhý syn se zbláznil a sedí na psychiatrii.

- Proto v Bibli se píše: podle jejich plodů poznáte je. Americký tisk napsal, že podle americké rozvědky Mao je do jisté míry také blázen. Maličký detail: Mao není jen profesionální revolucionář, ale i básník. A vedle mají ještě jednoho takového básníka: Ho Ši Min. A teď si vzpomeňte na těch 75%.

- Podobnou historii mají Američané s Castrem. Vždyť právě Američané, totiž jejich tisk a státní department, byli první, kdo pomáhal Castrovi uchvátit vládu na Kubě. Teď se stydí na to vzpomínat. Předpokládají, že lidi mají krátkou paměť. Zato my máme paměť dobrou. Kvůli tomu Castrové křičí o možnosti atomové války mezi SSSR a USA. A potom Castro začíná flirtovat s čínským Mao.

- Svého času americký tisk psal, že bratr Fidela Castra, Raul Castro, ministr války Kuby, mimochodem s vlasy až do pasu, je zjevný pederast a

sadista, speciálně se zabývající střílením odsouzených. A teď si vzpomeňte jak je sadismus spojen s komplexem vlády.

- Přitom je tu otázka: nebylo to příčinou, proč právě američtí bratři svého času tolik podporovali bratry Castro? Vždyť tato legie je stranou stran a svazem svazů. Cit stranické soudržnosti, cit solidarity u legionářů je o hodně silnější, než u členů komunistické strany. Znáte heslo „Jeden za všechny, všichni za jednoho“? Původně byl vymyšlen legionáři, kteří jej používají dodnes.

- Jelikož ďábel je první extrémista, dost často vychází opačný extrém. Proto dnes s rozčarováním v americkém tisku konstatují, že po revoluci Castro otevřel speciální koncentrační tábory pro homosexuály. Castro ví, odkud může čekat kontrarevoluci. Tak se v tom vyznej. Revoluce a revolucionáři, to je věc kluzká a nebezpečná.

Další kurs se nazýval „Dialektické křesťanství“. Zde profesori dali výstrahu, že ďábel legionizace je strašný chytrák a rád klame, že většina legionářů není tak moc zlá a mnozí jsou dokonce dobří, někteří mezi nimi jsou spravedliví muži, ba i svatí. Vždyť samého Ježíše ďábel také sváděl, ale nesvedl ! Pouze menšina legionářů jsou skuteční hříšníci. Problém je však v tom, že na účet hříšné menšiny připadá většina zla a neštěstí lidského rodu, od obyčejného rozvodu muže s ženou až po nejstrašnější nemoce, neřesti a přestupky ať už kriminální nebo politické, včetně světových válek a revolucí, jako v případě Lenina, Hitlera a Stalina. Proto Bible nazývá ďábla nepřítelem lidského rodu.

- Z hlediska dialektického křesťanství nikdo není odpovědný za to, jakým se narodil. Za to odpovídají rodiče. Sám je odpovědný pouze za své jednání. Přičemž hranice mezi spravedlivými a hříšníky je v oblasti duševní. Není to hranice biologická, ale duchovní, a prochází uvnitř legie. A zde se dostáváme k problému náboženskému, k problému spásy duše. Jestliže, nehledě na veškeré liberální ústupky, daný legionář přece jen hřeší, agituje proti sovětskému režimu, to...

Zde generál Kuroščupov, předseda Komitétu náboženských věcí při radě ministrů SSSR, významně pohrozil prstem: - Tehdy za tyto hříchy daný hříšník bude se zodpovídat nejen na nebi před Bohem, ale i na zemi, před 13. oddělením ministerstva vnitra. - Potom generál-profesor pokrčil rameny: - Ale kam jsme se to vlastně dostali? K současné psychologii! Dostojevskij, Freud, Kinsey, existencialismus, modernismus. A ještě dále a hlouběji...

Další kurzy byly už tak obtížné, že je těžko o nich vůbec povídat. Například

teorie Krista a antikrista. Nebo teorie marťanů, kteří jaksí se pokouší zachvátit vládu na zemi.

Ve vyšší matematice jsou integrály a diferenciály teoretické věci, pomocí kterých je možné řešit plno praktických problémů. A ve vyšší sociologii tuto roli hrají Kristus a antikrist.

Například, z hlediska dialektického křesťanství, antikrist je prostě primární hitlerovský nacismus, postavený na stupeň náboženství. Ale z hlediska vyšší sociologie, je to hlavní poskytovatel degenerace, to jest dvorní zásobovatel knížete tohoto světa. No to jsou ale věci tak složité a tajné, že je lepší o nich nemluvit.

Od samého začátku, posluchačům Institutu černé profesury bylo přísně zakázáno vynášet své poznámky z budovy institutu. Proto každý měl svůj stůl se zásuvkami a zámky. Kromě toho, obsah kurzů se rozdával ve formě vytištěných konspektů, které se potom zašivaly do speciálního červeného pořadače s razítkem „Přísně tajné“. Tento červený spis posluchači nazývali „Rudé evangelium“.

Profesoři sovětské inkvizice neustále zdůrazňovali, že legion je věc paradoxní, že má více kombinací než hra v šachy, a že bez legionářů by byl život neobyčejně jednotvárný a nudný. Jen si představte, bez vražd a sebevražd, bez válek a revolucí, dokonce i bez rozvodů muže s ženou. Takový život by byl tolik prázdný, šedivý a jednotvárný, jako v tom ráji, který maloval Bosch, a ubozí spisovatelé-černíči papíru neměli by o čem psát.

Jelikož však je ďábel jednak kníže tohoto světa, jednak lhář a otec lži, spisovatelé musí ještě vzít na zřetel následující. Řekneš-li o legionu pravdu, ukřižují tě, jako ukřižovali Ježíše Krista. Zato uděláš-li to, co se z teologického hlediska nazývá osculum infame, to jest, políbíš ďáblu zadek, tak tě neviditelný legion vynese do nebes. Podobně, jak se to přihodilo Pasternakovi a Jevtušenkovi. Vidíš, spisovateli, máš na výběr.

Proto my radši necháme ďábla na pokoji a pohovoříme si o něčem jiném. Pohovoříme si raději o lidech. A uvidíte, že není tak strašný čert, jak ho malují.

* * *

Po smrti Stalina a likvidaci Berii částečně propustili zatčené z koncentráků a ze speciálních izolátorů. Mnozí z obětí Veliké čistky byli uvězněni bez práva vést korespondenci, takže už dávno byli pokládáni za mrtvé. Ale teď se tyto

živé mrtvoly najednou začaly vracet do Moskvy.

Takovým způsobem, vstala z mrtvých i hrdinka revoluce Zinajda Genrichovna Orbeli, polokněžna a polomartanka, a také její chromonohý bratřík, polohrdina Perekopa. Potichu se usadili na chatě v Berezovce poblíž Moskvy a žili z malinkého důchodu.

Bývalý hrdina Perekopu teď už byl úplně šedivý. Celé dny trávil na peroně pod ochranným křídlem domku a hřál si staré kosti a uraženě mlčel. Pouze tehdy, kdy přišli staří přátelé ze sibiřského vyhnanství, bývalý hrdina oživil, rozmáchl paže a po sté opakoval, jak trpěl absolutně nevinně, jen proto, že u něj byl milostný román s ženou jednoho spolupracovníka NKVD. Když se její muž o tom dozvěděl, ženu zastřelil a jeho, hrdinu Perekova, i se sestrou zahnal na Sibiř.

Zinajda Genrichovna, naopak, téměř nevycházela ze svého pokoje, dokonce se zavírala zevnitř na háček, docela jak by se pořád něčeho bála. Hrdina Perekopu tvrdil, že taková tendence k osamělosti se objevila u ní v důsledku mnohaleté vazby v speciálních izolátorech. Tato izolace ji tak ovlivnila, že ubožačka ztratila kontakt s okolím a nyní se sama izoluje.

Aby obnovila ztracenou duševní rovnováhu, Zinajda Genrichovna, bývalá chovankyně Smolného institutu blahorodných děv a bývalý generál Čeky-GPU-NKVD, usedla a psala knihu o nespravedlivosti Veliké čistky, v níž Stalin likvidoval ty nejlepší, ty skutečné revolucionáře. Takovou knihu budou lidé číst a budou plakat.

A polohrdina Perekopa sedí na peroně a hrozí, že jestliže nevytisknou knihu v Sovětském svazu, tak on, stejně jako Pasternak, pošle ji k publikování do zahraničí, kde se najdou spolubratři, výborní lidé, kteří milují svobodu a pravdu.

Ale nejsou všichni spolubratři výborní lidé. Říká se, že nejvíce je třeba se bát svých dobrých přátel, kteří potom klevetají za tvými zády. Tak se stává i polohrdinovi Perekopa.

Nejlepšími jeho kamarády byli dva sibiřané, kteří dlouho pracovali s ním v kamenolomu, kde dokonce obdrželi odpovídající vysvědčení, že jsou kameníci 3. a 4. třídy. A tito kamarádi seděli a mezi sebou klábosili:

- A za co ten hrdina vlastně seděl? - povídal kameník 3. třídy.

- Za „Modrou hvězdu“, - povídal kameník 4. třídy. - Víš, část z nich ve 22.

roce poslali za hranice, ostatní zabásli během Veliké čistky.

A potom se začaly dít takové věci, které skutečně lze otisknout pouze v zahraničí :

- Poslyš, ten hrdina vyprávěl pohádku, že jakási carevna prý umřela pod hřebcem. A potom on tlachal, že i on sám byl takový super-hřelec, jakého obyčejné ženy neuspokojovaly. Když byl hrdinou Perekopa, tak měl bílou kobyly. A on se zadušoval, že on tu bílou kobyly tím svým...

- Já vím. A potom místo kobyly měl motorku. A když se ožral, tak říkal, že on i tu motorku tedy... Ale ve skutečnosti je impotent a schizofrenik. Sám neví, kde je pravda a kde je lež. Kromě toho, u něj je mánie zveličovat.

- Co vlastně dělal předtím?

- Ze začátku byl ve škole pro defektní děti. Potom byl dámským kadeřníkem. Sám byl tak trochu dámičkou. Levičák. Potom měl ještě románek s vlastní sestrou.

- Počkej, jak to dělal, když byl impotent?

- Jak, jak? No prostě. Po francouzsky.

- A proč pořád tvrdí, že měl román s ženou nějakého spolupracovníka NKVD?

- Román byl. Ne u něj, ale u jeho sestřičky Zinajdy Genrichovny. Obyčejná historie. Bratr byl v duši ženskou, a sestra byla v duši chlapem. Zkrátka obráceně. On byl v speciální škole pro blbečky, a ona v institutě pro princezny, krasavice, nadaná, z dvorní šlechty. Slečinka k zulíbání, ale sadistka. Odchovaná milostnými romány Čarské, přesto šla pracovat do Čeky. Sovětská Johanka z Arcu. Ačkoliv ji to táhlo k ženským, ona se tomu vzpírala. Až dc momentu, kdy se setkala s nějakou Olgou, ženou jednoho ze spolupracovníků NKVD.

- Aha, už chápu. A ona tu ženu toho... svedla.

- Ne, vůbec ne. Úplně naopak. Ta Olga byla opravdová zmije. Hermafroditní, licoměrná a oportunistka. Svedla by i Pannu Orleanskou. Pro Olgu to byla jen zábava. Ale pro generála NKVD Zinajdu Genrichovnu to byla skutečná veliká láska - první a poslední v jejím životě. Jako v románech Čarské. Jen ten konec byl jiný.

- A co bylo potom?

- Potom se Olga zapletla s nějakou jinou babou. Někteří lidé dokonce tvrdí, že to bylo s ženou samotného Stalina (*viz knížka „Memoáry Litvínova“ s předmluvou prof. Carro a gen. Bedell Schmit, vyd. Morrow - New York, pozn. G. Klimov*). A nešťastná Jana z Arcu nesnesla takovou zradu.

To ona zastřelila Olgu z revolveru jejího muže. A nastavila věci tak, aby to vypadalo jako sebevražda. Ale potom to přece jenom odkryli, a Zinočku sebrali za vraždu. Ostatně, obě byly polokrevky...

- Jaké polokrevky? [míšenci s národem, o němž nesmíme psát nepříznivě]

- No, vždyť sám víš, jaké... Ty samé...

Následovaly takové detaily, takové podrobnosti, o kterých ani na západě se psát nesmí.

- Poslyš, - řekl kameník 3. řádu, - a odkud ty to vše tak dobře znáš?

- Jak bych neznal, - hořce se zasmál kameník 4. řádu. - Vždyť já, ještě před Sibiří, jsem byl doktorem-psychiatrem. I můj otec byl také doktorem-psychiatrem, v Peterburku, jeden z prvních freudistů na Rusi. A on byl jedním z vedoucích této „Modré hvězdy“. Kvůli tomu mne i zmáčkli. Chápej, často děti odpovídají za hříchy svých rodičů.

Mezi takovými dětmi byl rovněž bývalý král moskevského podsvětí, bandita Fedka Kosý. On je také ještě živ a zdrav. Dokonce v lágru za pomoci knížete tohoto světa vyšplhal se mezi maličká knížátka: stal se šéfem brigády a dubovým pendrekem napravoval jiné zatčené, obzvláště politické, které přezíravě zval kontráši. Když mu bylo oznámeno, že ho pouštějí na svobodu, Fedka Kosý se seriozně zamyslel.

Pak dubovou holí opracoval prvního kontráše, který se mu připlétl do cesty, a jelikož to byl bývalý sovětský spisovatel, poručil mu napsat hlášení pro komandanta lágru. V tom hlášení Fedka Kosý vyzdvihoval svůj sovětský patriotismus a prosil nechat ho v lágru dobrovolně jako zaměstnance.

- Jak bych mohl bez vás, kontráši, vůbec žít?! - ušklíbnul se Fedka Kosý a zamilovaně přetáhl spisovatele dubinkou. - Tumaš, ty duše inkoustová, výborný námět na vlasteneckou povídku.

Ale jak se u nás říká, každá hůl má dva konce, podobně jako zákon o

jednotě a boji protikladů. V souladu se zrádným zákonem marxistické dialektiky, jestliže Fedka Kosý se rád rozmáchnul dubinkou, tak jeho bratr-básník, narkoman a permanentní revolucionář Ivan Straník zahynul pod takovou dubinkou v nějakém jiném koncentráku.

Freudisti ovšem řeknou, že jeden syn vědmy Mary byl sadistou, a ten druhý syn byl masochistou a sám lezl pod dubinku. Tak nebo tak, Ivan Straník umřel. Tedy umřel, ale ne zcela. Zaprvé, posmrtně byl rehabilitován. A zadruhé...

Ivan Straník kdysi patřil k sektě hledačů boha, kteří modernizovali Evangelium a tvrdili, že věčný život spočívá v našich dětech. Proto, aby si zabezpečil věčný život, Ivan Straník nazval svého syna Ivan-mladší, což mělo symbolizovat převtělení duší, neboli jak říkají učenci, reinkarnaci. A skutečně! Ivan Straník-mladší šel přesně ve stopách svého otce. Také byl básník se sklonem k modernismu. Když v mužské společnosti přijde řeč na ženy, náš básník najednou začne básnit s takovým modernismem, že málokdo chápe, o co jde. Náš modernista se třese slastí a křičí:

- Och, miluji lízat...

Ale freudisti prozaicky tvrdí, že to není francouzská anekdota, ale latentní homosexualita. A je to hlavní zdroj většiny duševních chorob.

A když lidi povídají o svých rodičích, Váňa Straník s hořem v srdci hystericky vyje: - Já nejsem palcem dělaný, jsem skutečný...

Zdá se, že básníka také trochu trápí hříchy svých předků. Ale to mu nebrání také hřešit. Pokračuje v setí plevle. Nedávno, neznámo jak, vyrobil si syna a nazval jej Ivanem třetím a s hrdostí jej ukazuje: - Podívejte se, jak úžasný kluk!

Co bude s Ivanem třetím, se dozvíme až za nějakých 18 let, až pohlavně dospěje a objeví se s tím svázané psychozy. Mezitím Ivan druhý, kráčejíci po stopách Ivana prvního, duší i tělem přimknul k novému pokolení sovětských autorů-rebelantů a básníků-novátorů, kterým opět v dnešním Rusku se nedostává svobody. Těm samým pravdo-lásko milcům, které Sovětský svaz umisťoval do psychiatrických léčeben či léčil prací v speciálních lágrech.

Tak se v tom vyznejte, kdo měl pravdu a kdo je vinen. Zde ani čert by to nerozluštil. Vlastně v dobré společnosti o takových otázkách se nemá mluvit. Jinak se najdou dobří lidé, liberálové a humanisti, dokonce i velmi inteligentní, kteří okamžitě začnou se rozčilovat a dokazovat, že takové řeči o vyrození a o

degeneraci jsou konspirativní báchorky a výmysly, jako byly středověké pohádky o vědmách a čarodějích. Radši se s nimi nehádejte. Jinak se pohádáte s mnohými vašimi známými.

Dům pod zlatým kohoutkem dostal novou renovaci. Pozlatili na střeše kohoutka, který podle staré ruské pověry sloužil k odpuzení nečisté síly. Kvůli liberalizaci, zrušili zelený plot s ostnatým drátem na vrcholu a starou litinovou ohradu vymalovali příjemnou krémovou barvou. Potom zametač Nikolaj chodil kolem a zval kluky z okolí, aby lezli přes ohradu a trhali v sadu jablka. Ale říká se, že zájemců je málo.

Na moskevském hřbitově Novoděvičie, pod stěnami starého ženského kláštera, hned vedle hrobu Stalinovy ženy, je ještě jeden, obyčejný hrob. Na náhrobku z červeného grafitu je vysekán tenký ženský profil, něžný a nevinný, jak andělíček. A pod jménem zemřelé, je podivný epitaf z Bible: „Jméno mé jest Legion, neb nás jest mnoho“. Z druhé strany pomníčku, na grafitu červeném jak zaschlá krev, je vysekán zlověstný, záhadný, všemi zapomenutý emblém Veliké čistky, hada a meče. Pod ním stojí záhadný nápis:

Jako trest, celý svět se zatřese,
Užasne i sám satanáš!...

A ještě, co je podivné, místo květů, hrob je posázen plevelem: belladonou, rulíkem zlomocným, ruský bláznivou jahodou. Za hrobem k hlavě mohyly sklání své větve plačící vrba. Třebaže je vidět, že o hrob pečují hrobníci, nikdo k němu nechodí. Jestliže někteří chodci si přečtou záhadný epitaf, nebo uvidí zmiji a meč, vystrašeně se ohlédnou a zrychlí krok, aby co nejdřív byli od toho místa dál.

Pouze někdy, snad jednou za rok, když nad hřbitovem padá letní soumrak, k této zapomenuté mohyle potichu přichází hubený muž neurčitého vzhledu a věku, ale s tváří tak unavenou, jakoby prožil tisíc let. Stejně tak unaveně si sedá na trávu vedle hrobu a dlouho tak sedí, opřen o vrbu, dýchá vůni kvetoucí belladony, sladkou a omamující jak vzpomínka na mládí, hledí na zapadající slunce a na nebe dohasínající jak život, jakoby odpočíval po dlouhé a těžké práci, nebo vzpomíná na něco, jak kající se zločinec, kterého to táhne k místu zločinu.

Hlídači hřbitova, ještě sovětští, se nebojí přízraků. Ale když uvidí tohoto člověka, snaží se neukazovat se venku, sedí v strážnici a potichu se křížují.

- Viděl jsi ho, - pravil jeden. - Oči má... jako ještěrka, takové... zelené.

- Když se stmívá, tak svítějí, - povídal druhý. - A vlasy má to... zrzavé. A hned vedle leží Stalinova žena. To není jen tak.

- Ano, věk jeho nevidíš... Jako nesmrtelný.

- Všimni si, že když jde, tak nemá stín... Víš co to znamená?

- Víím... Je to tedy on sám... Oh, spas nás Bůh a pomiluj!

A chodí potom po Moskvě všelijaké tajné řeči. Tvrdí se, umíněně se tvrdí, že v Moskvě se mění ministři i maršálové, spisovatelé i básníci, vše se mění. Někdy se mění dokonce i sovětští vůdci. Ale nemění se v Moskvě pouze jeden člověk - tajný rada sovětských vůdců. A potom potichu šeptají: „Rudý papež...”

A ještě se říká, že nyní rudý papež stále častěji a častěji chodí po Moskvě jako nejobyčejnější občan. A ještě říkají, že ho poznáte podle jednoho malinkého příznaku: nosí na prsou jedinou, zcela prostou medaili „Za záchranu tonoucího”.

Na jeho účet chodí samé ponuré legendy. Takové legendy, že je nevhodné je i opakovat.

Jenže, když se to tak vezme, nic na tom zvláštního není. Vždyť se tvrdí, že i vůdci západního světa někdy mívají různé speciální tajné poradce. A také se šíří kolem takové či onaké legendy. Někdy je nevhodné i to opakovat. V opačném případě, podobně jako u filosofa Berďajeva, je možné kvůli řeči se dostat nejen k satanovi, ale i k antikristu.

Tak končí neobyčejná historie Maxima Rudněva, který kdysi prosil Boha, udělat ho velkým a silným. Pravda, někteří říkají, že jeho prosbu vyslyšel sám ďábel.

Vidíte, to už je vše. Ach ano... A jak to bylo, řeknou mi, s Borisem Rudněvem? Nu, ať si žije v klidu. Jak se říká, kde není svíčka pro pánaboha, není ani pohrabáč pro čerta.

Brzo po Stalinově smrti, kvůli reorganizaci agitpropu, tento Nevěřící Tomáš byl jmenován na práci do zahraničí a na dlouhou dobu odjel z Moskvy a z domu pod zlatým kohoutkem. Jelikož nevěřil ani v Boha, ani v čerta, a třebaže měl oči a uši, on neviděl a neslyšel ani polovinu z toho, co se dělo kolem. A proto jeho život byl tak šedivý, tak obyčejný, že není o čem psát.

Ale potom kvůli tomu samému nevěření, padnul Nevěřící Tomáš do takové

neuvěřitelné historie, takového dobrodružství, takové katastrofy, která nejde v pohádce vyprávět. O takové fantasmagorii je možné pouze napsat samostatnou knihu. Ale protože on je instruktor agitpropu a psát umí, nechť ji napíše sám. My musíme končit.

Chtělo by se mi zakončit tuto smutnou kroniku o letech ruského trápení starou formulací prastarých ruských kronik:

„A jestli někde v knize této hrubě nebo nedbale psáno jest, prosím vás: nehněvejte se, ale opravte, vždyť psal to ne anděl Boží, ale člověk hříšný a špatný napsal nevěda. A jestli zvědavého čtenáře zaujme bezvýznamná osobnost pišce, krví srdce zapsavší tento tajný letopis, to já, sovětský rab Boží, nechť jméno mé jest zapomenuto, zapsal jsem to pouze proto, že sám kdysi hříšným dílem nevěřil jsem ani v Boha, ani v čerta. Myslel jsem, já slepec, že znám vše. A potom, když jsem se setkal s tím, co kdysi se nazývalo ďáblem, a když jsem prozřel, tehdy jsem velmi litoval - och, jak litoval! - že jsem to neznal dříve. Proto, abych vykoupil své hříchy, chci pomoci dobrým lidem dobrou radou: nezapomeňte, že Pánbůh byl, jest a bude, že On je všemohoucím, všeblahým a všemilostivým, avšak žije na nebi, zatímco ďábel, kníže tohoto světa, žije na zemi, mezi námi.“

Nový York, dne 18. srpna roku 1970.

KONEC KNIHY